

VIBRACE III.

v i b r a c e (3).....duben 1986

o b s a h:

- 1) TOUHA PO ŠTĚSTÍ-SVĚDOMÍ-MODNOTY (V.)
- 2) VNITŘNÍ REVOLUCE (Bhagvan Shree Rajneesh)
- 3) PSYCHOLOGIE BUDDHŮ (Bhagvan Shree Rajneesh)
- 4) RAFINOVANÉ ILUZE (úvodník 4.čísle časopisu
The Laughing Man)
- 5) ESOTERICKÉ TRADICE A PSYCHOTERAPIE (John
Tyler Carpenter)
- 6) PSYCHOTERAPIE JAKO MODEL ROZVOJE (Eric Marcus)
- 7) NAPLNĚNÍ V TAO (Arnold Keyserling)
- 8) TAO - GESTALT (Edward Beverly)
- 9) KATARZE - HLEDÁNÍ JEDNÉ CESTY (John Hayder)
- 10) PASTI NA CESTĚ ROZVOJE (Steven Hendlin)
- 11) O BIOREGIONALISMU (Gary Snyder-Mother Earth
News)
- 12) ENERGIE LÉČITELSTVÍ-separát (Z.)
- 13) DESÁTERO PRO SILNÉ JEDINCE (Naikenterapie-
japonská metoda sebezdoko-
nelování)

A. CRANE - Mou čistou láskou... (Neosobní život)

Čistou láskou ze svého srdce nech ozářit svět.
Ona ti ukáže skutečný význam toho, co vidíš. Porozu-
míš, budeš prožívat boží království ve svém nitru,
"království Boží na zemi". Odhalíš jak povrchní je
zvní zdání, pohled ega, pohled vytvořený z nepřevého
pojmu člověka. Začneš prožívat lásku bez žádostí,
lásku nejvyšší, odhalíš nutnost a zároveň blaho po-
kory a odevzdanosti, velikost neosobního "Já".

materiály určené pro soukromou potřebu studia

TOUHA PO ŠTĚSTÍ - SVĚDOMÍ - HODNOTY

Jak je možno svědomí? Tím, že člověk touží po štěstí, a tedy volí to, co mu rozum předkládá jako nejlepší naplnění této touhy.

A proč člověk touží po štěstí? Touha po štěstí a fakt svědomí jsou dvě nerozlučné reality. V člověku a ve všem, co má být, je mocné puzení k trvalému a plnému bytí, které se projevuje snahou o takovou vnitřní i vnější organizaci, která toto plnější bytí umožňuje. Toto nejbytostnější vnitřní puzení, ve všem co má být, a zvláště silně v člověku, přikazuje: Žij, žij, ve stále větší plnosti bytí a štěstí. A člověk hledá jak to uskutečnit, co zvolit z různých možností a ta prvotní mocná touha skrze hlas svědomí volá a přikazuje: Vpřebírá si dobro - to ti umožní plné žití a bytí, a varuj se zla, - to je překážkou k tomu.

Touha po štěstí a touha po plném bytí a životě jsou různé výrazy pro totéž. Svědomí je výrazem této touhy a zároveň prostředkem k jejímu uskutečnění.

Člověk se snaží štěstí, které prožívá udržet, ale nedaří se mu to a tím trpí a toto utrpení a nezníčitelná touha po štěstí ho nutí revidovat svou představu štěstí, tedy revidovat dosavadní hierarchii hodnot, a opouštět představu starou, což je vždy bolestivé, zvláště pokud mu nějaké předchozí štěstí přinesla. A tak je člověk stále nucen hledat to a takové štěstí, které by mu už neuniklo a opouštět vše, co mu uniká, a tak postupně vzniká idea štěstí absolutního, nepomíjajícího, a to ne leží cího někde v abstraktním nekonečnu, protože by pak bylo teoreticky i prakticky, pro každého jednotlivce i celek, z vlastních sil, nedosažitelné, a to by tato idea byla rozporná sama v sobě, a ideu, kterou člověk pozná jako rozpornou samu v sobě, byt i nejasně nebo intuitivně, si nemůže, pokud je rozumný, položit jako svůj absolutní cíl, protože tato idea nemůže mít bytí, existenci, tak jako cokoli (nic) co

je v sobě s.orné se sebou samým.

Tato idea je tedy smysluplná jen tehdy, je-li pro každého dosažení jejího obsahu možné. Protože tato touha je vlastní všem lidem, tak všechny formy společenského života i osobního, slouží, podle stupně uvědomění této touhy, a podle stupně jejího vyjádření v pojmu, tomuto cíli. A to ve formě zákonů státních a mravních. Zákony, které tomu alespon nějak neslouží, jsou rozkladné a nikdo jimi není vázán, pokud je jako takovéto poznává.

Zákony nějak spojené s touhou nekonečného pokroku do abstraktní věčnosti, kde nikdo v nekonečné posloupnosti nemůže dosáhnout úplného naplnění života, úplné realizace touhy po plném bytí, protože to se předpokládá až jako konečný cíl vývoje, který ale nikdy nepřijde, protože je v abstraktním nekonečnu a tudíž nikdy nebude realizován, - vedou k pocitu nesmyslnosti života, jelikož idea štěstí, která za nimi stojí, je sama v sobě rozporná. Proto vyvozování z ní vede k normám, které vedou k nicotě a nesmyslnosti, protože pro nikoho toto štěstí není dosažitelné, na nikoho se tedy neklade absolutní nárok "Buď a nebo" možnosti naplnění nebo ztráty tohoto štěstí. Není tedy nikdo osobně stámulován vzhledem k sobě ani k nikomu jinému. Zodpovědnost se stává zbytečnou - "k čemu"? Tak i samotné zákony, když vlastně nikoho nikam nevedou, jsou pak tedy jen samy pro sebe, nesmyslné, tíživé, nepřátelské pojmy.

Toto mínění o zákonech pak přenesl člověk i na zákony a normy které jsou vyvozovány ze správné idee štěstí. Mnohdy je těžké rozeznat z jaké idee je zákon odvozen, a navíc - tentýž zákon v různých systémech má jiný cíl a jiný smysl.

A pak je člověk ponechán jen svým nezřízeným vášním, všem neovládnutelným silám, které si z člověka učiní otroka, místo aby mu sloužily jako vášně užitečné a síly nasměrované tvůrčím způsobem k tomu, po čem člověk touží tak, že není v jeho moci se této touhy zbavit, - k realizaci plnosti bytí a lásky a štěstí.

Neovládaným silám a nezřízeným vášním, které ničí zbytky přirozeného zákona v člověku a pak všechny normy, správné i nesprávné. Nastane vnitřní pochybnost o smysluplnosti vnitřního příkazu "vol dobro, varuj se zlého" a tím se ztrácejí prostředky k dosažení štěstí.

Je zpochybněna i sama touha po štěstí, pochybován o její autenticitě a smysluplnosti. Nastává rozklad jakékoli snahy o řád, o hierarchii hodnot. Nastává pohyb proti směru vývoje jedince i společnosti, destrukce fyzická i duševní, vládě rozkladných sil entropie, chaos, smrt, - protože si chybnou, nesmyslnou ideou znemožnil postup vpřed. A tak začne, zpočátku nevědomě, a stále vědoměji (i když ne vědycky), vytvářet zákony a normy, které vyhovují právě nezřízeným vášním, egoismu, destrukci. Protože, když člověk nevidí vyšší dosažitelné štěstí, obrací se k takovému, které je bezprostředně dosažitelné a které vidí. Je-li mu vzata možnost dosáhnout absolutního štěstí (aniž si to přímo, formulovaně uvědomuje), pak hledá to štěstí, které realizovat může, ale přenášá na něj, (ne toto štěstí, sice realizovatelné, ale pomíjivé, které nemůže dát úplné naplnění, a proto vedoucí je-
tě k větší beznaději, a mnohdy se přidící svědomí toho kdo o něj usiluje, i když to tak nemusí být vždy) nárok, kterého se nelze zbavit, totiž nárok jeho trvalosti a dovršenosti, ale to je nemožné, protože každé takové štěstí mu vezme, když ne život tak smrt. A tak hledá ve všem možném, a v e je pomíjivé a on touží po nepomíjivém, a tak se snaží nejdříve z zpochybnit a potom zrušit tuto touhu po nepomíjivém stálém štěstí. Tím ovšem ztrácí dále schopnost ovládat sám sebe, protože to předpokládá tak silnou pohnutku z idee pro kterou se to koná, která je schopná rozvinutí v cestu, která je naplněním a zároveň překročením jeho intencionálně absolutního nároku na štěstí, a je dosažitelná pro každého, při plné osobní zodpovědnosti za zdar nebo nezdar.

Pokládám-li však každou ideu (třeba intuitivně) za nesmyslnou a pomíjivou, pak ovšem nelze z touhy po ní čerpat sílu, a ani si nelze nic odříkat, leda snad proto, abychom zvolili a snažili se realizovat ideu nižší než nějakou předešlou. A tak si například.

odřikáme moc, abychom měli víc peněz jako prostředek
moci, nebo alkohol atp.

A velmi těžko se z toho vystupuje, protože není
proč, když nic nemá smysl, a špatná idea nekonečného
abstraktního, nerealizovatelného štěstí, tedy vlastně
idea nicoty, nám nemožňuje uchopení idee štěstí věč-
ného, absolutního, pro každého možného, realizovatelné-
ho štěstí jako plnosti bytí a pravdy v opaku k neby-
tí a nesmyslnosti v abstraktnosti nekonečna.

Bytí je řád, struktura (obecně). Nebytí je nepřítomnost jakékoli struktury. Absolutní bytí je taková struktura, která v každém svém momentu, obsahuje všechny ostatní své momenty i všechny jejich vztahy. Je tedy v každém svém místě-momentu plně přítomná jako celek.

Nutně je tedy živá a vědomá (struktura) a to absolutně, protože výše uvedené vlastnosti se nemohou dít ~~mechanicky~~ mechanicky, protože v sobě pojímá živé, vědomé omezené bytosti, a nemůže v ní vzniknout nic, co by v ní nebylo, a to v míře absolutní. (Toto bytí v ní, tedy i život a vědomí).

Je-li tedy každé bytí struktura, řád (ne abstraktní, ale pojmové, to je rozum a bytí), pak jakékoli omezené bytí má dvě možnosti: buď se stále víc organizovat, nebo naopak. Tedy buď tendence k absolutnímu bytí, nebo k absolutnímu chaosu, který mizí v nebytí a nicotě, napojen, na bytí jen svou existencí.

Byla-li však idea absolutního štěstí, to je absolutního bytí, chápána jako nekonečný pokrok, kde žádný jedinec, na základě vlastního úsilí, nemůže dosáhnout tohoto štěstí, protože dokonalost je na konci, ale konec nikdy nepřijde, pak by ovšem, pro výše uvedené důvody, byla ~~nesmyslná~~ nesmyslná, v sobě sporná, nedosažitelná a vedla by ^{by} k nicotě.

Tedy by se bytost snažila více organizovat, ~~aby~~ aby ~~zaujala~~ dospěla k chaosu a zanikla, dospívat k intenzivnějšímu bytí, aby zmizela v nicotě. To je ovšem spor.

Nemůže se tedy organizovat k bytí, aby zanikla,

ale aby žila, aby dosáhla struktury absolutní. Ale tato absolutní struktura už je. Je stále, věčně, protože ve svém pojmu (rozum a bytí), obsahu e, že v sobě obsahuje všechny své momenty, a to v každém svém momentu, (je tedy jen jedním absolutním věčným momentem obsahujícím v sobě sebe. Nedělitelnost. Jednoduchost. Jednota. A tato struktura, absolutně jednoduchá, je živá, jak jsme výše ukázaly.

A nemůže omezené bytí dosáhnout takového neomezeného bytí, které by tu nebylo dříve než toto omezené a ani se k němu smysluplně přibližovat, a to proto, že by přibližování trvalo ne nekonečně, ale nesmyslně, ne dlouho, ale nesmyslně. A to proto, že organizování se také děje podle určitého řádu a tedy určitými kroky rozvoje, a sebepřekračování. Ale nad každý krok je si možno myslat ještě větší další krok, ať už je předešlý jakkoli velký, a omezené bytí jakýchkoli rozměrů, třeba i vesmír, má jen takovou energii, jakou má a nikdy větší, i kdyby narůstala v jakýchkoli mocninách, jakoukoli rychlostí, a kroky odpovídají této energii, vždy je to přirůstání a to je možné stále ať je jakékoli.

A tak by odpadaly nereslizované organizované struktury a mezi nimi i člověk, bez naplnění své tendence po plném stálém, šťastném bytí, a ani vesmír jako celek by nedospěl k něčemu smysluplnému ale ke stálému požívání přítomností budoucností ve jménu naprostého nesmyslu.

Je však možné dosáhnout absolutního bytí, které tu již je, které je dřív než my, dříve než vesmír, a v němž a z něhož vše je, tedy i omezené bytí, a které má neomezenou energii. Je ho však možno dosáhnout jen za podmínky, že je dosažitelné pro všechny v každém časovém úseku existence nedokonalých entit, protože pak jeho existence není umístěna někde v abstraktním a proto nedosažitelném nekonečnu, ale přímo v plnosti bytí. Tedy ne tak, jakoby se tato absolutní vytvářelo, jakoby zde nebylo, a jakoby bylo mimo nás v prostorovém a časovém nekonečnu, ale jako dosažitelné pro každého. Jako živé, věčně existující plné, sdílné, sebedávající, k sobě přitahující štěstí

vytvářející a ne vytvářené, z jehož plnosti a s jeho pomocí lze být beze zbytku naplněn nad každou, každou představu člověka.

(1986)

Ot: Je možné, aby evoluční cestou dosáhlo lidstvo jako celek někdy v budoucnosti probuzení?

Od: Na rovině člověka končí přirozený automatický proces evoluce. Posledním výtvozem nevědomé evoluce je člověk. Jím pak začíná evoluce vědomá.

Je třeba si uvědomit několik věcí.

1) Nevědomá evoluce je mechanickým a přirozeným procesem. Jím se rozvíjelo vědomí. Ale jeho vznikem bylo dosaženo cíle a nevědomá evoluce tím končí. Člověk se stal vědomým. V jistém smyslu překročil přírodu. Teď už příroda nemůže dělat nic, člověk se stal svobodný a sám musí rozhodnout o svém vývoji či stagnaci.

2) Nevědomá evoluce zahrnuje celek, ale v okamžiku, kdy se stane vědomou, se stává individuální záležitostí, protože právě vědomí tuto individualitu tvoří.

Pokud je evoluce ještě nevědomá, není pochyb, že je automatickým procesem, kdy se vše děje podle zákona příčiny a následku. Existence je mechanická a jistá. Avšak v rovině člověka, v rovině vědomí začíná existovat nejistota. Nyní už není jisté nic. Evoluce může a nemusí pokračovat, volba záleží na každém jednotlivci. Proto je neklid lidským fenoménem, avšak před člověkem neexistuje, protože ani neexistuje možnost výběru. S touto možností se neklid objevuje jako stín. Stále je třeba volit, za vše máme odpovědnost. A každá volba je v jistém smyslu definitivní. Nemůžeš ji neudělat, nemůžeš ji opakovat, nemůžeš na ni zapomenout. Tvá volba se stává tvým osudem, částí tebe samotného. Ale tvá volba je vždy hrou, děje se v temnotách, protože nic není jisté. Proto člověk trpí neklidem až do morku kostí. Kde, co ho trápí především: být či nebýt? Udělat či nedejlat? To či ono?

"Ne-volit" není možné. Pokud nevolíš, volíš, že nevolíš - a i to je volba. Jsi tedy k volbě nucen, není tu jiná možnost. Nevybrat si, to má stejný

efekt jako každá jiná volba.

Uvědomění si této reality je božské, je krásou i chválou člověka, leč současně i jeho břemenem, objevu, icí se zároveň s vědomím. Každý krok je pohybem mezi nimi. Zároveň s člověkem začíná existovat vědomí a volba. Tvůj vývoj je ode dneška dán individuální volbou a úsilím. Záleží na tobě, zda se budeš rozvíjet k Probuzení nebo nikoli.

Existují tedy dva typy vývoje: souhrnný a vědomě individuální. "Evoluce" je nevědomým, kolektivním a souborným procesem. Mluvíme-li o člověku, bude snad lepší užití slova "revoluce" ve smyslu individuálního a vědomého usilování o cestu k vrcholu lidské odpovědnosti. Neboť pouze ty jsi odpovědný za vlastní vývoj.

Obyčejně se lidé snaží uniknout vlastní odpovědnosti ze svobodu volby. Ve skutečnosti mají velký strach ze svobody. Když jsi otrokem, odpovědný je vždy někdo jiný. V jistém smyslu je tedy otroctví výhodou, protože neneseš břímě rozhodování. Při dosažení svobody se ti otevrou všechny možnosti, nikdo tě k ničemu nenutí, musíš se rozhodovat sám. Popularita totalitních ideologií tkví částečně v tom, že umožňují únik před tíhou individuální odpovědnosti. Je-li něco špatné, vždy za to může společnost, vláda. Jedinec je jen součástí kolektivní struktury. Odvržení individuální svobody však omezuje možnosti vývoje člověka. Nevyužívá velké možnosti, dané touto revolucí, možnosti totální transformace lidské bytosti a ponechává nás nadále na úrovni zvířat.

Náš další vývoj není možný bez akceptování individuální odpovědnosti. Je skrytým, ale velkým dobrodíním. Filozofové jako Aurobindo mají velkou popularitu mezi vyznavači únikových tendencí. Říkájí, že kolektivní, souhrnná evoluce je možná. Splyne na nás proud božství a každý bude osvícen. Podle mého názoru to není možné, ale nebylo by to ani skutečně cenné. Nedá ti to tu extázi, která korunuje tvé úsilí. Přijmeš to jako normální fakt, jenž již k neoceníš. Lehce nabudeš, lehce probudeš. Vědomě

Úsilí je neprosto nezbytné. Dosažení neznamená tolik jako samostatné úsilí. Nevědomé a kolektivní osvícení jako dar od Boha je nejen nemožné, ale i bezvýznamné. O probuzení musíš bojovat sám - jen tak můžeš pocítit vše, co je s ním spojeno.

Nevědomá evoluce končí zároveň s dosažením lidské úrovně. Jím pak začíná vědomá (r)evoluce v každém jednotlivci. Začíná, pokud si tu cestu vybereš. Ale většina lidí dnes nemá zájem. Nelze však toho dosáhnout bez vědomého úsilí, nelze se už vrátit do stavu nevědomosti. Dveře zůstaly zamčené, most se zřítíl.

Vědomě ovlivňovaný vývoj je jediným skutečně velkým dobrodružstvím lidské bytosti. Cesta je těžká, ale musí taková být. Musí na ní být omyly a porážky, protože nic není jisté. Neví, kdo jsi ani kam jdeš. Ztrácíš svou totožnost. Napětí může dosáhnout takové síly, že se pokusíš o sebevraždu. Tak je také jen lidským fenoménem, objevuje se zároveň s možností rozhodnout se. Zvíře ji nemá, jeho zrození i smrt jsou nevědomá. Ale člověk - pokud se nerozhodne pro vědomý vývoj - si vlastně vybírá sebevraždu. Není ani potřeba ji aktivně spáchat, stačí pouze se zdráháním čekat na smrt.

Nelze svrhnout odpovědnost za vlastní vývoj na bedra jiných. Tvoříme bohy a hledáme útočiště u různých guruů, jen abychom nemuseli sami za sebe nést odpovědnost. Když nedokážeme akceptovat nějakého boha nebo guru, pomůžeme si narkotiky všeho druhu, čímkoli, co nám pomůže najít zapomenutí a nevědomí. Ale to vše je absurdní a dětinské. Jen tak odsunujeme problém až do smrti a nic neřešíme. Objeví se znovu při dalším zrození. Ale odpovědnost nám dává velkou šanci. Stát se vědomým znamená vědět, že vše záleží jen na tobě. Dokonce i Bůh závisí na tobě, protože ho tvoří tvá fantazie.

Ale v okamžiku, kdy se někdo stane vědomým, zůstává absolutně sám. Neutíkej však před tímto faktem mezi lidí. Nehledej útočiště u přátel, ve společenství, v davu. Neutíkej! Pouze v samotě můžeš dosáhnout probuzení. Neřekl jsem však v "osamělos-

ti". Pocit osamění se objevuje právě když někdo utíká před samotou, neschopen ji akceptovat. Pak začneš hledat dav nebo nějaké jedy, abys zapomněl. Osamění tvoří vlastní magii zapomnění.

Když však dokážeš být alespon na chvíli totálně sám, pak ego zemře. Neumí být samo, pouze ve vztahu k jiným. Být sám, to je daleko promyšlenější a vědomější akt než sebevražda, která je vždy orientovaná na vztah k druhým. Při sebevraždě se ego jen zvětšuje. Když dokážeš nevzrušeně akceptovat fakt samoty jako takové, pak se tvé ego stane semenem, z něhož se zrodí božství. To není ani "já" ani "ty", nýbrž je jednotou, k níž lze dojít skrze samotou.

Snadno si můžeš zcítit vytvářet náhražky této jednoty. Hinduismus, křesťanství, islám, Indie, Čína.. To vše jsou ale jen náhražky. Jednota přichází jen skrze totální samotou.

Dav se může nazývat jedním. Tato jednota je však vždy v opozici k něčemu. Sám bys měšitu třeba nezapálil, v davu to klidně uděláš. V davu neexistuje individuální v domě odpovědnosti, vracíš se zpátky ke zvířeti. Dav je falešnou náhražkou jednoty. Vaše náboženské a politicko-ideologické systémy jsou takovými fikcemi, vytvářejícími pouhý iluzorní pocit jednoty.

Být sám, to je jediná skutečná revoluce. Vyžaduje skutečnou odvahu. Jen Buddha, Ježíš či Mahavíra jsou sami. Někde však o odvržení světa. Oni nic negativně neodvrhli. Jejich čin byl pozitivním pohybem k samotě. Hledali, chtěli být úplně sami. Jen tak lze dosáhnout probuzení se k pravdě.

My však nedokážeme být sami, proto tvoříme rodiny, společenství a národy. Všechny ty skupiny se skládají ze zbabělců, kteří nedokáží být sami. Skutečnou odvahou je být sám, vědomě realizovat fakt, že jsi sám a nemůžeš být jinak. Buď se budeš obalňovat a zůstávat v bludném kruhu, nebo se naučíš žít s tímto faktem a dosáhneš středu. Kdy? To nelze říct, protože každý musí realizovat svou individualitu vlastní cestou. Musíme se zbavit všech

fikcí, projektovaných a kultivovaných polopравd, které tě chrání před poznáním reality takové, jaká skutečně je. Žij s faktem samoty, zbav se fikcí a pravda se před tebou objeví sama.

Vědomí odpovědnosti za sebe sama tě automaticky přivede k vnitřní sebedisciplíně, která povede každý tvůj krok. Pak nebudeš s to udělat jediný neodpovědný křak čin, protože začneš cítit odpovědnost i za druhé, začneš s nimi soucítit.

Život s fakty je jedinou jogou, jedinou pravou disciplínou. Ta však není vynucená z vnějšku, není surová a asketická. Cítíš, že je tou jedinou možností, že nelze jinak. Pak se zbavuješ věcí, zbavuješ se chtivostí. Touha vlastnit je touhou nebyt sám: společnost lidí je nejistá, lze ji tedy zaměnit za společnost věcí. Je těžké žít s ženou, není to však těžké s autem. Také se můžeš pokusit změnit lidi na věci, zformovat je tak, že ztratí svou osobnost.

Společně s nechtivostí přichází soucítění a sebedisciplína. S nimi pak přichází i nevinnost. Když se stáváš proti faktům života, lžeš sobě i jiným. S odvahou žít s fakty takovými, jaké jsou, se stáváš nevinným. Toho je třeba dosáhnout a božství se ti otevře. Tuto nevinnost nelze vykalkulovat, lze ji dosáhnout pouze realizací vědomé revoluce.

Sartre jednou řekl, že člověk je odsouzen ke svobodě. Můžeš si vybrat nebe nebo peklo, život nebo smrt. Svoboda tkví právě v té možnosti vybrat si. Pouze samotné nebe - bez možnosti volby pekla - by samo bylo peklem. Kdybys mohl si vybrat jen dobro, nebyla by to svoboda.

Jsi-li připraven, pak se z tvých hlubin může zrodit nová dimenze, dimenze revoluce. Revoluce skončila, dnes je potřeba revoluce, aby se otevřela cesta na druhou stranu. Je to individuální revoluce. Vnitřní revoluce.

V dávné minulosti neexistovala psychologie nemocného člověka, neexistovala tzv. "první" psychologie. Nikdo se tím nevzrušoval, protože bylo možné zbavit se nemoci bez hloubání o její psychologii, bez zbytečného analyzování. Na Východě existovaly jisté techniky - a existují nadále - užívané prostě k eliminaci nemoci. Šilenci byli posíláni do klášterů, Východ neměl psychoanalytiku, měl duchovní mistry, měl žáky, ni oli pacienty. Nebyla zde snaha o léčení mysli, nýbrž o její překročení.

Snaha pomoci šilencům, aby se dostal ze své nemoci je jedno, a vytvoření psychologie šilenství je druhé. A této psychologii pak je potřeba skutečného vědeckého přístupu a speciální analýzy. Tuto "první" psychologii vytvořili na Západě Freud, Jung, Adler a jiní. To byla psychologie nemoci. I když snad mohla pomoci všem lidem v jejich problémech, vytvořila vědecký základ, na němž se mohla rozvinout "druhá" psychologie, psychologie zdravého člověka.

"Druhá" psychologie, rozvíjená mj. Maslowem, Frommem, Janovem a dalšími, prochází nyní porodními bolestmi. Snaží se o celistvý přístup k člověku: nemyslet v kategoriích nemoci, ale zdraví, nesoustředit svůj zájem na patologii, nýbrž na rozvoj zdravé lidské bytosti. Tím byly dány dispozice pro rozvoj "třetí" psychologie, psychologie buddhů.

Existovali buddhové, existovaly miliony lidí, kteří dosáhli probuzení - neexistovala však žádná psychologie buddhů. Nikdo se ani nepokoušel bádát probuzenou mysl, nepokoušel se vytvořit takovou vědeckou disciplínu. Existoval pouze stav probuzení jako jev u určitých osob, ale nikdo se ho nepokoušel vědecky probádat.

Prvním člověkem, jenž se pokoušel vytvořit "třetí" psychologii byl Gurdžijev (Gurdjieff), ale nepodařilo se mu to. Byl mystikem, byl buddhou, musel se však opřít o jednoho ze svých žáků, o P.D. Uspenského

(Ouspensky). Musel s ním spolupracovat, aby z toho, co věděl, bylo možné vytvořit vědeckou disciplínu, aby mohl své poznání potvrdit vědecky. Zeno zesílil Gurdijev, jeho bylo poznání, ale Uspenskij byl potřebný k zpřecizování jeho struktur.

Celá snaha o vytvoření třetí psychologie přišla nazmar, když Uspenskij Gurdijeva opustil. Já nyní pracuji na stejném úkolu, ale nejsem závislý na nikom. Jsem Gurdijevem i Uspenským. Proto nikdo nemůže mou práci zastavit. Pohybuji se ve světě slov, knih a analýz i ve světě, kde není mysl. Gurdijev pracoval na sobě, Uspenskij v knihovně. Já dělám obojí.

Studuji vás. Pozoruji, jak se stále více rozvíjíte. Stát se probuzeným, to je jedna věc. Stane se tak rychle, že není čas na nějaké bádání. Ale s vámi mohu tento proces studovat pozvolna. A čím více se vymykáte a kladete odpor, tím lépe vás budu moci studovat, studovat co se děje a jak se děje.

Musím prostudovat mnoho lidí. Třetí psychologie se může rozvíjet pouze tímto směrem; nemůže se opírat pouze o to, co se děje v jednom člověku. Třeba mohu být buddhou, ale jsem jediný svého druhu. Na světě existuje přinejmenším sedm druhů lidí. Je tedy třeba prostudovat skutečně do hloubky přinejmenším sedm buddhů, po jednom z každého druhu. Nelze formulovat psychologii probuzení, pokud nebudou prostudovány všechny typy lidí do hloubky, krok za krokem, vrstvu za vrstvou.

Je to teď již několik desetiletí, co se infúze Východního náboženství do prostředí Západu stalo víceméně populárním jevem. Pro mnoho lidí již pominula léta pouhé fascinace a naivního experimentování. Ti, kteří vzali cestu esoterické duchovní transformace vážně (st už původu Východního či Západního), ti začli rozumět, že v takovémto způsobu života neexistují žádné romantické útechy. Neexistují žádné záruky, kromě praxe a praxe navěky.

Museli jsme si lkevě a vzlykavě uvědomit, že před sebou máme tvrdou práci a těžký úkol, být služebníky lidstva a to právě teď, v přítomnosti. Je evidentní, že dospělí duchovní praktikové, ti první musí vzít na sebe odpovědnost očištění a znovu-uspořádání kultury, či non-kultury (proti-kultury), z níž jsme sami vyšli a vzešli. Nemáme na vybranou. Zoufalý a hrozný stav našeho přelíčeného, přetechnizovaného světa eliminoval tradiční možnost (a právo) útěku někam do divočiny z důvodu naší osobní duchovní praxe. Už neexistuje divočina, to si musíme uvědomit. K tomu, abychom dokázali vůbec zachovat samotnou možnost praxe a realizace Pravdy, jsme nuceni spolupracovat na duchovním oživení lidské společnosti. Naš růst ve službě, v lásce a transcendentní moudrosti nemá mít jen osobní, ale i sociální a politické důsledky.

V tomto světle, bychom měli vidět a uvědomit si některé trvalé návyky sebe-klamu, které si mohou podkopávat naši schopnost praxe, navzdory našim nejlepším intencím či formálním závazkům a slibům. I pro ostatní, pro ty, kteří neprovádějí duchovní praxi, je dobré vzít v úvahu tyto věci: ne jen v případě, že byste chtěli nastoupit některou duchovní disciplínu ale také proto, aby si člověk uvědomil nuance ošidnosti, sebe-klamu i manipulací ostatních, které mohou vaši známí, kteří praktikují duchovní cestu, dramati- zovat.

Již před léty Alan Watts varoval před nevírou a níž západáci typicky přistupují k Orientálním

duchovním praktikám, s naivní fascinací psychickými silami a představou, že meditativní techniky jsou právě tak exportním zbožím jako třeba čaj nebo ba-líky s bavlnou. On i mnoho dalších nás upozornilo na "escapismus" (snaha utéci někam), který motivuje zájem tolika lidí o duchovní zážitky. Náš život selhává, dostavuje se neúspěch a představa "osvícení" se zdá být blyskavou, bezpečnou alternativou k našemu utrpení. Někde tam, za naší počáteční duchovní praxí s náhlým horečnatým přívalem mystické zkušenosti jež zasáhla Západ koncem 60. let a počátkem 70. let, bylo něco podobného - jakýsi emocionální problém, zamračená kapacita pro obyčejnou lidskou přítomnost a činnost.

Nyní po 1 tech, mnoho z nás, kteří zůstáváme prakticky, by sebe sami mohli považovat za již zcela vzdálené těmto rozruchům, a nemuselo by se tím nechat vzrušovat. Naše životy se zharmonizovaly a uzemnily. Mnoho z lidí praktikujících duchovní disciplíny v ústřední, opět nastoupilo do různých profesí, založilo si rodiny, našlo autentické duchovní učitele a druhy, a připravili se na celoživotní praxi této cesty, kterou si vybrali. Dokonce jsme mohli s velkou radostí přijmout úlevu a uklidnění (kdysi velice trápících bolestivých) našich pošetilých a naivních iluzí o náhlém osvícení a snůlkové imunitě od lidské bolesti a frustrace. Jednotlivci pozorují ve své praxi znaky stability uvnitř esoterické dimenze lidského evolučního procesu.

Objevily se však i znaky sebouposedlé radosti z úspěchu. A my máme tendenci drametizovat naše egoistické nebezpečí, omyly a chyby alespon přinejmenším dvěma rafinovanými intelektuálními "iluzemi.

Te první patří k odrůdě Orientální duchovní agilita. Prexe křehké jogické, magické či meditativní stezky, dosti dlouhou dobu a dost usilovně, vám uká-že, že z ní těžíte, že je vám ku prospěchu, že se dokonce stáváte adeptem pozemského žití. Tak můžete začít vyvíjet kolem sebe skořápku exoterické rezistence vůči dalšímu duchovnímu procesu. Tak také ti

z nás, kteří se stali zaměstnanci institucí nebo vůdci náboženského nového věku, mají tendenci vyvinout na sobě určitou fasádu vážného zaměstnání (byznysu), nebo určitou zduchovnělou verzi moderní korporáční hyperaktivity. Pravděpodobně se můžeme jevit jako velice oddaní, odpovědní duchovní praktici, nuceni uctívat meditaci a vzdávající oběti nutným a neodkladným praktickým potřebám, pokoušející se být dobrými k a r m a jogíny uprostřed hektického života služby. Budiž. Nicméně joga akce, joga činnosti, tak jak ji popisuje Bhagavadgita (a také Nový zákon) nás navedí překročit naše egoistické motivace ještě před tím než uchopíme kladivo nebo pero. A k tomu je zapotřebí mimořádné duchovní citlivosti a senzibility, oddání skutečnému. A tak znovu, jaká je vlastně p r a x e za naší veškerou aktivitou? Jaké jsou naše současné (i když sublimované) touhy a motivace? A nebo jsme jen šikovně transplantovali své zlozvyk kaširovaného a umělého nervového systému do exotické arény "duchovní transformace lidstva"? Zkusme všechno znovu zvážít, abychom se nedostali do pastí iluzí, dogmat a sebeklamu.

se Zaručuje skutečně náš každodenní způsob života že nebudeme o své ideály muset dělit se zájmy profese? Se zájmy našeho egoismu? Jistě není zapotřebí nějakého umrtvování. Nepříjemné sebe-poznávání je nutnou formou čtnosti. Nicméně toto poznávání a poznání musí být očišťující; vždy je nutný jasný vhled. Vždy je potřebná citová, emocionální zranitelnost, kterou si musíme uchovat právě tak, jako upřímnost, efektivní akci v reálném lidském světě, a také hloubka sebe-transcendující duchovní disciplíny - to vše najednou a dohromady, a není podstatné jaké tradice je naše duchovní praxe.

A co je potřeba nejvíc? Smysl pro humor. Distance humoru od naší vlastní domyšlivosti a přehnané duchovní okázalosti a odolávání názoru, že jen vážná a kritická sebekontrola a kritický sebeprůzkum nebo intuice Pravdy je povolena a nic víc. Vážná hra na "Pravdu" není na místě. Znovu je dobré připomenout slova Alana Watts: "Každému "podle jeho

chuti"-ale proč prosím vás o to bojovat? Vždyť to přeci není tak důležité. Nebo si snad myslíte, že Bůh sám sebe bere tak vážně?" "Když stojím před oltářem, ať je křesťanský, hinduistický či buddhistický, vždycky se usmívám, neboť skutečné náboženství je transformace strachu ve smích". "Lidé skutečně náboženští si vždy dovolí vtipkovat o svém náboženství, jejich víra je tak silná, že si to mohou dovolit. Mnoho z tajemství ostnatě spočívá v tom, jak se smát."

Úzkost nad utrpením světa i aktivní soucit s ním, transcendingící humor odhalující hry sebeklamu, a senzitivita poznání toho jak smrtící mohou být naše vlastní dobře vyumělkované a "intelektuální" iluze, to vše patří k tomu, aby naše kroky tímto životem nepřestávaly přinášet a sebou skutečnou odpovědnost a duchovní postup. Myslete na to.

(Úvodník 4. čísla časopisu THE LAUGHING MAN -
magazínu o principech a tajemstvích věcí
náboženství, duchovnosti a lidské kultury
-transl. S-m)

Tento článek představuje krátký úvod, umožňující seznámit se s podílem některých buddhistických tradic na vzniku několika současných terapeutických modelů.

Během posledních let se v amerických odborných časopisech objevila řada článků, týkajících se meditačních technik a esoterických tradic. Umožnil to náš bezprostřední styk s jinými kulturami, od nichž jsme v minulosti byli odděleni bariérou vzdálenosti i rozdílných tradic. Jedním z výsledků tohoto vzájemného objevování se byla také knížka E. Fromma a D.T. Suzukiho "Zen a psychoanalýza", v níž Fromm mj. píše: "...slova stále více nahrazují vlastní zkušenost, člověk si však toho vědomí není. Zdá se mu, že něco vidí, ale jeho zkušenost nepřekračuje hranice myšlenek a paměti. Když si myslí, že se dotýká reality, týká se to pouze jeho mysli, zatímco celý člověk, jeho oči, ruce, srdce či břicho se vůbec nezúčastňuje této zkušenosti, o níž si myslí, že se na ní podílí celá jeho osobnost."

Podobně se vyjádřil i Allan Watts na přednášce v Illinoisu: "...identifikujeme se s procesem myšlení nebo s vědomím, které ve skutečnosti nejsou námi. Předpokládáme, že jsme to, co si o sobě představujeme a tak se jen redukuje do určitého lineárního symbolismu." Watts dále požaduje, abychom probádali "filosofické nevědomí" psychotherapie, které používá modely, vycházející z filosofie 19. století, podle níž člověk musí bojovat proti silám přírody a silou své inteligence nad ní zvítězit a uježdit ji. Dnes je naprosto potřebné porovnat západní psychotherapeutické systémy s tajemnými východní cestou k vysvobození člověka a vrhnout tak nové světlo na terapii psychických problémů. Je také nutno prozkoumat podobnosti mezi osobou psychotherapeuta a orientálního gurus i techniky, které oba používají a které vedou ke změnám v osobnosti i vzorcích vztahů osoby k sobě samé i k společnosti. Prvním cílem v pomoci druhému je umožnit mu vidět se reálně a druhým naučit ho vidět svět takový jaký

skutečně je, což mu umožní adekvátní jednání.

Představme nyní několik metod, vycházejících z východních meditačních technik. Byly sice vytvořeny už v původních indických systémech, ale k dokonalosti je rozvinul až vzdálenější buddhismus: z něho byly také většinou převzaty do současné terapie. Zhruba řečeno, podle buddhismu je příčinou lidského utrpení sklon k dualistickému myšlení-rozdělování světa na "já a to ostatní", jenž neodvolatelně vede k emocionální a poznávací disonanci. Tato disonance pak opět zesiluje klamné mechanismy ego, zatemňuje počáteční stav a vede k hlubším formám odosobnění. Hledání příjemného a unikání nepříjemnému, klasifikování a katalogizování fenomenologických zkušeností, to vše jen potvrzuje ego a jeho mocenské mechanismy se stálým rozvíjením dualistického dramatu. Buddhismus učí, že náš intelekt tyto problémy nemůže řešit. Dokud intelekt odděluje od sebe příčiny a následky, dotud trvá tento bludný kruh. Jen pokud začneme svou pozornost dovnitř a užijeme intelektu k pochopení své existenciální situace až k hranicím jeho možností, jen pak můžeme dosáhnout vhledu a uniknout z této bolestné situace. Proto byly s využitím filosofické, psychologické a behaviorální dynamiky vytvořeny a rozvinuty určité techniky, jejichž původ vychází z esoterických tradic. Vedou ke koncentrovanému meditativnímu vhledu a s využitím tradičního zenového vztahu mezi mistrem a žákem umožňují klientovi využít všech možností jeho osobnosti, což Kogi a Akishige charakterizují jako "zbavení se lpění na sobě" (tj. psycho-terapeuticky: pacientovo neurotické vidění reality ~~xxxxxxx~~, které považuje za sebe sama) a "postížení skutečné podstaty světa". Autoři hovoří o "jediné odpovědi na danou situaci: "být pod žádným vlivem a k ničemu se nepoutat."

Maritove terapie

Je pravděpodobně nejelegantnější a nejnázorněji pochopitelným využitím meditačních tradic v terapeutické praxi. Jako životní filosofie vychází z buddhistických tradic v japonské kultuře. Stejně

jako buddhismus i Moritova terapie vychází z předpokladu, že zdrojem utrpení v neurozách je egocentrismus, tj. lpění na vlastních představách o sobě. Moritova terapeutická metoda je pak podobná zenovému cvičení: cílem je odtržení se od ego intenzivním zážitkem vhlédnutí do své pravé podstaty. Je zde akceptován názor, že všechny neurotické symptomy jsou viditelnou manifestací celého procesu vnitřních konfliktů a utrpení, jejichž příčinou je pacientovo úsilí své úzkosti zadržet, odvrhnout je nebo jim uniknout. Podle Shoma Mority má nervová choroba dva kořeny. Za prvé člověk musí být už nějak naleštěn nebo přizpůsoben, aby si dostatečně citlivě uvědomoval svůj fyzický a psychický stav, a za druhé je nutné, aby se soustavně koncentroval na svých pocitech, které se tak stávají stále výraznější a zpětně nutí nemocného, aby se ještě více zabýval svým stavem. Cílem Moritovy terapie je, podle De Vose, "stejně jako v zenové praxi, osvobodit své jednání od vlivu vzdorovitého pochybujícího a číhajícího "já" a přivést pacienta k tomu, aby opustil sebe sama a vstoupil tak do dynamiky skutečné reality." Podle Mority má pacient dosáhnout stavu *arugama*, tj. doslova: "tak jak skutečně je". Dokáže-li pacient akceptovat celou svou životní situaci včetně všech obav spod pak celou takto uvolněnou energii může využít k obnově svého psychického zdraví a potíže vlastně zmizí samy.

Moritova terapie se obvykle provádí ambulantně s tím, že "pacient" je angažován emocionálně i intelektuálně po určitou dobu, kdy jeho choroba zůstává neřešena, nepřerušena a nezfalšována jakýmkoli záměrem, až nakonec jeho psychické zaangažování se vede k přirozenému vyřešení. Tato přirozená proměna spočívá ve vhlédnutí do podstaty vlastních problémů a je do jisté míry podobná zenovému *kenšo* či *satori*. Morita rozděluje dobu léčení na čtyři údobí: v prvním pacient 4-7 dní pouze odpočívá na lůžku a není mu dovoleno nijak se angažovat v jakékoli činnosti, kromě svých fyziologických potřeb. Takto jsou omezeny vnější

podněty, které by mohly rozbouřit cyklus soustředění a absorbování ~~negativních~~ úzkostí. Toto období se považuje za jungovskou "epizodu nového zrození"; za iniciační ceremonii a pomoc v diagnóze. Když úzkost opadá, přichází nuda. V druhé fázi 3-7 dní pacient vykonává lehkou práci: je tu užívána pracovní terapie, pozoruje svůj vnitřní svět a vede si deník. Stále však nesmí číst, vycházet ven ani se seznámovat s jinými pacienty. Nuda tak roste do té míry, že v pacientovi vzniká chuť něco dělat, protože dosavadní situace už ztratila příchut něčeho nového. V třetím období jednoho týdne pak musí vykonávat těžkou práci bez ohledu na případné nepříjemné pocity s ní spojené. Může také číst. Ve čtvrté fázi 1-2 týdnů už pacient částečně vykonává svou každodenní činnost a připravuje se k normálnímu životu (proto tedy "life training period"). Během léčení se pak lékař často setkává s pacientem a podobně jako zenový mistr při dokusanech i on odpovídá na pacientovy otázky a dohlíží na průběh léčení.

Terapie Naiken

Je křesťánská terapie rovněž japonského původu; trvá sedm dní. Murase a Johnson ji popsali jako "vysoce specializovanou formu stále meditace, opřenou o důkladně promyšlenou kontrolu sebereflexe". Terapie vytyčuje dva cíle: za první znovunalezení osobní odpovědnosti za samolibé a iracionální chování vůči jiným v minulosti a za druhé probuzení pocitu vděčnosti k těm, kteří pacientovi pomáhali. Cvičení začíná v 5.30 ráno a končí v 9.00 večer. Léčení se skládá ze série meditací prováděných v průběhu celého dne. Tématy meditací jsou osobní odpovědnost a vděčnost v souvislosti se svými mezilidskými vztahy dětstvím počínaje.

Pacient medituje v pokoji o samotě, kterou přerušuje pouze na hygienu a spánek. Během léčby ho terapeut navštěvuje každých 90 minut a zadává mu vždy nové a předem vypracované téma k meditaci. Jakékoli rozhovory s jinými osobami pak nejsou dovoleny.

Terapie prostoru Maitrí

Byla rozpracována tibetským tantrickým mistrem Chogyemem Trungpou Rimpochem (Cogjem Trungpa Rimpočem). Je vytvořena tak, aby rozšířila vnitřní svobodu a odpoutání se od ega konfrontací člověka s jeho vnitřními projevy charakteristických vzorců chování. Vychází se zde z tantrické zásady, že všechny jevy jsou manifestací pěti základních druhů energie, charakterizovaných tzv. Buddhovými rodinami: Vadžra, Vata, Padma, Karma a Buddha. Všechny meditační pozice jsou pak plánovány tak, že jsou "dramatickým a čistým výrazem rodinné situace", a jsou určeny k tomu, aby "se každý cítil jako ve své rodině". Neurotizující deformace energií Buddhových rodin jsou začátkem problémů v každodenním životě, protože zároveň zrcadlí neuroticky odchylné vidění světa a reakce na danou realitu. Cílem Maitrí pak není likvidace ega, nýbrž postupné odkrývání stále rafinovanějších úrovní dualistických fixací neurotické osobnosti.

Následující popis rodiny Vadžry ilustruje interakce mezi neurotickým modelem energie, jeho odpověďmi postojí a meditační pozicí: "Vadžra je spojena s jasnem, chladem, sebevládou a ostrostí. Jejím modelem by mohl být diamant, jasné slunce na udusaném sněhu, čistý horský pramen v zimě či také matematický zákon. Ve své zdravé podobě může Vadžra zesobňovat dokonalou čistotu, preciznost, klid, svléstí a důstojnou sílu. V neurotické podobě zesobňuje strach před chaosem a iracionalitou, agresivitu a strach před sejitím z cesty a před zničením. Aby se předešlo takové hrozbě, ostrost a klid Vadžry se zdánlivě klidnou tváří a hroší každý udržuje dostatečnou vzdálenost od větší agresivity a averze. Potenciál jasnosti se soustřeďuje jen na známé a uspořádané myšlenky.

Aby se člověk naledil na atmosféru Vadžry, má ležet na břiše a tváří na stěnu a roztáženými pažemi, v modrém pokoji s vysokým stropem a úzkými okny. V této situaci se mohou jednotlivé psychické situace někdy značně lišit: ve snech strašidelní draci, ocelové výtahy pokryté ledem, plány na útok.

pochopení neurotického modelu, pocity samoty, hněv při vzpomínce na utrpená příkoří, přemýšlení o tom, co se děje za stěnou spod. Přes všechny rozdíly však tyto reakce mají společnou atmosféru Vědžry."

Současné využití.

Mnoho současných psychotherapeutů vidí v některých aspektech meditačních technik dynamické formy, které by se s velkým úspěchem daly využít v psychotherapii. Podle C.G.Hendrickse jde především o uklidnění myšlenek a emocí a o dosažení klidné pozornosti. Při soustředění se na mantry, mandaly, koany, dýchání spod. se pacient učí odlišovat myšlenky od jiných impulsů, poznává, co to je "čistá myšlenka" a učí se tak neidentifikovat se s jednotlivými psychologickými procesy. To může zvláště pomáhat u neurotiků a schizofreniků, kteří jsou nasedáni na vnitřní hlasy.

Glueck upozornil na pozitivní výsledky při využívání některých druhů meditací, mj. Transcendentální meditace, při léčení psychických poruch, a vysvětlil je jejich vliv z psychobiologického úhlu: předpokládá, že psychické poruchy lze považovat za "ztuhlé odpovědi úzkosti na nadměrné podněty nervové soustavy." V normálních podmínkách systém určitých reakcí na náhlé a nadměrné podněty plní funkci ochranné bariéry organismu. Ale ve společnosti, která je tak silně stimulující jako ta naše, jsme ustavičně bombardováni podněty a díky tomu jsme v stavu stálého napětí. Proto si vytváříme neadekvátně silný obranný systém, jenž pak působí naopak destruktivně, pokud je stále v činnosti. Glueck, Beary a Benson zjistili, že určité relaxační techniky zeslabují vliv tohoto systému. Samotná Transcendentální meditace pak může pomáhat pacientům se širokou škálou diagnóz. Vedlejší účinky nejsou příliš časté a jsou většinou vyvolány předcházejícími problémy a drogami či léčivými nebo přerušením meditace. Beary a Bensonem vyvinuli takový způsob relaxace, jenž způsobuje "integrovanou hypotalamickou reakci, vyvolávající pokles aktivity sympetetiku". Tato psychofyziologická technika,

vycházející z esoterické tradice, má čtyři komponenty: 1. prostředek mysli (mental device), tj. předmět stálé koncentrace mysli, jenž eliminuje ostatní podněty. 2. pasivní postoj, tj. nezávislý postoj vůči přicházejícím myšlenkám. 3. výhodná pozice bez svalového napětí. 4. klidné prostředí s zavřenými očima, aby rozptylování bylo co nejmenší.

Cíle vlastních meditačních technik a cíle terapeutických meditací jsou samozřejmě rozdílné, ale od meditačních terapií očekáváme určité dílčí řešení v následujících problémech:

1. rozpoznání obranných mechanismů ega a jejich ovládnutí
2. blokování obsesivního vlivu myšlenek na chování
3. uklidnění zjitřeného nervového systému

Rád bych ukončil tento článek citováním zenového mistra Hakuun Jasutaniho, s nímž by se jistě shodnul i terapeut: "...neklidný a úzkostný člověk, často nepůl říšený z toho, co se mu děje v hlavě, uzavřený v iluzích a totálním zmatku. Proto se musíme vrátit ke své prvotní dokonalosti, pochopit, že náš obraz je neúplnou iluzí a probudit se k naší vnitřní čistotě a celistvosti."

PSYCHOTERAPIE JAKO MODEL ROZVOJE (I.kap.)

Už dávno jsem si uvědomoval, že se mohu zbavit mnoha svých terapeutických frustrací, jestliže se mi podaří v první fázi kontaktu s klientem rozpoznat, jaký má ke mně postoj. Co ode mne, terapeuta, očekává? A tak jsem si vypracoval jednoduchý model, jenž mne zbavuje mnoha zbytečných problémů.

Představte si spektrum, rozdělené na tři části: vlevo je oblast péče, opatrování (custodial range), zahrnující ty, kteří především mají zájem na udržení statusu quo. Nechtějí se cítit jinak a pokusy o jejich změnu by byly frustrující a zřejmě bezvýsledné.

Ve střední části je lékařská oblast; zahrnuje osoby, které hledají pomoc lékaře, aby se mohly cítit lépe. Hledají radce a nadějí, že když se budou řídit pokyny a spolupracovat, zbaví se "potíží".

V pravé části - oblasti rozvoje - nacházíme lidi, kteří se snaží zvětšit svůj lidský potenciál. "avštěvuji" "centra růstu" (growth centers), angažují se v různých terapiích a duchovních disciplínách. Dámožřejně že se obě poslední oblasti částečně překrývají a mnohé techniky se dají použít v obou sférách.

Ve své praxi jsem začal využívat možností orientálních cest rozvoje psychiky, protože naše terapeutické systémy se zabývají pouze psychopatologií a nikoliv normálními či nadnormálními stavy. Jako jedna z nejužitečnějších se mi ukazuje je ~~koncept~~ koncepce čaker.

Čakry jsou pole energie, popsaná v hinduistické józe. Je však velmi zajímavé, že o obdobných centrech se píše také ve starých hebrejských textech. Ke každému z těchto center se pak váží specifické fyzické = psychické funkce, vibrace, barvy a symbolika.

První čakra u kostrče funguje na úrovni holé existence a přežití (survival). Hovoří se o ní také jako o čakře kořene (root chakra). Osoby, jejichž život je určen především energií této čakry, se existence pouze "drží" (holding on).

Druhá čakra v pánevní oblasti stimuluje především sexuální funkce a proto se lidé, u nichž dominuje energie této čakry, zajímají především o sex.

Třetí čakra v oblasti solárního plexu ovlivňuje všechny funkce ego: usilování, chtění, ulpívání atd. Podmínečná láska, mezi manžely i v rodině, je vyšší funkcí této čakry. Jejím základním rysem je dualita: dobré-zlé, láska-nenávist, úspěch-porážka.

Čtvrtá, zvaná čakra srdce, vede od dichotomie třetí čakry k jednotě protikladů a ničím nepodmínované lásky. Zde se člověk zbavuje pout, které mu předtím působily utrpení (ale i rozkoš). Ti, kteří otvírají tuto čakru, mají často ~~prakticky~~ překognitivní nebo transcendentální zážitky.

Pátá čakra je umístěna v hrdle a její energie ovlivňuje tvořivost a intuici. Působí také jako očista (purification) činností, pocházejících z nižších čaker. Aktivování energie páté čakry vede k akceptování světa takového, jaký skutečně je.

Šestá čakra se také nazývá třetím okem a je umístěna mezi obočím. Její hlavní funkcí je duchovní poznání, tj. plné chápání všech procesů v jejich nejsubtilnější úrovni a obsahuje neocenitelnou schopnost "být svědkem" (witnessing) sebe i svého prostředí.

Sedmá čakra na temeni hlavy pak reprezentuje vrcholný stav kosmického vědomí, různě popisovaného jako samádhí, nirvána, spojení s Bohem apod.

Prakticky všechny západní terapeutické systémy se zabývají pouze stavy, vyplývajícími z energetické roviny druhé a třetí čakry. K druhé se váží freudovská psychoanalýza a Reichova terapie, zatímco Adlerův systém a Gestalt-terapie pracují s projevem třetí čakry. Jedinými západními systémy, které

se snaží studovat funkce čtvrté čakry, jsou Jungova analýza a psychosyntéza. Musíme si však uvědomit, že teprve čtvrtá čakra tvoří přechod k vyšším, duchovním čakrám. Tento přechod pak někdy bývá provázen silnými pocity existenciální osamocenosti, vědomím vlastní smrtelnosti i konečnosti smrti vůbec. Nejsou s ním však spojeny neurozy a deprese, které jsou naopak charakteristické pro nižší čakry.

Jestliže nám tedy jde o dosažení celé škály lidských možností, pak bychom se měli snažit o aktivování energie všech čaker a naučit se jich také vědomě používat. I lidé, kteří mají např. po zkušenostech s halucinogeny schopnost vědomě fungovat na úrovni šesté či sedmé čakry, mohou mít velké problémy s energií nižších čaker. Proto by nové způsoby terapie měly využívat jak západních technik: -rolfing, neoreichovské metody, bioenergetiku, Janovův "primal scream", psychosyntézu a další, stejně jako východních psychofyzických metod: aikido, tchaj-či, různé formy meditací, mantry, dýchací cvičení a mnoho dalších.

Polečným cílem všech by mělo být zastavení svého neustále běžícího computeru v hlavě, jenž ti zabírá dosahování vyšších stavů vědomí. Většinu času běží neprosto zbytečně - k dosažení energetické hladiny vyšších rovin vědomí je tedy třeba dočasně zastavit diskurzivní myšlení a ušetřenou energii využít k dosažení vyšší roviny. Přitom pak jako vlastně vedlejší projevy můžeme sledovat zlepšení i některých základních fyziologických funkcí.

Celý psychoterapeutický model pak zahrnuje pět základních elementů: prvním je terapie, která určité osobě nejlépe vyhovuje. Druhým je odpovídající dieta, která má velký vliv nejen na tělo, ale i na mysl. Kolik psychofyzické energie potřebuje člověk, jehož hlavně potravou je např. čokoládový dort, káva a cola. Třetím elementem je nějaké meditační cvičení (2-30 min), ať při sezení nebo chůzi či jiných aktivitách. Čtvrtým je cvičení. Proti rivalizujícím západním sportům, které zvětšují ego, je třeba preferovat vých. techniky, akceptující jednotu těla a mysli. Pátým pak vedení deníku, pomáhajícím v tomto rozvoji osobnosti.

Mnoho současných filozofů studuje metafyziku taoismu, protože je stále jasnější, že její základní postuláty souhlasí s nejnovějšími objevy fyziky, jak o tom mj. hovoří kniha F. Capry "Tao of Physics". Taoismus však není jen filozofickým systémem, nýbrž především cestou duchovního rozvoje. A to má, podle mého názoru, obrovský význam pro psychologii.

Termín "Tao" má mnoho významů; pokoušeli se ho překládat jako Cesta, Logos, Bůh apod., ale snad nejlepším termínem je potencialita (možnost): Tao je zřídlem vesmíru, jenž je základem hmoty, života a vědomí.

Potencialita se neustále děje: je zřídlem přírodního i duchovního tvůrčího procesu. Tvůrčí proces lze popsat dvěma způsoby: buď je jím chemický proces přeskupování elementů k vytvoření něčeho nového, druhým případem tvůrčího procesu je "creatio ex nihilo", tedy něco z ničeho. A tento druhý typ je blízký hranicím Tao. Ve středověké terminologii je to Logos spermatikos a účastenství v něm dává člověku štěstí srovnatelného se sexuální aktivitou. Termín "gnosis" znamená nejen poznání, ale i soulož.

K této tvůrčí radosti, stejně jako sokratovské pojetí štěstí, pak směřují všechna taoistická cvičení. Tento stav vědomí Maslow nazývá "peak experience" a na rozdíl od existencialismu, kde je sporadickou zkušeností, má být v taoistickém pojetí dosažen natrvalo a nazývá se wu-wei, tedy jednání bez násilí. Potencialita implikuje prázdnotu a jen vědomí, které dosáhlo prázdnoty, je schopné pojmout celek. Prázdnota wu-ti (někdy také wu-ki) je základem potenciality a každé stvoření se účastní. Podstaty, jestliže dosáhnou harmonie mezi dvěma protikladnými evolučními silami jin a jang. Ude se setkávají s Tchaj-ti. Wu-ti je symbolizováno prázdňím kruhem, Tchaj-ti kruhem rozděleným. Mnoho lidí zná

termín Tchaj-ti právě z cvičení "taj-či-čuan", metody, umožňující tvůrčí radost realizovat v každodenním životě. Bohužel mnozí redukují jeho podstatu na pohyb sport nebo zdravotní cvičení.

Tchaj-ti lze nalézt vždy v potencialitě prázdnoty mezi jin a jang. V tomto smyslu je každé zvíře prázdné, když reaguje přirozeným způsobem na momentální situaci. Problém člověka spočívá právě v tom, že na rozdíl od zvířete má místo prázdnoty ve vědomí neustále obraz sebe sama a poznání, že je pouhou částí světa. Aby se s tím mohl vyrovnat, je třeba přijmout a akceptovat své místo ve světě jako přirozené pole činnosti, "wirkwelt". Tao má svou funkci Te a naše osobní Te není intelektuální, nýbrž existenciální. Každé zvíře je "nalaďeno", pokud prostor pro jeho činnost je sladěn s jeho wirkwelt, s jeho ekosystémem. V opačném případě je frustrované. Totéž se týká lidí jen s tím rozdílem, že náš wirkwelt se stále vyvíjí, a proto se nemůže řídit instinktem. Můžeme jen směřovat k dosažení prázdnoty, která je základem spontaneity a takto ji pojit se silou pozornosti.

Ale jak můžeme dosáhnout této prázdnoty, tak zásadně důležité k realizaci Tao? Čínští mistři tvrdí, že nelze porozumět Tchaj-ti bez nejméně desetileté praxe. Vizualizace pohybu (jang) se musí spojit s gestem (jin). Je to podobné křesťenskému stavu milostě nebo jako dokonalý pohyb tanecnice, která dosahuje svého centra hara. Děje se to náhle a víme, že se to stalo, ale nedokážeme to popsat slovy, pouze subjektivní zkušeností. Co to je potencialita? Díky F. Bentovovi jsme to alespoň pochopit jeho energetický aspekt. Většina pohybů v neživé přírodě je kruhová (elektrony, planety), když se však objeví život, okamžitě se pohyb změnil z kruhového na lineární, kyvedlový. Kyvadlo se pohybuje mezi dvěma body a moment změny směru není ničím jiným, než čistou potenciální energií.

Rytmy těla jsou vlastně kyvedlové, mikrovibrace, měnící se 7x/sec. Když se na ně naladíme, rozpozná-

me, že naše vědomí je totožné s oním bodem zvrstí, jenž není ničím jiným, než čistou pozorností. Zde můžeme i snadno pochopit důležité tvrzení pranejámy: že kumbha - zadržetí dechu mezi vdechem a výdechem - je bránou k seberealizaci.

Každá bytost, která dosáhne pozice mezi Tao a Te, je v stavu pravosti a shody se základním pořádkem světa (Li) a proto je schopna pomoci každé jiné bytosti dosáhnout naplnění, účastenství v lásce. Jang znamená spravedlnost a aktivitu, jin lásku a pasivitu atd. Dualismus těchto elementárních sil nelze pochopit intelektuálně, musí být zekoušen, aby lidé dosáhli svého pravého místa, které umožní jednat takovým způsobem, který Teilhard de Chardén nazývá noosférou planety.

Současné typy společnosti docházejí ke svému konci, mohou se už snažit jen o své přetrvání. Lidé by měli chápat jejich pozitivní přínos, ale přichází čas k jejich úplné přeměně na jiné formy, kdy člověk konečně pochopí svou podstatu: že naše individuální vědomí má velice blízký vztah k vědomí celého kosmu, k Bohu. Obojí je potencialitou, Tao i Te, Brahman i Átman, Bůh i Člověk, ale potřebují dosáhnout vzájemné harmonie - a taoismus v tom může pomoci neklidnému a hledajícímu člověku.

Z jezer se vypařuje voda, na obloze se sráží do mraků, prší na zemi a opět se vypařuje. Tento cyklický proces se neustále opakuje a každá jeho fáze je naprosto nezbytná k existenci celku. Tao je cestou, procesováním jevů. Rozmáním přirozeného pořádku věcí, a jednáním ve shodě s ním, poznáme i Tao.

Gestalt nám pomáhá poznat jednotlivé prvky naší osobnosti, které jsou většinou ve vzájemném sváru, jejich plným uvědoměním si je také integrovat do celku a tak se naučit akceptovat sebe takového, jaký jsem. Hlavní ideje Gestaltu jsou pak v souladu se základním procesem Tao. Praxe Taoistického Gestaltu (Taoist Gestalt Practice) se tak svou koncepcí integrálního rozvoje celé naší bytosti snaží o syntézu Východu a Západu.

Základem filosofie taoismu je akceptování reality takové, jaká je, bez koncepcí či tužeb s ní spojených. Čistotě klidné a otevřené mysli se pouze odráží pravda. Taoistické učení není žádným způsobem fanatické. Neopak, vede k mírnému, laskavému a afirmujícímu myšlení. To elegantní plynutí v běhu okolností však není žádnou nedbalostí nebo lhostejností, nýbrž vyplývá z pozorného bytí tady a teď. Tento typ humanity se nijak neslučuje s odlidštěním se ve jménu nějaké ideje nebo vůdce. Fanatismus a oddanost abstrakcím vede jen k nepřátelství vůči životu.

Tao je podstatou bytí i nebytí, poslední skutečností a energií vesmíru. Li (organický vzor) je asymetrickou a neopakovatelnou zákonitostí Tao, kterou lze sledovat v pohybu vod, tvarech stromů i mraků, a kterou nelze nijak ztotožňovat s mechanickými či právními zákony. Taoisté tvrdí, že vesmír viděný jako celek je harmonickým systémem vzorů, které nemohou existovat odděleně od sebe. V tomto systému pak hraje hlavní roli pající

ukazuje jako velmi vhodné při neverbálních řešeních konfliktů ve skupinách. Užíváme Gestalt nejen v jeho klasické podobě, nýbrž využíváme i některé čínské texty, stimulující rozvoj fantazie, především v knihu Froman (I-ting). Cvičení vědomého pocítování vede k rozvoji vědomí našich nejelementárnějších počitků a projevů. Tato metoda je západní adaptací zenového přístupu a tvoří spojovací článek mezi praxí Gestaltu a taoismem. V tvůrčí expresi využíváme hudbu, tanec, divadlo, malbu i kaligrafii jako prostředky k osvobození naší přirozené tvořivosti. V této syntéze západních a východních metod vidím možnost, jak překonat problémy a omezení, které nacházím v zenu, taoismu i Gestaltu.

Zazen (zenová meditace, sezení) je velice silnou technikou, která při vyřazení normálních obranných mechanismů ego umožňuje pracovat s našimi nejhlubšími pocity. Zazen spočívá v hlubokém břišním dýchání, které ve spojení s koncentrací mysli dovoluje, aby se tyto city mohly vyjevit. V tradičně řízené praxi zazen však meditujícímu není dovoleno, aby své city projevoval. V taoistickém Gestaltu je tomu právě naopak: meditace umožňuje pracovat s city, vyplývajícími na povrch. A naopak zase koriguje postoje tradičního Gestaltu, egocentrické: "Já jsem já a ty jsi Ty." V Taoistickém Gestaltu shodně s Edem Elkinem, tvůrcem Transpersonálního Gestaltu, tvrdíme: "Já jsem tebou a ty jsi mnou." To je jedním ze základních problémů, protože při individuální i skupinové práci mnoho problematických postojů vyplývá právě z ~~tak~~ mylného názoru, že osobnost člověka končí kůží. Když pochopíme, že neexistuje trvalé já, jasně se ukáže falešnost vidění duality myslitele a myšlenky, vědouceho a poznání, subjektu a objektu, jejich vidění jako dvou oddělených entit. Když porozumíme jejich skutečné jednotě, pak dokážeme i dosáhnout opravdové integrace.

Většina lidí, kteří nějak pracují na svém osobním rozvoji, klade důraz pouze na jeden aspekt osobnosti (tělo či cokoli jiného), protože zapomínají na jednotu těla a mysli. O ni se právě snaží Tao-

-Gestalt, neboť chce chápat všechny aspekty lidské osobnosti jako nedílné součásti téhož celku. To je holistický a organický přístup k člověku, jenž chce být nedualistický, neterapeutický, neanalyzující a neinterpretující. Popírá rozdělení těla (emoce- mysl- duch), popírá dualitu zdraví- nemoc. Není stylem života, je způsobem života.

Popíši zde některé způsoby a možnosti, jak lze realizovat a využívat katarzi tak, jak jsme s ní získali zkušenosti ve skupinách tzv. hnutí lidského potenciálu /human potential movement/. Setkání těchto skupin jsou jednou z forem praxe v hnutí a katarze je pouze jedním z aspektů praxe při setkání. Katarze je využívána také bioenergetiky, v "primal-terapy", terapii Gestalt i ve skupinách synezonu.

Katarzi můžeme považovat za jednu z vyjádřené snadných a jistých cest k dosažení vrcholných zkušeností- okamžiků sebetranscendence. Popisovaná bádání jsou však ještě stále ve stádiu experimentů. Cílem je zde nalézt a popsat duchovní techniky vhodné do naší doby a kultury.

Východiska a pozadí.

"a o kultura se stále zajímá o transendentální zkušenost, nejčastěji v rámci náboženské či mystické zkušenosti. Náboženství mystikové hovořili o pokřtění v Duchu svatém nebo o setkání s Živým Bohem - tremendum. Radice mystiky a magie jsou orientovány na paranormální stavy vědomí a schopnosti, které zvětšují osobní síly. Znovu roste zájem jak o křesťanské tak i o importované formy náboženské praxe a o paranormálních psychologických jevech se běžně diskutuje i v odborných lékařských kruzích.

Akademie perapsychologie a lékařství vyjadřuje své cíle slovy: "Rozhodně vyjadřujeme názor, že "ouch" a "hmota" jsou v podstatě totožné a má-li být nalezena cesta k celistvému léčení, pak hlavním cílem je hledání základních hodnot v celku lidské zkušenosti."

A základními tezemi Asociace transpersonální psychologie (TP) jsou:

- a) v každém j edinci jsou latentní impulzy k dosažení konečného stavu
- b) plně vědomí těchto impulzů není v daném okamžiku důležité
- c) realizace konečného stavu přichází pouze na základě bezprostřední praxe - v podmínkách charakteristických pro každého individuálně
- d) každý jedinec má právo svobodného výběru vlastní cesty.

Je jsou pod tímto tázání podepsáni vědci, není nic zvláštního. K mystickému pojetí náboženství měli vztah takoví geniové, jako byli Paracelsus, Goethe či Einstein.

*Protože jsem se od počátku v 50. letech účastnil těchto výzkumů, popsal bych ve zkratce jejich historii. Základní roli zde hrálo využití právě objeveného LSD a jiných psychedelik. V určitých kruzích se tyto prostředky objevily zároveň s modou studia (nikoli však cvičení) zenu. Psychedelika jasně ukázala smysl všem zájemcům existenci jiných stavů vědomí a naznačila cesty k transcendentálnímu zkušenostem. Hippies i nová generace vlastních profesorů v Cambridge a Berkeley hledali způsoby, jak dát světu Nový Jeruzalém. Hlavním centrem tohoto hledání se stal Esalen Institute v Big Sur v Kalifornii. Zde nevládl represivní zákon a když byl někdo přesvědčen, že pěst, LSD a smola ho vynechou vzhůru, tak prostě zmizel v horách. Každý zde mohl naprosto svobodně experimentovat sám na sobě a omezení se bral pouze na přírodní zákony, jejichž porušení by vedlo k zmrzačení či smrti. Plody svobodného a často i drastického hledání byla taková extatická cvičení, jejichž efekt se mohl srovnávat s užitím psychedelik. Zároveň však tato cvičení tolik nešokovala a mohly se jich zúčastnit i osoby zcela tkvící v americkém způsobu života.

Ze jedny z nejdůležitějších osob v tomto hledání považují Ritsze Perlse a Williama C. Schutze, kteří využívali jak terapii Gestalt tak i formy cvičení, pocházejících z orientálních kultur, a zformovali nový přístup k transcendentálnímu zkušenostem, který mohli akceptovat i lidé s běžným

způsobem myšlení. Většina těchto metod je popsána v katalogu Esalen Institutu a Petersonově katalogu, nazývané katalogy metod duchovního rozvoje. Jednou z těchto metod je právě využití katarze ve skupinách Knutí lidského potenciálu, kterou já osobně považuji za jednu z nejcennějších a zároveň nejnebezpečnějších k dosažení transcendentální zkušenosti.

Katarze v setkání. Během skupinových setkání účastníci často zažívali katarzi uvolnění prudkých citů nebo nájského napětí, po němž přicházel nezvyklý, téměř extatický stav blaženosti, pocit osištění a znovuzrození. Zároveň se někdy objevovala achopnost vzhledu a transcendentální pocit spjatosti s kosmickým děním. Klavním cílem setkání však není katarze. Účastníci zde mohou poznat vlastní nitro, potřebu fyzické i psychické blízkosti, mohou volně vyjadřovat své hluboko zasuté touhy i strach. Lze říci, že tyto skupiny umožňují prožít hlubší zážitky a setkat se s vyššími rovinami reality, než to umožňuje současné umění nebo běžně pojímané zkušenosti a zdá se, že neexistuje lepší způsob jejího dosažení, než katarze, pokud rezignujeme na psychedelika.

I mnoho náboženských tradic se opírá o nějaký druh praxe vedoucí ke katarzi, velice podobné katarzi prožívané ve skupinových setkáních. Také psychoanalýza studovala katarzi. Bylo nazváno odreačováním a použito k redukci hysterických symptomů. Freud napsal: "Zaměřoval jsem pacientovu pozornost k traumatické scéně, v jejímž důsledku vznikl daný symptom. Tak jsme se enskali nalést potlačený zdroj psychického konfliktu." Je také říci, proč náboženství extetické i psychoanalytické začíná právě katarzí. Jistě zde svou roli sehrála snednost jeho dosažení, značný efekt v krátkém časovém období i vizuální dramatismus scény.

Podstatu katarze lze ilustrovat na situaci čajníku s velicí vodou a zapáleným hrál-m. Při prudkém zesílení plamene může pára uniknout jen při vyražení zátky nebo prorazení stěn čajníku.

V psychoanalytickém slovníku je čajník označován termínem represe a čára je libidem. Cílem je její uvolnění. Starší křesťanští extatikové popisovali katarzi jako boj duše a tělem, boj dobra a zla. Peroxyzy, které prožívali, byly pro ně procesem vyvození duše z nadvlády těla. I starší léčové už všeobecně pociťovali potřebu rituálního očištění od škodlivých následků potlačených pudů a strachů z nich vyplývajících.

Když použijeme současnou terminologii, lze podat takové vysvětlení situace: strach před svobodným vyjádřením těchto pocitů a myšlenek způsobuje somatické napětí. Např. dlouhodobá kontrola a potlačování některých emocí, které jsou považovány za negativní, vede k neschopnosti prožitku. Vede-li nájské situace k prolomení kontroly a zároveň vyvolá emoce, pak toto uvolnění vnitřního napětí znovu obnovuje schopnost volně prožívat situace. To je pro zdravé fungování organismu naprosto nezbytné. Bezpečí vzniká tehdy, když člověk nemá čas ani příležitost k odregování svého vnitřního napětí. Chronické somatické napětí vede k více méně treslé schopnosti ztratit schopnost prožívat, pociťovat mezilidský kontakt a dokonce může ve svých důsledcích vést k zhroucení jedince či celé společnosti. Proto je katarze jednou z možností jak uvolnit toto napětí a zbavit se strachu, jenž ho způsobuje. Existuje mnoho metod jak vytvořit situaci vedoucí ke katarzi a každá má svůj historický precedens. Lze je rozdělit na tři základní dynamické kategorie. První je oslabení kontroly svobodného vyjádření skrytých emocí, srovnatelné s proražením stěn čajníku. Druhou je posílení potřeby vyjádření se-to je zesílení plamene. Třetí je realizace uvědomění si čajníku, zátky i páry, všeho v jediném okamžiku.

V praxi nemusí být tyto tři aspekty užívány ve svých čistých formách. V kontextu konkrétních situací mohou být užívány jejich různé kombinace. Když jsou něčí obranné mechanismy oslabeny nadměrným nebo dlouhodobým drážděním, mohou se uvolnit jeho vlastní emoce jen když vidí, jak i druzí

je bez zábrán vyjadřují. Při první metodě, redukci kontrolujících mechanismů, může být pravděpodobnost vzniku katarze posílena dlouhodobým drážděním smys-
lů, hladovkou, neustátním spánkem a tradičních
narkotik (typu nikotinu či kofeinu), senzorickou
deprivací nebo naopak bombardováním smyslů, fyzic-
kými stresy, situacemi vedoucími k úniku, působením
přírodních živlů nebo extrémních fyzických podnětů
(např. střídání studené a horké lázně) pod. Je-
stliže během pětidenního setkání je třetí den bez
jídla a nikotinu, pak je jisté, že téměř většina
účastníků zažije katarzi. A hladovka po celou dobu
setkání způsobí silnou omámenost a emotivní pod-
dažnost všech účastníků. Se Stevenem Stronden jsme
objevili starou metodu vyvolání katarze střídavým
ponořováním do horké a ledové vody. Začíná se kou-
peli v horké a je přitom velice důležité, aby osoba
dýchala stejnoměrně a nepřerývaně. Po několika
minutách se ponoří do jiné vany s ledovou vodou.
To vyvolá šok. Osoba začne rychle dýchat, pak sípat
a nakonec pískavě křičet. Ve svalch probíhají
křeče. V myslí se začínou vynořovat dávno a zapome-
nuté obrazy až z útlého dětství. Když je po všem,
nastupuje hluboká fyzická relaxace, kdy pocity
chlada nebo horka už nevyvolávají strach a třes.
Ti, kteří byli slabší a omáčkávali, zažívají nyní nejed-
nou pocit elektrizace nebo magnetizace celého
těla, cítí se jako znovuzrození a také tak vypadají.
Tato metoda střídavé koupele je kombinací extrémních
fyzických podnětů a útoků na mechanismy kontro-
lující napětí.

Jiná cvičení, zvláště hlasová a dechová, naopak
neútočí na kontrolní mechanismy, ale soustřeďují
se především na vybuzení a uvolnění energie. Např.
dlouhodobé zpívání slova "Holy, holy, oly" ("Svatý")
má znanážňák sice specifický náboženský obsah,
jenž ulehčuje dosažení extatického stavu, ale i
slova bez tohoto významu mohou zde splnit svou
rolí. Svatá slabika "Om" má pro rozhodnou většinu
účastníků velice malý duchovní význam, ale naopak
velkou tantrickou hodnotu, takže při jejím správném
vyslovování a soustředěné kontrole dec u vznikají

charakteristické vibrace, způsobující velký příliv energie. Je tomu tak i tehdy, když účastníci napocítují láčnou sugesci náboženského rázu, pouze silný efekt rytmického dýchání, celkového otevření se a plynutí proudu energie skrze tělo. Vyslovování "Om" je subtilním cvičením, postupně energizujícím celé tělo a výsledný efekt můžeme umocnit, když spojíme vyslovování se stahy svalů určitých částí těla. Také opakování slabiky "ho, ho, ho" se současnými prudkými stahy bránic svalů dovede celou skupinu do neobyčejného stavu, jenž budí strach a zároveň velice excituje až k vyjádření nejelementárnějších pocitů.

Kromě hlasových cvičení existují i jiné způsoby kumulace energie: rytmické dýchání, cvičení přestavivosti, různé psychohry apod. Množství způsobů, jak vytvořit tlak páry v čajniku je nekonečné, stejně jako suma lidských zkušeností. Důležité je jen jedno - zesílení podnětů jakoukoli metodou zvětšuje i pravděpodobnost vyvolání katarze stejně jako všechny metody eliminující obranné mechanismy. Leckdo může odzátkovat svůj čajník už vlastní vůlí, musí jen skutečně chtít.

Samotná katarze přichází v okamžiku, kdy jsou časté či úplně utlučené myšlenkové pochody a emocionální zabarvení uvolněny. Průstředí uvolňující reakci může prakticky cokoli a může k tomu dojít náhodně nebo se na tom může pracovat systematicky a cílevědomě. Čím je skupina citlivější k extatickému prožitku, tím je tu větší pravděpodobnost, že může být uvolněn mechanismus katarze, někdy dokonce i u celé skupiny.

Neexistuje žádné nebezpečí při prožitku kolektivní katarze. Nováčky může na začátku vystrašit pohled na někoho, kdo viditelně prožívá své hluboce zesuté pocity a vypadá při tom plný strachu, ačkoli většina pocituje svůj zážitek za cosi potěšného a přirozeného. Učilí vedoucího a členů skupiny a vyprovokování katarze však také může svádět k silnému pokušení vyprovokovat lidi, aby se projevíli citovou labilitou, pláčem, zlostí, vzrů-
 vzrů-

ním svých hříchů spod. Takové snahy ale ve většině případů nevedou k očekávaným výsledkům a naopak mohou způsobit ve skupině velice nepřijemnou atmosféru. Velkým nebezpečím je také strach některých účastníků z veloucího, jenž se má pouze starat o harmonický průběh celého procesu až k přirozenému finále, a nikoli lidi provokovat. Má být jako porodník, asistující u přirozeného průběhu porodu. Jiným problémem je situace, kdy účastník dosáhne vysokého stupně "roznícení", ale pak to nejde dále, protože není snadné se zbavit sebekontroly. Nekontrolování sebe sama otevírá nejpilnější vlně do sebe, ale způsobuje také největší neklid a strach. Vyřešení konfliktu mezi "udržením se" a "puštěním se" často vyžaduje několik dní, než se otevře cesta pro zadržené napětí. Ale veloucí by často raději rychlou konfrontaci. To se však stává zřídka a je lépe delší dobu prožívat neklid, než se snažit o "císařský řez". To by bylo oprávněné jen když vedoucí vidí, že by účastník už dále nevydržel prodlužované napětí a mohl by ublížit sobě nebo jiným. V praxi jsou ale tyto situace řídké a je lepší vyvinout maximální trpělivost a dovést situaci do konce přirozeným způsobem bez ohledu na čas. Prodlužována, a tím více odložená a neprožitá katarze je stejně bolestná jako neuvolněná sexuální napětí. Marnoto: překážky závažnějšího rázu nejsou u katarze ani tak v etapě uvolňování ani v horkých chvílích po uvolnění, ale naopak až v pozdější době po zážitku katarze. Prozkoumání právě tohoto období nám objasní, proč tolik dřívějších vyznavačů později zavrhl katarzi a proč úloha katarze spočívá vlastně jen v přípravě na duchovní praxi, která člověka přivede skutečně k vysvobození.

Období po katarzi

Po obrovském uvolnění emocí během katarze člověk obvykle zažívá extázi, pak depresi a nakonec se kyvedlo opět ustálí v původním stavu. Tato následnost "vrcholného" a pak depresivního stavu je podobná určité depresi, která přichází bezprostředně

po porodu, ale i po estetickém sexuálním aktu nebo po nějakých svátcích. Ležný stav po katarzi přichází vždy a bez ohledu na to, jak byla extáze a katarze vyvolána.

Člověk po prožití katarze má zářící oči, uvolněné svaly, pohyby a mluvu plné grácie. Je velice citlivý na smyslové podněty, celé jeho tělo jako by vyzařovalo energii, vobodu a pocit blízkosti existenciálního proudu žití. Může zažívat paranormální stavy vědomí, mohou se přihodit "zázračná vyléčení" apod. Psychologické, somatické nebo duchovní patologické stavy mohou rychle zmizet, jako by byly něčím zcela protikladným k tomuto stavu.

Teoreticky lze popsat celý proces takto: každodenní napětí a potlačování emocí ničí přirozenou vitalitu. To vede k pocitům rozpolcenosti a psychologickým, somatickým a duchovním problémům, k pocitu života mimo harmonii. Katarzní vyvolání pak umožňuje určitou sebetranscendenci. Z tohoto úhlu lze všeobecně chápat procesy růstu a uzdravování za transcendentující. Stačí přiložit na bránu mikrofon spojený se zesilovačem a můžeme se přesvědčit, jak na počátku je zvuk tlumený vnitřním napětím a s prohlubovanou meditací se svaly uvolňují, změkčuje se tvrdost úderů a zvuk se stává výraznější, bohatší a harmoničtější.

Náboženská praxe, psychoanalytické odrenagování se i proní mozku k dosažení politických cílů mohou následovat po katarzním zhroucení dosavadních systémů kontroly a struktur myšlení. Podle filosofie knutí lidského potenciálu mohou být takové prožitky bez ohledu na to, zda jsou považovány za "dobré" či "špatné", opět označeny jako podmiňované "naprogramování" jedince podle nových hodnotových systémů. Hlavní roli zde hraje návrat jakoby do "neonatalní roviny", kdy je účastník otavlen k procesům otiskování, o nichž hovoří etologové. Citlivost osoby v tomto období je tak veliká, že může akceptovat i hodnoty, které reprezentuje vedoucí skupiny nebo kulturní hodnoty, které ovlivnily metodu katarze.

Atika skupiny vyžaduje od účastníka, jenž dosáhl stavu otevřenosti, aby svého vůdce hledal v sobě samém. Toto stanovisko vychází z přesvědčení, že v samotném člověku se nachází jeho pravé Já, či Kristus, Adh nebo zřídlo čisté moudrosti. Pokud účastník dosáhne roviny svého čistého Já, pak je zcela nepřistupný k hodnotám a názorům jiných osob. Ve stálém kontaktu se svým pravým Já má často hluboký duchovní a ozdravující vliv na své okolí.

Tento extatický stav však obvykle netrvá příliš dlouho. Zároveň pohled, schopnost vhlédnout se ztrácí, zážitek se stává jen vzpomínkou. To deprimuje zvláště ty, kteří byli přesvědčeni, že jsou už v stavu permanentního osvětlení. Neuvědomují si, že to byla pouze určitá vrcholná zkušenost, po níž pravidelně přichází deprese, protože jen tak je dosaženo rovnováhy. V tradiční mystice je tato deprese nazývána "temnou nocí duše". Během ní se mohou znovu objevit všechny předchozí potíže, někdy dokonce v silnější formě. Psychoanalytici z raného období zaznamenali poměrně ostře závažných efektů katarze a návrat symptomů a proto opustili metodu katarze s výjimkou léčení např. válečné neurozy.

I vedoucí skupinových setkání si časem uvědomili nedostatky metody katarze. Ačkoli vyvolává vrcholné zážitky poměrně lehce, efekty jsou pouze náhodné a nelze předpovědět, kdo skutečně zažije proměnu a kdo ji jen ochutná jako eventuelní možnost. V klamně naději, že dosáhnou stavu permanentního vytržení, hledají účastníci skupin ještě silnější prostředky. Ovlivnění koncepcí náhlého satori očekávají katarzi a neuvědomují si, že případům náhlého vhlédnutí, o nichž slyšeli, předcházela dlouhá praxe. I my jsme zažili toto rozčarování, a proto jsme přenesli těžiště práce na aplikaci duchovních praktik, které jsou jak přípravou k uvolnění napětí, tak i systémem umožňujícím posílení a prodloužení určitých zkušeností ze skupinových setkání. Pokud účastníci před setkáním užili určité relaxující a meditativní techniky, které zcitlivily a zenergizovaly tělo, pak vysvo-
bozování (katarze) probíhalo méně explozivně, jemněji

a v delším čase. A pokud účastník pak pokračoval ve fyzických a duchovních cvičeních i individuálně, mohl snadněji udržet stav dosažený v katarzi. Proč jsme začali metody práce, upustili jsme od násilného vyvolávání katarze a výjimkou krajních patologických případů a snažili se být jen v roli pomocníka, napomáhajícího spontánně vzniklému procesu.

Meditační a fyzické cvičení se snažíme chápat jako určitou možnost, aby se adept naučil pronikat vlastní tělo energií a vědomím tak jemně, že by to vedlo k postupnému a nenásilnému zredukování obranných a kontrolních systémů ega. Tak je zneutralizován výbuch katarze; je tomu stejně, jako bychom z čajníku vyjmuli zátku. Nejsou-li přítomny nejdůležitější obranné mechanismy, nic pak nevyvolává silný tlak a výsledkem jsou nearevnatelně řídkší případy nezvládnutelných výbuchů. Nejlepšími příkladem k ilustraci těchto procesů může být tantrická sexuální meditace, během níž nedojde ani k orgasmu ani ke katarzi. Muž i žena zde sedí se zkříženými nohama v meditační pozici, žena v mužově klínu. Genitálie jsou spojeny, oba však sedí bez hnutí a jen pokračují v meditačním dýchání. Povolně narůstá vzrušení, ale absolutní nepřítomnost bariér pro toto vzrušení nespůsobuje vznik napětí. Nedochází však ani k ejakulaci či orgasmu, je zde pouze stálý stav zenergizování a zároveň relaxace. K dosažení takových výsledků je však třeba dlouhé praxe v koncentraci, protože nepřipravený pár nevydrží takovou situaci déle než několik minut, pak se dá unést narůstajícím vzrušením, a začne normálně kopulovat. Tréníngem však mohou dospět k extatickým stavům, které daleko překračují orgasmus. Co však je ještě důležitější, připravená osoba, realizující sexuální meditaci, učí se žít v stavu neutrálního vyzařování, zenergizování a zvýšené citlivosti, aniž by vznikalo trvalé somatické napětí.

Z pozorování vyplývá, že po prožitku katarze se ztrácí většina efektů velmi rychle. Chybí zde totiž zkušenosti, jak vlastně žít v tomto stavu, kdy

situace ztracené kontroly se mnohdy stává nesnesitelnou. Pouze vytrvalá praxe umožní naučit se normálnímu jednání ve stavu permanentní vnitřní otevřenosti. Meditační a somatická cvičení pak musí být chápána jako disciplíny, které slouží nejen jako momentální zbraň v boji proti nějakým obtížím a po použití jsou odloženy, ale jako součást stále životní praxe. Zenová meditace, hatha-joga, taiči, aikido a další disciplíny, pocházející většinou z orientální kultury a dnes modifikovány pro potřeby současníků, by se měly stát tak samozřejmou součástí našeho životního stylu, jako je třeba každodenní čištění zubů. V opačném případě opět dochází k zablokování proudu energie a vědomí v těle a vnitřní disharmonii. Proto účastníci setkání pak i individuálně věnují hodinu denně i více na své pravidelné fyzické cvičení a meditační cvičení.

Při skupinových setkáních pak společné cvičení začíná už brzy ráno 20 minutovými jemnými dechovými cviky, které člověka zcela probudí. Pak následují fyzická cvičení, hlavně s elementy rozvíjení rovnováhy, koordinace pohybů a vědomí somatických pocitů. Po motorických cvičeních přicházejí na řadu cvičení relaxační, umožňující uvolnění napětí a procítání nejjemnějších tělesných podnětů. Cvičení pak končí meditací. Účastníci končí ranní cvičení nezvykle uklidnění, vědomí a probuzení. Výsledky cvičení jsou výraznější postupem času a na konci pětidenního sezení se mnohá účastníků dostává do hlubokého stavu, vnímá si své tělo uvědomují zcela jinak.

Tato cvičení dost výrazně mění charakter skupinové práce. Často někteří účastníci po delším tréninku otevírání se a zvyšování své citlivosti nezažijí vůbec katarzi, ale překročí ji podobně jako je tomu při popísané tantrické meditaci. Viní – snad více nadsázka nebo méně otevření – projdou katarzí, ale snázejí ji daleko lépe, podobně jako připravena matka dítka snadněji rodí. Společné setkání a meditace se zde vzájemně doplňují. Setkání boří ustálený pořádek struktur, proporcí a emocí, meditace umožňuje integraci těchto proměn.

Praxe nám ukazuje, že dobře připravená skupina může zažít vrcholnou zkušenost bez průvodačích jevů katarze. Vysvození je pak přirozeným procesem, vyplývajícím z momentu rovnováhy mezi napětím a odporem, a nikoli nějakou vytouženou metou. Také skupinové astori, probuzené a podporované každodenním cvičením, je stavem poměrně trvalým. Tak lze určitou praxí vyrovnat plateau mezi jednotlivými vrcholnými zkušenostními okamžiky. Tak už není na katarzi kladen takový důraz a je chápána a užívána jako každé jiné energetické cvičení.

Takže na závěr můžeme říci, že katarze nám pomohla osvobodit se od psychedelik a duchovní cvičení nám umožnily zbavit se závislosti na katarzi.

Steven Hendlin

PASTI NA CESTĚ ROZVOJE

(Podle článku Williama Hausmana Oneness: Pernicious or Legitimate?, popisu ícího referát klinického psychologa a doktora filosofie S.Hendline na semináři "Buddhismus a psychické zdraví" v Kuroda Inst.v LA, a uveřejněného v The Ten Directions).

Hendlin zde hovoří o nebezpečí "honičky za jednotou": Zároveň s rozvojem Vědomí Nové Doby se v psychoterapii i na obchodním trhu příliš zdůrazňuje význam duchovních praktik jako nějakého nového panacee. Takový univerzální prostředek by naopak mohl být škodlivý, pokud by ničil autentickou cestu, ale i nerušoval zdravý rozvoj ega a osobní integrace. Než jedinec začne s nějakým cvičením, měl by si pokud možno uspořádat svůj osobní psychologický materiál (tj. pracovat na integraci ega) a naučit se stavět se čelem k tomu, co život sebou nese. Jinými slovy jasně řečeno: Musíš být někým, než se budeš moci stát nikým!

Škodlivá ideologie

Hendlin kritizoval Transpersonální psychologii pro její bezstarostný přístup k tomu, co skutečně lze a nelze vědecky bádát. Usiluje skutečně celá tzv. Třetí Vlna - linutí duchovní stezky o hlubokou duchovnost nebo jde opět jen o standardní postoj našeho systému, jenž by chtěl připravit, zabalit a konzumentovi prodat technologii "how-to-do-it". metodu dosažení nirvány krok za krokem? Tváří v tvář informační explozi Nové Doby zde máme opět příklad fabrikování eklektické směsi filosofii a praktik Východu i Západu takovým způsobem, aby byly stravitelnější a chutnější pro západní apetit. zdá se, že většina Západanů by chtěla zkonzumovat duchovnost stejně jako jsou zvyklí sníst hamburger, aniž by přitom vysedli z auta: je to bezobsežné, ale rychlé.

Není snadné odlišit autentické formy duchovní

praxe od praktik využívajících lidskou hloupost a naivitu, přičemž jedním z hlavních problémů je zmatek panující v samotných psychologických teoriích, které nejsou schopny dostatečně jasně vymezit co je prepersonální (1) a co transpersonální. V tomto kontextu je třeba se zmínit o skvělé analýze Keny Wilbera(2), jenž zdůrazňuje, že je absolutní nutností dosáhnout odpovídající roviny (integrace) ego, má-li být transpersonální duchovní rozvoj žádoucí, či vůbec možný.

Jiným problémem je volné zneužívání falešné koncepce protikladů, ospravedlňující prepersonální praktiky a omezování role ego. Hendlin zde hovořil o Washburnově analýze jako o "pseudodvoupolové" mylné víře, že vědomí ego by mělo být jedním pólem a nepřítomnost ego (egolessness) pólem druhým. Jenže tato analýza vůbec nerozlišuje dvě formy nepřítomnosti ego: integrovanou (trans-egoic)(3) a druhou, která je primitivním procesem, "zbaveným artikulace a funkční koordinace", jenž je ve své podstatě regresivní a prepersonální. Pak i lidé, kteří se snaží jít duchovní cestou, mohou snadno jednat egoisticky, aniž si to vůbec uvědomují.

Klamné překročení ego

Nejčastější pastí na této cestě se zdá být chybějící úcta k egu, opomíjení a snižování jeho role. Člověk, jenž se chytí do této pasti, obelhává sebe, když si myslí, že jeho ego funguje na uspořádané a zralé rovině a že tedy záležitosti ego mu už více nemohou nijak pomoci na cestě k jednotě. Jenže takové myšlení je nezralým pokusem neidentifikovat se se vším, co dává člověku pocit totožnosti, bezpečnosti a (zdravého) sebehodnocení. V nerozvážném a příliš rychle pojetém pokusu identifikovat se s transpersonální rovinou je práce s vlastním egem radikálně zkrácena. Problém v podstatě spočívá v tom, že taková osoba ještě nedosáhla skutečně zralosti ve svém rozvoji, což sebou nese nedostatečnou identifikaci s vzrůstem samotného ego, a jeho dalšího zmnožení vazeb a lpění (attachments)

Tak se ego vlastně paradoxně posiluje a hledání jednoty je pak ve skutečnosti zapojeno do služeb ega, které ovšem nijak nespíchá, aby negovalo samo sebe. Tato past je podobná tomu, co Trungpa Rimpoče nazývá "duchovním materialismem", tj. využívání duchovní praxe k uspokojování egoistických potřeb.

Sklon chápat jako "transpersonální" ty zážitky a zkušenosti, které jsou ve skutečnosti pouze personální (předosobní) vidíme nejčastěji u osob, které snad intuitivně uviděly nebo zažily něco ze skutečných hranic ega. Ale po takovém zážitku však už opomíjejí práci na dalším zrání svého ega proto, aby se mohly soustředit na úsilí po opětných zážitcích něčeho, co by jim ukazovalo vlastní podstatu ze rovinou vědomí ega. Než aby pracovali na materiálu existenciální roviny a pokračovali v "uklizení zbytků" v procesu integrace ega (ego integration) "mop-up" work), zabývají se raději transpersonálními fenomény, jako jsou telepatie, astrální tripy nebo jinými parapsychologickými jevy, jindy se mohou zabývat magií, šamanismem nebo různými rituály.

Toto je nání však ve skutečnosti slouží k upevnění vazeb a pout ega, neboť tyto zážitky z mimotělesné roviny (out-of-body experiences), tajemné vědy apod. jsou považovány za zkušenosti "duchovně pokročilých". Je třeba si ale uvědomit, že posílení těchto vazeb jen upevňuje moc ega. Jen silné ego může riskovat vyjít ze své hranice, kdy ho jeho zmužené a zesílené vazby chrání před vyššími rovinami rozvoje.

V tom horším případě pak škodlivé překročení ega může vést k regresí na předosobní rovinu. Tento proces probíhá postupně a bez ohledu na to, zda si ho ona osoba vůbec uvědomuje. Výsledkem pak bude skutečné oslabení ega a schopnosti racionálního rozhodování a ní oliv touha vysvobodit se. Tak se duchovně-transpersonální rozvoj vlastně zcela zastaví.

Kratký přehled druhů nebezpečí na této cestě

Běžně se setkáváme s těmito druhy a formami škodlivě pojaté jednoty:

1) pasivní a závislá osobnost s nedostatkem motivace. Takový člověk devalvuje egoisticky orientované ~~chování~~ chování, např. rivalizaci, s zcela se ho vzdává. Aromě toho se vyhýbá jakémukoliv riziku a pozitivním formám získávání sebejistoty. Lidé tohoto druhu se zdají být bez kontaktu, stažení do sebe a izolující se všemi silami od jiných, jsou "ulítlí" (spaced-out).

2) zneužívání špatně pochopené východní filosofie k tomu, abychom se zbavili odpovědnosti: "...taková je má karma...takový je můj osud...Bůh chce tomu...nemůžu tedy nic dělat." Konsekventně tu vzniká typ osobnosti, která slepě věří charismatu nějakého vůdce nebo skupiny, kteří nabízejí vysvobození, vyšší stav vědomí a duchovní komunitu, jen pokud se bude beze zbytku řídit příkazy.

3) zaměňování jednoty s duševní pázdností, lhostejností a nezájmem a ~~stává~~ stává se onou "ulítlostí". To vše je charakterizováno nedostatkem kontaktů se sebou samým, kdy vlastně zcela chybí vědomí aktuálních myšlenek, pocitů či dojmů. Takový stav je pak často považován za duchovní a nepopsatelný zážitek jednoty. Je to však jednota s minulostí nebo budoucností, avšak nikoli jednota s celým vesmírem tady a teď.

4) užití obranných mechanismů (popření, vytěsnění, utlumení), aby člověk mohl nějak uniknout nechtěným emocím, které se neshodují s vlastními představami o pravé duchovní cestě a duchovním jednáním. Pak je potlačován hněv u sebe i jiných, protože "v jogínově praxi hněv nemá místo".

Ve snaze o proměnu emocionální energie v "čistší a duchovnější formy" mohou snadno přejít stereotypy v citových reakcích do nových forem a znemožní tak člověku skutečně poznat sebe sama. "noho začátečníků zaměňuje transformaci emocí za zbavení se emocí vůbec a chápou je jako "pomíjivé představení", od

něhož je třeba se distancovat jako od čehosi cizího. Tento chybný názor, že city vůbec nejsou důležité a dokonce že překáží na duchovní cestě, je pak jednou z příčin vzniku mnoha typů pasivních osobností. Když nepřijde skutečná transformace emocí, obranné mechanismy podlehnou substituci a poslední slovo patří opět egu, protože tyto mechanismy slouží jeho podpoře. Málo těch, kteří medituji, se cítí dobře, když mají např. vyjádřit svůj hněv nebo necht. Hněv může skutečně zaniknout jen ve vyšších etapách osobní přeměny, ale popření a zamítání hněvu, které by nebylo zralé, působí, že dosažení plné integrace se stane ještě těžší. Nepřítomnost hněvu, jak bývá požadována pro duchovní rozvoj, nemusí být vždy dobrá pro rozvoj psychologický. To je další příčinou, proč považujeme za nutnou práci na rozvoji v rovině ega před tím, než někdo začne s vlastní intenzivní duchovní praxí.

5) sklon považovat intelekt a abstraktní myšlení za cosi velice podezřelého. Vzhledem k zlehčování samotného myšlení, které je stejně jako emoce považováno za další překážku v meditační praxi, mnoho užívaných meditačních praktik projevuje malý zájem schopnost precizně vyjadřovat svou víru, postoje, zkušenosti atd.

Meditační praxe klade důraz na postoj pozorovatele, sledujícího (watching) myšlenky, případně na jejich úplné odetnutí. V důsledku toho jsou pak někteří ochotni věřit, že samotné myšlenky nemají vůbec žádnou hodnotu, zvláště jde-li o schopnost našeho intelektu poznávat a rozlišovat. Jenže bez této schopnosti je velice těžké "zpracovávat" příliš psychologického materiálu, vynořujícího se během dlouhé meditace, kdy přicházejí ke slovu "hlučné vnitřní žvásty". Mnozí by mnozí přistupovali rozvážněji a odpovědněji k celé problematice duchovní cesty, kdyby před započatím intenzivní meditační praxe zpracovali tento materiál a pomocí psychoterapie či jiné introspektivní metody.

6) záměna patologického splnutí (confluence) s dosažením jednoty. Myslím tím splývání s okolím, kd

člověk hraničí mezi sebou-a-tím jiným nepocituje. Protože běžné lidské vědomí je na tuto hranici zvláště vyostřeno, dočasné zániknutí této hranice může člověka velice unést. Ve zdravé formě je toto splynutí charakterizováno citovým oddáním se milované osobě, mistru či učiteli a poddáním se běhu nepředvídatelných životních náh a okolností, které nelze kontrolovat.

Ale v patologické formě splynutí lidé nedokáží vymezit, kým jsou vlastně oni a kým druzí, nevidí skutečné hranice. Takové povolné a pasivní osoby se bojí rozvíjet své individuální záliby a preference a ochotně se ve všem shodují s druhými. Opírají se přece na slavném výroku: "Všichni jedno jsme", drží se zásady "plynout s proudem" a opomíjejí tak skutečné jádro věci. Nejsou pak schopni pochopit, že partner nemusí mít stejné názory, pocity nebo víru, což nakonec často bývá jednou z příčin jejich problematických vztahů s jinými.

Prázdnota a existenciální vyprahlost (4) (emptiness and existential void)

Toto zaměňování různých psychických stavů na existenciální rovině pak často vede k víře, že existenciální vyprahlost je onou duchovní prázdnotou, která obsahuje vše. To je ovšem zásadní omyl. Existenciální vyprahlost je zkušeností, která je charakterizována odvrácením se od egoistických obsesí a hledáním hlubšího smyslu života. Toto hledání umožňuje setkat se s tím, co život skutečně sebou nese, tj. napětí mezi svobodnou vůlí a determinovaností volby, vinu a strach, že nikdy nelze být zcela tím, kým by bylo možné skutečně být, nutnost nalézt vlastní místo ve světě, neodvratnou konfrontaci s nepřetržitým stárnutím a faktem smrti.

Je třeba otevřeně pohlédnout na vlastní samotu ve vesmíru a vytvořit smysluplné bytí tam, kde není možné žádný smysl najít a priori. Kdo uvázne na této existenciální rovině, povede ho to k nihilismu

a zděšení ze života, proti nimž jsou války na úrovni ego jen dětskou hrou. Protože se však často mylně zaměňuje "nicota" s východním pojmem "prázdnoty" (šúnjáta), mnozí věří, zážitek existenciální vyprahlosti je totožný se zážitkem "jednoty". Ale ve skutečnosti je to jen jeden krok na cestě (i když nepochybně důležitý). Šúnjéta je prázdnotou, potenciálně obsahující všechny formy, a nikoli "nicotou" bez jakéhokoli smyslu. Zatímco "prázdnota" je tvůrčím způsobem potenciálně plná, "existenciální vyprahlost" je prázdná pouze v tom smyslu, že je zbavena smyslu a priori.

Pokud bychom se chtěli držet rozvojového modelu vědomí, pak na "tom, co je zadáno" existenciálně budeme moci pracovat teprve tehdy, až dostatečně uspokojíme potřeby v rovině ego. Což nás vede k další otázce, kterou jsme dosud opomíjeli. Jak se dostat ze "membránu malé odolnosti", tzn. jak do nekonečna nerozebírat a nenírat se v problému, jenž před námi stojí (tj. vytvoření ne-ego), ale dokázat akceptovat realitu, jaká skutečně je? Což vše je vlastně úkolem tzv. "existenciálních terapií" a vlastně celé humanistické psychologie.

Zajímavý příklad útěku od existenciální roviny nám poskytují lidé, prožívající krizi v druhé polovině života. Po předcházejícím plném uspokojení potřeb v rovině ego nejednou začínají hledat od života cosi více, když jsou konfrontováni tváří v tvář s pocity nadcházejícího "konce". Tato populace se nejednou masově obrací k různým formám duchovní praxe v naději, že opět nalaznou smysl svého života, jenž se ztratil při hromadění majetku, realizování společenského statusu spod. zájmech ego. Tato ztráta smyslu je však především z ležitosti existenciální zkušenosti a nikoliv skutečným duchovním hladem a tito lidé by si pomohli více, kdyby využili možnosti nějaké existenciální terapie, než aby se snažili pohroužit do nějaké formy duchovní praxe. Ačkoliv duchovní praxe umožňuje otevřít se existenciální rovině a

dokonce i poskytnout "odpověď", tzn. zažít pocit "jednoty" se vším, než naopak zažít muka vyobcování se ze sebe sama, přesto nemusí být nutně tím nejlepším řešením. Protože se tyto problémy stejně dříve nebo později objeví během meditační praxe, pak je snad lépe, kdyby si je i takové osoby nejdříve důkladně identifikovaly a částečně i vyřešily verbální psychoterapií, aby je pak nemusily stejně ~~závažně~~ později řešit při vlastní duchovní praxi.

Je tedy třeba nejprve zcela uspokojit potřeby v období dozrávajícího ego, pak se vyrovnat s existenciálním strachem a teprve pak lze začít s reálnou duchovní praxí. Je málo těch, kteří by respektovali tuto posloupnost, ale v budoucnu snad budou psychoterapie a meditace více funkčně integrovány, než jak je tomu dnes. Bylo by daleko lépe, kdyby každý na sobě pracoval postupně na jednotlivých rovinách, v nichž se skutečně nachází (pro práci na existenciální rovině je potřebné silné ego), než aby směřoval práci současně na všech třech rovinách, neboť pak budou duchovní potřeby brzděny zároveň a em i existenciálním tlakem. Potřeby duchovní roviny jsou méně intenzivní než existenciální a ty zase méně než potřeby ego. Není-li ego dostatečně zralé, pak duchovní usilování může nabýt desperátní formu, v níž bude bolestně jasně, že duchovní realizace je tou poslední možností záchrany v úsilí nalézt smysl života.

Za jednotou jako zážitkem

Když jsme se pokusili ukázat, co je obvykle chápáno jako zážitek "jednoty" s všechny ty pesti kolem, co to je vlastně skutečně "autentická" duchovní jednota? Zde by bylo dobré omezit pojem "duchovní" jen na nedualistické stavy čistého identifikování se s "Duchem" či "Bohem", což by bylo užším vymezením všeobecného pojmu "transpersonální". Pak tedy duchovní je vždy transpersonální, ale nikoliv vše transpersonální je duchovní

Pak lze směle říci, že nikoliv vše, co je považováno za dosažení jednoty, touto jednotou je. Protože je zde stále osoba, která pozoruje, pocituje a něco zažívá, je to třeba stále považovat za dualitu. Proto většina duchovních textů hovoří o nedualistickém vědomí, o prolomení se skrze bariéry subjekt-objekt. Ilber v cit. textu píše: "Všechny zážitky na těchto různých rovinách jsou nepostačující, pokud nám jde o nedualistické vědomí jako takové, i když i je třeba prozkoumat a porozumět jim... Všechny zkušenosti toho světého i obyčejného, vyššího i nižšího jsou zakotveny v dualismu podmětu a předmětu, pozorovatele a pozorovaného, prožívajícího a prožívaného. Dokonce i v rovině duše, nesrovnatelně reálnější než roviny těla a mysli, se stále ~~žijí~~ jen vymýšlí pokud možno co nejsubtilnější objekt. Ale svědectví božských stavů zůstává netknuto. Skutečné probuzení je zaniknutím samotného svědectví a ne změnou v tom, co je potvrzováno."

Pozn.

- 1) kromě "prepersonální" užívány také výrazy "předosobní, předindividuální" v tomto textu.
- 2) K. Wilber, *Odyssey: A personal inquiry into humanistic and transpersonal psychology.*, v: *Journal of Humanistic Psychology*, 1982, č. 22, s. 83
- 3) tj. bez egocentrického ocenování
- 4) v češtině prakticky neexistuje rozlišení mezi angl. "emptiness" a "void". Standardně se prvním termínem překládá tradiční buddhistický pojem prázdnoty (šúnjetá), což v psychologické rovině znamená mysl prázdnou jako zrcadlo, na němž se objevuje vše jak přichází, ale zrcadlo nic nezkrsluje ani na ničem neulpívá. Blíže viz o Nagardžunově koncepci šúnjetaty v Bondyho *Poznání* kám k dalším filosofie, díl VIII, kap. . .rotko pro "emptiness" užívám překlad "prázdnota", zatímco

"void" v tomto kontextu lze vymezit pojmy "Vyprázdňo-
lost", "vyprázdňenost", "pustota" apod. ,jak vyplývá
ze smyslu textu.

0000000000

Musím přiznat, že skutečně neví m kde se termín bioregionalismu a poprvé objevil. Přesto však vím, že má své staré a zajímavé předchůdce, kteří však nejsou nutně orientovaní na problematiku prostředí. Myslím, že velká část historie objevení se bioregionalismu musí mít co si do činění se zcela přirozenou rezistencí a obranou lokálních ekonomí a lokálních kultur, jež byly, nebo měly být kolonizovány městskými kulturními centry a jimi i pohlceny. Tato zaujatost obrannou se musí se musí nutně i od bioregionalismu očekávat. Celé toto hnutí snad má svůj původ v opakující se a rostoucí expanzi měst a síly měst, nebo celých metropolí a to v kultuře Evropy - na účet těch malých lokálních kultur hodných udržení a podpory. Tyto lokální kultury, jež obvykle mají své vlastní jazyky, své dialekty i své vlastní tradice, musely vždy čelit a bránit se smetení do nějakého hlavního velkoměstského proudu, v němž by hrály druhou, třetí roli, jak ekonomicky tak i kulturně a lidé by se stali druhořadými občeny, občeny druhé ruky.

To všechno je však součástí růstu a vývoje centralizovaného státu. Bez toho, aby tyto malé kultury, takové jako cornwalská, bretonská, wálšská irská či skotská (jen pár příkladů ze Západní Evropy), vůbec věděly to, co musí - vyjma jejich přežívajícího ducha čirého přežití - pokoušely se po celá staletí zachovat si své tradice, a dosáhnout alespon trochu své vlastní identity.

Tito lidé nejen že argumentují vlastní kulturní autenticitou a právem na přežití - jež je zřejmé právem - ale také dosažením a zvládnutím určité zručnosti, specializací a praktik (řemesel atd.), které patří k jejich místním, lokálním ekonomikám a které jim umožňují operovat udržitelným způsobem, a pomocí jejich speciálních lokálních

znalosti, po celá staletí.

Z jednoho dílu tedy bioregionalismus stojí za decentralizací, za kritikou státu. Částečně sleduje jednu ze stop historie anarchistického myšlení: oné myšlenkové linie, která argumentuje tím, že my nejme stát, a že stát nebo "government" (vládní aparát) není nutně synonymem pro společenský řád a pořádek nebo inherentní organizací ve společnosti.

Anarchismem míním nenásilnou formu politickou filozofii, která sledává řád a pořádek v možnostech svobodného společenství, a nikoli ve vnučeném, uvaleném pořádku státní struktury operující zeshora a monopolem násilí. To je to co nám ne myslí, když mluvím o anarchismu, a nikoli práci divokých vrhačů bomb (abychom zabránili nedorozumění). Tak také bioregionalismus Severní Ameriky je jen dalším rozšířením anarchistického myšlení, kombinovaný s velkým smyslem a oceněním kulturních oblastí Amerických Indiánů, pochopením předností decentralizace a náhledy "ekologie pole" (field ecology).

S tímto na mysl, pohlížíme na předivo a pavučinu politických omezení a ohraničení jež na tento kontinent vrhla prudká historie Americké expanze. Bioregionalisté považují tento vývoj za špatně narysovaný a nevhodný. Zájmy prostředí pak pochopitelně vyplývají v bioregionální perspektivě tak, že bychom mohli říci, že řešením by mohlo být, kdybychom ~~nahradili~~ politické hranice přizpůsobili patřičněji a vhodněji oblastem v nichž žijeme - sledující linie, vodních toků či hřebentů hor, sledující rostlinné zony či zony půdních typů - a tohle by podle nás mohl být krok správným směrem, jak sociálně tak i ekologicky, což by nám umožnilo sledit naše lokální společnosti s větší precizností a přirozenými zdroji, jež jsou již na místě, a naše lidské komunity a sdružení formovat vhodněji ke komunitám přírodním, přirozeným. Je to krok směrem k současnému uplatnění jednoty a shody komunit stromů a ptáků s komunitami lidí. Víte přeci, že se všichni dělíme o stejné přírodní hranice....

Znamená to, že všechny živočišné druhy berou na sebe s p o l e č n o u odpovědnost. Abych dal konečně příklad jak vypadají umělé a přirozené hranice: existují tu politické hranice států jako třeba Kalifornie, Washington a řekněme Oregon. V té oblasti samé jsou však, jak víme, také mezi jinými- přirozené, přírodní hranice ustavené rozproštěním a výskytem Douglasových jedlí. -ento typ stromu roste tam někde od Haines na Aljašce, dolů podél pobřeží po hřebenech Sierry, Cascad až dolů k Big Sur... až tam se táhne k východu hřeben Sierry Nevady. Tuhle jedlí je možno najít i tam, kde žiju já, nikoli však již na druhé straně, která se svažuje do Velké Pánve.

Od Big Sur k severu k Haines, a z vrcholků Sierry a Cascad k Pacifickému oceánu.. je výskyt jedle Douglasovy téměř přesnou definicí, co by mohl být m ů j přirozený stát a národ. Zemědělství i lesnictví těchto oblastí kde roste jedle je d e f i n o v á n o množstvím deštových srážek a teplotami v této zóně. Jih výskytu jedle můžete sledovat opravdu horkým a daleko sušším, je zde opravdové "Středozemské" klima, které má jiné agrikulturní potřeby. A tak byste si mohli vzít Douglasovu jedlí třeba jen za znak, či symbol tohoto přírodního státu, protože ona závisí na těch deštích a teplotách. Ak to co již víme o jedli nám sděluje skoro vše ostatní o tom místě.. včetně toho jakou sortu farmaření bychom mohli dělat, jaký druh pláštěnky nebo kabátu nosit, jaké si vybrat boty a dokonce i to, jaká by tu měla být naše poesie. To je tedy způsob jak ty věci asi fungují.

A tak ve společnosti jež má schopnost udržovat -v té jež je založena na svých vlastních lokálních zdrojích- politické i sociální hranice by sledovaly hranice přirozené, přírodní. V tom to je.

A ti z nás, kteří propagují bioregionální uvědomění, by jako konečný cíl rádi uviděli tento kontinent trochu citlivěji znovudefinovaný, a přírodní ~~hranice~~ oblasti Severní Ameriky takové,

kde se podle jejich přirozenosti pravidelně tvo-
rují a utváří i p o l i t i c k é entity v
nichž pracujeme. Byl by to malý krůček k ekologic-
ké bezpečnosti a normalnosti, a velký krok směrem
k provedení politické decentralizace a dekonstruk-
ce Ameriky coby super-mocnosti, do třeba sedmi
či osmi samostatných národů...z nichž žádný by
neměl dost vysoký rozpočet na to, aby mohl pod-
porovat vývoj raket. Byl by to krok ve směru k
mílejší tváři politiky, intimnější komunitní poli-
tice a společenství, tak říkajíc tváři v tvář..
a konečně, pomohlo by to rozvinout i zdravější
a udržitelnější ekonomiku.

Před několika lety jsem tam nahoře v Montaně
mluvil k jednomu stařešinovi kmene Crow Indiánů.
Byl to pozoruhodný muž, považovaný za medicína-
na, a oba jsme byli na setkání, kde byla spousta
mladých Indiánských radikálů a aktivistů. A tenhle
stařec, mi jaksi strnou řekl asi tohle: "Víš, ve
skutečnosti nemám takový strach z toho, co bílí
lidé dělají s tímto kontinentem. Jestliže tu budou
žít dost dlouho, nadejde doba, kdy k nim nevyhnu-
telně promluví duch. To co vychází vzhůru ze země
je síla duchů." "To je to, co nás duchové učili
a naučily by každého, kdyby zde zůstal. Staří du-
chové a staré síly ještě nejsou ztraceny; oni jen
potřebují lidi, kteří budou dost dlouho tady kolem
aby na ně mohli začít mít vliv."

Sněd to teď může začít vypadat až přehnaně
optimisticky, ale je to elegantní perspektiva. Do
určité míry, může vidět, že to působí. Kdyby lidé
jen dost dlouho b y l i ve svém ~~krásk~~ místě
a začli konečně říkat: "O.K., jsem tu," pak by se
brzy začli ukádit a chápat. Sojky ani vřabci ani
jiní tvorové vám nedají svá malá poselství či
instrukce, jestliže se trochu nepozastavíte a ne-
uklíníte. Je to opravdu tak.

Pochopitelně, dojde-li někdy k takovému snu v
naší post-industriální planetární budoucnosti, je
faktem, že bychom měli mít lepší podmínky na to
abychom byli jeden s druhým v těsném dotyku a
spojení, než je měli lidé v minulosti - st již třeba

v teraínech komunikace či možností cestování. V takových podmínkách by kosmopolitní myšlenka mohla být uskutečnitelná.

A tak - a takovouto historií na myslí se regionem lista ptá: "Proč nerozdělit Ameriku do osmi či devíti národů?" Mnoho lidí na to odpoví: "A kdo by chtěl být malým národem?" Můžete tedy takovým lidem připomenout fakt, že náš svět je plný malých národů, že přeci neexistují jen mocnosti nebo supervelmoci. A takové malé národy jsou dobře viditelné. Většina Evropy a většina světa je složena dohromady ze spíše malých politických entit.

K Americké předpojatosti patří myslet si, že být malou politickou entitou prostě není nikterak prospěšné a k užtku. Proto také patří k předpojatosti a sklonům mnoha Američanů chtít konsolidovat ostatní kontinenty: zformovat třeba Spojené Státy Evropské a nebo Spojené Státy Afriky.

Teď si někteří lidé myslí, že establishment Spojených Států Afriky by pomohl omezit válčení mezi africkými státy. Přesto, jednou z částí důvodu, že Afrika má takové problémy je fakt, že model nacionálních států jim prostě byl vnucen, nejprve kolonialismem a imperialismem, a pak byly narysovány hranice politicky po Prvé a Druhé světové válce - a to i ignorují etnické a bioregionální třídy a oddělení. Kdyby tyto hranice respektovaly staré rozdělení kultur, pak by přinejmenším zabránily alespon umístěním nepřátelských etnických frakcí do jediného státu. Nikdy se tak nezbyvíme válčení. A otázka spíš sní, jak ho udržet alespon na snesitelné či lépe řečeno "Užitečné" škále, tak abychom svět prostě nevyhodili do vzduchu.

Myslím, že bioregionalismus by neměl být považován za ani přehnaně idealistický sní za příliš utopický. Problémy existují. Bioregionalismu je problematický v mnoha bodech, ale ve srovnání s tím, co jsme již v naší lidské historii dosud zkusili, myslím, že rozhodně nemůže být horší než to. Věřím, že musí být lepší.

preklad z The Mother Earth News září-říjen 84-S/M
-zebývá se převážně ekolog. tematikou a problémy ži-
vat. prostředků/adr. MEN, P.O. Box 70, Hendersonville, NC

s e p a r á t

A N E R G I E

L E Č I T E L S T V Í

1974

Pravěkémú člověku stačilo k jeho životu poznání tíhy, pádu a snad páky. Jeho hlavními nástroji byla větev a kámen. S rostoucí aktivitou a větším využíváním prostředí pro sebe rostlo i poznávání energií, které bylo možno nějak využít. Pro svoji potřebu zapřáhl člověk vítr a vodu, využíval síly zvířecích potahů apod.

Není to tak dávno, co Luigi Galvani /1737-1798/ dělal pokusy se žebími svaly a objevil elektřinu. Jeho pokusy nebyly brány vážně. Byly nazývány zajímavou hříčkou bez praktického využití a Galvani byl tehdejšími vědeckými světem vysmíván. Tehdy nikdo netušil, jaká budoucnost se skrývá za jeho objevem. Nikdo si neuvědomil, že byla otevřena brána nové energii, která podstatně přemění způsob života. Ten bychom si dnes bez elektřiny jen těžce představovali. Stala se hlavní energií a ještě dlouho jí bude. Později nastoupilo poznání silového pole, magnetické síly, atomové energie, atd. a stále se vědci v oblasti energetiky snaží o nové objevy a jejich využití. Všechny tyto energie jsou anorganické povahy a slouží převážně technice. Pokud se některé používají např. ve zřezovatnictví, jsou stejně používány technicky a jejich povaha není většinou léčivá, ale destruktivní. Odstraněním, nebo zničením tkáně, konkrémentů apod. pouze člověku pomáhají, nebo ho zachraňují.

Nyní nastupuje poznávání a využívání nových energií- biologických. Jako kdyby elektřina, tak i bioproudy prodělávají těžkou dobu zrodu. Zpočátku byly vědeckým světem popírány, a ti, kteří se o ně zajímali, byli vysmíváni. Dávno se o nich ví, ale ti, kteří s nimi pracovali pro blaho lidstva, byli bagatelisováni a vysloužili si titul berlatskáň.

Teprve nedávno, kdy sovětský manželé Kirilianovi je začali fotografovat, byly biologické síly vzaty na milost, ale nic víc. Dnes už je vědecky dokázáno že vše živé vyzařuje. Toto záření je možno zjišťo-

vat v potenci, druhu i kvalitě. Průkaz existence biologických sil je jasný. Přesto vědění o jejich existenci i jejich upotřebení (např. ve zdravotnictví) narazí na mnoho překážek. Snad je to způsobem zafixovaného postoje vědců k dosavadním známým energiím.

Doposud známé energie byly anorganické a tato první je organickou. Je to poznání svým způsobem převratné, které otevírá nové možnosti a nový směr, který zde ještě není. Svým charakterem jsou to nové možnosti ~~rozmanité~~, neobvyklé, zatím málo známé a v mnohém od běžných praktik a poznatků odlišné.

Např. způsob léčení, kde se používá biologické sil, tzv. biotroniky, se diametrálně liší od medicíny. Kromě pacientů a vědeckých poznatků nemá s ní nic společného. Jeví se jako nový a samostatný obor ve zdravotnictví, který s lékaři bude mít pouze spolupráci.

Stejně je to i v jiných oblastech, např. ve fyzice. Fyzikové dosud poznávali anorganické síly a naučili se je zjišťovat a přesně měřit. Medvedou se odpoutat od svého klasického myšlení a chtěli by stejnými metodami zjišťovat a měřit i organické síly. To ale nejde. Pokud se něco takového děje, jsou to jen nepřesné metody. Organické síly jsou zatím odkázány na měření a zjišťování jen organickými metodami, jako např. proutkařskou metodou, pendlem, nebo výsledkem působení na nemocné tělo, kdy se zjišťuje stav pacienta před zákrokem biologického léčitele a výsledek po léčbě. To ale svedené fyzikální práci nestačí. To musí z procesu měření vyloučit člověka a nahradit ho mechanikou, protože lidské působení, které je ovlivňováno jakýmkoliv chcením je neopolehlivé. Zde reštal v hledání tvrdý oříšek. Jak životní síly vzdálit od života a převést je na nějaký mechanický princip. Snad to řeší upotřebení Kirilianovy fotografie.

Kromě poznávání anorganických a biologických 'vitalních' sil, rozevírá se v poslední době další poznávání, tj. již třetí skupiny sil - psychických.

PSYCHICKÉ SÍLY

Vše, co jest, co existuje kdekoli a kdykoli, tedy veškeré tvárčí dílo, je jedné myšlenkové podstaty. Je to základní myšlenka, nebo duch (aons, centrální inteligence). Jména mohou být různá. Jak již bylo psáno, tato centrální myšlenka se v tvárčím díle projevuje jako hmota, duch a vitální sí energie, čili duše, která se dělí na energetický proud hmotný a psychický. V podstatě je vitální silou tak, jak právě byla popsána, ale nás bude nyní zajímat její psychický proud.

Tento proud ožívuje v bytosti její psychu, potencuje ji a umožňuje vytváření psychických (myšlenkových) ~~skupin~~ pochodů. Pod slovem bytost musíme rozumět nejen naši vnější bytost, tj. bytost tohoto života, který právě žijeme, ale i vnitřní bytost, tj. tu, která postupuje vývojem od nejprimitivnějšího bytostného života přes dlouhou řadu zrozených životů až do člověka a od člověka dále do nejvyšších bytostných forem, které jsou pro nás v budoucím čase.

Psychické síly nevytvářejí psyché (ducha), ale potencují ji a pracují s ní. Jsou její energií. Psychické energie není hmotná. Nemá žádnou takovou podobu, kterou doznívá energetická energetika zná. Je to nové pojetí energie, je to vitalita psyché, stále jsoucí, oživovaná a doplňovaná v bezrozměrnosti a bezčasovosti. U člověka se tato energie uplatňuje jako síla myšlenky, a z této základny jako jeho vlastní psychický vliv.

Každý člověk má jiné psychické napětí. Každé větší, jiné menší. Záleží na jeho vývojové vyspělosti, psychické aktivitě a jeho vůli.

Lidská vůle je jakýmsi korvidlem a též motorem lidské myšlenky. Tak, jako loď používá korvidlo, tak lidské myšlení používá vůli.

Llověk chce, a do svého chcení dává větší, nebo menší sílu. Kvalitou a silou svého myšlení vytváří vliv, který stále podvědomě a pasivně vy-
sazuje kolem sebe, ale také vědomě může vůli působit na okolí, na ostatní lidi, nebo tvory.

Vůle je chtění, které se s myšlí, nebo větší dynamikou uplatňuje a může ovlivňovat chcení druhých lidí, nebo může od nich být ovlivňováno. Je základem, ze kterého vznikají navenek činy, a vnitřně působí vůle na formování vlastní bytosti.

Je to síla jen naše vůle, která nás vede k dobrým nebo špatn a činům a je to tatož vůle, která nás zajišťuje správný vývoj, nebo deformace v naší psychické složce, která v časové dimenzi správný vývojový proces zkracuje, nebo prodlužuje. V nižších vývojových stadiích uvádí naše vůle do pohybu zákon odrazu, ve vyšších aktivuje dobrovolnou vývojovou cestu, nebo u mnohých lidí s ní nlespon slouává.

Psychicky síla aktivuje vůli a stává se silou myšlenky. Proti je tě nedávné době je nyní již ve vědeckém světě uznávána. Síla se přesně neví, o jaký druh energie se jedná, ale ví se, že existuje, a její projevy jsou již uznávány. Ale co na tom, že se nic neví o její podstatě. Elektrinu používáme již dost dlouho, ale o její podstatě jsou stále jen neuspokojivé domněnky.

Síla myšlenky a její vliv se studují a uplatňují v oboru hypnózy a sugesce. Ta se uplatňuje v lékařství, hlavně v psychiatrickém oboru, ale mimo to nás obklopuje v celém životě. Sugestivně je používána např. v reklamě nebo k ovlivňování větších společenských celků, jako jsme mohli např. pozorovat u Hitlerismu, nebo u jiných totalitních státních režimů.

Vůle se síla myšlenky výrazně uplatňuje v telepatii. Kde se jedná o přenos myšlenky na dálku, kde silný jedinec zvýšenou psychickou aktivitou

vysílá a citlivý příjemce, který se uvádí do psychicky pasivního stavu, přijímá. Telepatie je poslední dobou velmi intenzivně studována snad na celém světě, protože slibuje nové a vydatné možnosti sylenkové komunikace za podmínek, kdy dosavadní hmotné způsoby (radiosignály) nestačují. Jedná se napr. o přenášení zpráv na posádku budoucích vesmírných korábů. Radiosignály, které jsou povahy fyzikální, ztrácí vzdáleností na intenzitě, zatímco telepatický signál, jak ukázaly pokusy, vzdáleností neslábne. Radiosignál, jako každá hmotná energie má svoji určitou rychlost, čili čím větší dálka, tím později se dostane k cíli, zatímco telepatický signál, pokud víme, se vzdáleností nezpožuje.

A stejnou výhodu mají i telepaticky přenášené biologické síly (vitální), které používají k léčení na dálku i léčitelé-biotronici. Také vitální síly dálkou neslábnou a časově se nezpoždují. Takoví léčitelé léčí stejnou intenzitou na dálku i kolika metrů, jako na tisíce kilometrů. Je to vlastně samozřejmé, protože psychické i vitální síly jsou stejné povahy. O tomto dálkovém léčení vitálními silami si řekneme ve zvláštní kapitole o léčitelství.

Žijící člověk sestává: 1) z těla, a ze 2) z psychické složky- ducha. Tělem i psychickou složkou proudí vitální síla jako samostatná složka, která je jen rozdělena na dva proudy, ale v psyché i těle znamená životní energii. Její oba proudy spolu s tělesnou a psychickou složkou jsou v souladu s tvůrčí čtyrkou, tak, jak byla popsána a jak se projevuje v celém tvůrčím díle. Hmota, a ché i vitální složka sestávají každá ze stejných čtyřech principů (I-E-U-A) a jsou pro nás projevené dle charakteristiky své oblasti.

Jsou lidé různí, v zásadě lidští, ale mezi sebou, ve svém lidském druhu se od sebe lišíme vlivem stupně vyspělosti a své momentální psychické formy. Někdo je více hmotný, jiný je citový, jiný zase více duchovní, filozofické povahy. Každý dle svého zalo-

žení má trochu jiné schopnosti. Jsou mezi nimi také lidé, kteří mají, - z n ěho hlediska - mimorádné schopnosti. Tyto mimorádné schopnosti můžeme rozdělit dle jejich povahy do dvou skupin. V jedné skupině budou psychické schopnosti a ve druhé silové.

Psychické schopnosti můžeme rozdělit dle jejich charakteru na 1) hmotné, 2) citové, 3) mentální-psychické, duchovní.

Právě tak můžeme na hmotné, citové a mentální rozdělit schopnosti silové.

1) Psychické schopnosti hmotné - jsou schopnosti, týkající se rozumové oblasti. Je to vyšší rozumová činnost, která se vztahuje k hmotnému bytí, k vlastnímu hmotnému životu, nebo hmotnému okolí. Je to např. talent pro zvládnutí cizích jazyků, vynikající schopnost ve vědních oborech, technice, matematice apod.

2) Psychické schopnosti citové - patří do oblasti intuíce, citu. Pokud jsou na hranici blíže hmotné oblasti, jsou to schopnosti výtvarné, které se týkají více formy, barvy, prostě hmotného vyjádření. Sem patří genialita malířů, sochařů, básníků, herců apod.

Kdo hlouběji v citové oblasti se nachází schopnosti citlivců, tj. např. schopnost tušení, předvídaní příštích událostí, tušení, co bude asi za rohem ulice, kterou právě jdeme, tušení přítomnosti nevtělených bytostí, nižší stupeň spiritistických prostředníků, varovné sny, telepatické schopnosti, schopnosti spiritistického psaní, nebo kreslení, inspirační vnímání myšlenek osob vtělených nebo nevtělených. Asi tak uprostřed citové oblasti jsou jasnovídné schopnosti. Jsou to v podstatě citové schopnosti, které umožňují některým nadaným citlivcům vnímat zrakové události ve více méně širom rozměru prostoru a času. Jasnovídec může vnímat obraz přímo mozkem bez zprostředkování očí, může vnímat, co se právě nyní, kde děje (jasnovídnost prostorová), nebo události v rozmezí minula,

nebo budoucna, tedy co se atelo, nebo se teprve stane (jasnovidnost časová). V mnoha případech jde jasnovidnost prostorová i časová současně spolu, jako jediná jasnovidná schopnost.

2) Psychické schopnosti duchovní (mentální): nejsou tak na povrch patrné jako síly předchozí, ale jsou to již schopnosti vyšší ceny pro lidský život a vývoj. Je to kritické a daleko jasnější poznávání a uvědomování si vyšších pravd. Je to vystoupení nad průměr lidského chápání a uvažování. Je to kritický filosofický postoj k životu, možnost oproštění se konvenčního chápání života, obrácení se od hmotného bytí více k bytí duchovnímu.

Je zahrnutí mezi citovou a touto duchovní oblastí byvše ještě intuitivní vnímání vyššího typu, které se může projevit inspirací duchovních hodnot a může zasahovat až doprostřed oblastí psychických schopností.

Ale i toto odpadá a rozvíjí se spíše pevná individualita, která se vyvažuje se všeobecnou.

Z této oblasti je již pak jen přechod do nejvyšší, která je výjimečná, a proto ji nezahrnuji do tohoto systematického výčtu. Zde už není ani inspirace, ani konvenční vědění, ale individuální poznání pravdy bytí, jaké mají např. Ježíš, Mojžíš, Buddha, Noe a jiní významní zrození a přinešci životní a podstatné pravdy.

o

SÍLOVÉ = vitální SCHOPISTI, právě tak, jako psychické rozdělíme do tří skupin. Jsou to 1) Vitální schopnosti hmotné, 2) vitální schopnosti citové, 3) vitální schopnosti duchovní.

1) Vitální schopnosti hmotné: Protože se jedná o zvláštní schopnosti, nemyslíme samozřejmě na schopnosti svalové. Jedná se o vitální síly hmotné povahy, které se u lidí uplatňují jako zvláštní schopnosti a některé jen velmi sporeadicky. Patří sem schopnost proutkařů, kteří hledají voda, kovy, sem-

ské dutiny, podzemní jeskyně, apod.

Ve Vietnamské válce hledali proutkaři bomburové miny a podzemní chodby, které nemohli zjistit detektory. Dále se hmotné silové schopnosti uplatňují u tzv. pendlařů, kteří pomocí tzv. siderického kyvadla hledají místa chorob na nemocných tělech, a někteří také určují, nebo měří různé zvláštní schopnosti atd. Veliké schopnosti v této oblasti je pohybování lehkých předmětů na krátkou vzdálenost (psychokineze), jejich zvedání bez doteků, pouze soustředěním vůle apod. zvláštní jevy z hmotné silové (vitální) oblasti. Tato oblast je mezi duchovními precovníky považována za nejnižší. "Oni pro nadaného jedince nic platná, je sice zájímavá, ale žádné hodnoty nemá. Pro vývoj jednotlivce nemá žádný význam a pro lidskou společnost snáze vyjímkou proutkaře a pendlaře, kterých je v poměru k výskytu těchto schopností dost, její praktický význam v oboru zvláštních schopností jen malý.

2) Vitální schopnosti silové:- do této skupiny můžeme zařadit schopnosti telepatických vysílačů, dále schopnosti tzv. magnetizérů a lečitelů, kteří léčí předáváním vitálních sil a upravováním jejich poměrů v t. l.; dále hypnozu a sugesci, kterými je působeno na vůli a vědomí druhých lidí, atd.

3) Vitální schopnosti duchovní:- V této oblasti je silové působení dosti vzácné, protože je málo jedinců, kteří aktivně silově působí. Je to oblast filosofická, oblast klidu a vyššího vnímání. Silové zde pracují lidé s vyšším posláním, které je zaměřeno více pro lidstvo než pro jednotlivce. Přesto schopnosti z této oblasti slouží jednotlivcům i celku, ale toho, jak je ten, který schopnost má, upotřebí. Jedná se např. o telepatické učení, tj. učení na dálku, kdy zasvěcenec se napojuje na žáka, který musí být s ním stejně laděn, a přenáší do jeho vědomí i podvědomí své znalosti a pochopení. Případy takového učení jsou velmi vzácné, protože jen velmi málo kdo to dokáže. Takto nemohou být a nejsou učení běžní lidé, ale jen vyvolaní

učitele a mistři. Už také proto, že jen málo těchto učených dokáže, aby zůstali trvale kázk nalaďeni na svého učitele.

Velké sílové působení v duchovní oblasti je přenos vitálních sil na dálku, pro uzdravení jednotlivých nemocných i větších celků. Např. působení na všechny přítomné v celém sále najednou, nebo na určitou osobu mezi davem, nebo na určitou osobu nebo osobu na neomezeně velkou vzdálenost, třeba tisíce kilometrů. Dále je to např. vymísťování jednotlivce z těla a dočasné zhmotnění se na vzdáleném místě a podobné vyšší úkony.

Procesy, které jsou spojeny s vývojem procesu do oblasti duchovní. Ale nepřechází plynule a celkově. Je jen na své pouti převážně ve hmotné, nebo převážně v citové, nebo převážně v duchovní oblasti. Nevychází se úplně rovnoměrně. Různé vlastnosti zhmotňují v ní i oblasti, jiné přebíhají do vyšší a někdy dochází až ke zřetelným deformacím psychické formy bytosti, jako je tomu např. u částečně vyspělé bytosti a částečně ještě hmotné - u černých magů. Setrvávání v převážně určité oblasti pak nese možnost schopností psychických i sílových, které jsou pak kvalitativně i kvantitativně ovlivňovány kvalitou psychické formy.

Vše, co existuje je svým způsobem živé. Život je také v anorganické hmotě, ale má jiný charakter než v organické byti. Vytváří pochody, procesy, pohyb. Je v úzké souvislosti s časem a ve vyšších pojmech se s ním kryje. Je veškerou energií, kterou lidstvo zná i nezná. Mluví-li o organické energii, má na mysli vitální sílu, která je složkou živých celků.

Nás bude nyní zajímat vitální síla ve vztahu k lidskému tělu, ať už v normálních projevech, nebo v chorobných procesech a v možnostech, jak pomoci nemocnému tělu úpravou jeho vitálního režimu.

LÉČITELSTVÍ

Právě tak, jako můj nábožensko-filosofický názor, tak i léčitelství jsem propracoval bez ohledu na to, co bylo dosud o tomto oboru známo. Nic jsem z tohoto oboru nečetl, nikdo mě neučil. Z počátku jsem se pouze dozvěděl, že existují lidé, kteří mají schopnost předávat rukama můj kou svoji sílu, kterou posilují a uzdravují nemocné.

To, co píši, nemíním jako poučování, ale chci tím jen sdělit svůj názor, poznatky a svůj vypracovaný systém. Mluvíím pouze za sebou! Samozřejmě, že jiní léčitelé budou mít svoje názory a metody na provádění léčebných zákroků, i na síly, kterými léčbu provádějí. Treba n budou se mnou plně souhlasit. Přesto ale to, co píši, považuji za pevnou, zdůvodnitelnou pravdu, prověřenou dlouholetou praxí. Proto posouzení nechám logickému lidskému rozumu, kterému to, co znám, předkládám.

o

Poslední dobou vyspělo lidstvo nevídanou měrou v rozumovém vnímání a v jeho uplatnění na život. Je to důsledek právě míjející dostředivé doby, která již svým charakterem a vlivem disponovala více k hmotným zájmům na úkor intuitivního vnímání a zájmu o rovnovážné poznání života a podstaty. Nutný důsledek toho je prudký vzrůst techniky a té části vědění, která je doménou pouhého rozumu.

Tento postoj jednak vzdalů e člověka od jeho přirozenosti, jednak mu vytváří nepřirozené a tudíž škodlivé prostředí, ale také ho vzděluje poznání jiné pomoci v jeho nemocech, než je pomoc hmotná. Zdravotnické pole ovládla medicína, tedy hmotný prostředek boje proti nemoci, a nerozvíjely se další dvě zdravotnické možnosti, tj. pomoc vitálními a psychickými silami.

Až teprve v nynější době se lidstvo začíná o tyto další dvě obory zajímat. Přispívá k tomu jednak poznání existence vitálních sil, která díky

sovětským manželům Kirilianovým se již daří fotografovat a pak studium telepatických a hypnotických možností, která objektivizují psychické síly.

Lidské tělo známe živé nebo mrtvé. Živé se liší od mrtvého tím, že je v něm určité energetické napětí, které je zapojeno do všech orgánů a každé buňky. Toto umožňuje procesy, pochody, funkce. Tělo je stroj, mechanika, jehož každá součástka má své místo, opodstatnění, funkci. A ta funkce je závislá na tělesné energii, jako stroj na pohonné síle.

Každé živé tělo má svoji základní energetickou podstatu, která není u každého člověka stejná. Stává jí rodový, generační stav. Jako je někdo silný, jiný slabý, tělesná konstrukce, tak je někdo více, jiný méně energeticky vybavený. Také příjmový systém (či-li se mluvit o systému), dovoluje někomu větší energetické posilování a jinému menší. Každý se nedoplnuje stejně. Tak tělesný stroj různých lidí nemá stejné energetické (tj. životné) napětí. Každý se také stejně nevybíjí. Někdo ke svým tělesným funkcím potřebuje více síly, jiný méně. A tak stav životní energie v tělech je velmi pestrý.

Ve stroji může energie narát žet na různé překážky. I stejné síle, ale např. nesprávným mazáním se může součástka zavařit, jindy probíjí špatně izolovaný elektrický kabel a energie se ztrácí, jindy praskne převod a energie se vybíjí naplno atd. V tělesném stroji člověka dochází k podobným případům. Někdy jsou zbytečné energetické ztráty, jindy je přiváděna nesprávná hmota, ze které se má energie čerpat, jindy vzniká pokles napětí buď v těle jako celku, nebo v orgánu, tkáni, buňce. Zatímco u stroje užíváme spíše výrazu "energie", u těla mluvíme o vitalitě, vitální nebo biologické síle, ale to jsou jen výrazy pro stejné.

o

Přšel čas bioniky, tj. způsobu pomáhání v nemoci biologickými (vitálními, životními) silami. Je to staronový obor, který novým poznáním nastupuje do zdravotnictví. Nastupuje pomalu. Jeho nástupu

brání mnohde ještě staré, konvenční myšlení, mnohdy někteří zkostratělí zdravotníci vědci, a často jejich snaha, aby medicína, které zdravotnictví ovládá, si co nejdéle udržela svůj monopol. V podstatě tento obor nastupuje jako nový. A každá věc, která se rodí, má svoje porodní bolesti a těžkosti.

Biotronická léčba je na světě známá pod různými názvy. U nás se užívá svoje pojmenování - biotronika. Vyjadřuje, že je tělo léčeno biologickým naspětím, životní energií. V sovětském svazu je známa pod názvem bioenergoterapie, jinde jako duchovní léčba, jako magnetování. Ten, kdo ji používá k léčení nemocných je nazýván nevhodnými slovy "léčitel", "magnetizér", nebo "duchovní lékař" - jsou to nevhodné názvy. Např. slovo léčitel je odvozeno od slova léčit, čili podávat léky. Magnetizér nemá nic společného s magnetem a duchovní lékař by snad měl být duchovní, který podává lék. Vhodnější název než tyto by měl být "ozdravovatel", ale ten se snad pro nelibivě znící u nás neujal. Má se vyjádřit slovem "sanátor", které je odvozeno od latinského slova sano, sanare, a znamená ozdravovat. Ale mého názoru je to nejvhodnější název, protože postihuje podstatu a má i mezinárodní srozumitelnost. Mohu tento název pouze navrhnout, sám nemohu nic změnit, a proto budu dále pro biotronického terapeuta používat název léčitel, nebo sanátor, a pro pasivního především v počátečním, ještě plně nerozvinutém stadiu slovo magnetizér.

Léčitel je do určité míry jakýmsi akumulátorem, nebo baterií vitálních sil. Tak, jako vybitou baterii můžeme znovu doplnit tím, že ji přes dobíječku zapojíme na energetický zdroj, tak i tělo můžeme posílit vitálními silami, když jejich potence poklesne a některý životní pochod se poruší. V tom případě hraje léčitel roli té dobíječky, která je zapojena mezi tělem a hlavním zdrojem. To je ale řečeno jen velmi zkrátka, pro lepší porozumění. Tělesný energetický režim je složitý, a od stroje se liší asi tak, jako anorganická látka od organické. Proto také práce léčitele není jenom v pasivním dobíjení, ale je velmi pestrá.

Vitální sílu má samozřejmě každý živý tvor i rostlina. Vědyt je to životní síla (duševní), která s těla činí živé tělo, na rozdíl od psychické síly (duševní), která se živého těla činí myslivého tvora. Má ji i člověk. Má svoji životní kvotu, nutnou ke svému vlastnímu životu. Z této kvoty, žije, je z ní čerpáno a je běžně, fyziologicky doplňována. Každý člověk by mohl část své životní síly předat druhému, když ten je nemocen a potřebuje ji k ozdravení. Může ji předat způsobem, jakým ji předává magnetizér. Jenomže to je jen nepatrná část, která stačí snad jen na nějaké menší zklidnění bolesti, nebo jinou menší úlevu. Mimo to, ten, kdo předal, ochudil svoji silovou základnu a ta se mu jen pomalu doplňuje. Tím oslabuje svoji tělesnou resistenci a disponuje se k onemocnění. Jeho léčebný prostředek není úměrný k jeho výdeji, a proto nemůže každý tímto způsobem pomáhat. Je to asi tak, jako s kterým-koli uměním, např. malířstvím. Malovat může každý člověk. Jde jen o to, jak jeho malba vypadá. Ustáť si nikdo nedá na stěnu nevzhledný obraz, který bude výtvozem nějakého diletanta. I ten, kdo má malířský talent, zůstal by u primitivní kresby, kdyby nebyl veden zkušeným mistrem na malířské akademii.

A právě tak je to i s léčitelským uměním. Jako může každý malovat, tak může každý biotronicky léčit - ale s jakým výsledkem? I ten, kdo má léčitelský talent, musí ho propracovávat právě tak, jako se propracovává malířské umění na akademii. Nemí-li správně veden a školen, zůstává na úrovni počátečního magnetizéra, tak, jako zůstává malířský talent u primitivní kresby.

Magnetizér léčí vitálními (biologickými) silami, které přes něho v menší, nebo větší míře přecházejí, a on je jenom pasivně předává. Léčitel je může nabírat také vědomě, formuje je a aktivně předává, doplňuje, ledí je s celkem, selektivně je zapojuje a dle své vyspělosti je řídí. Je rozhodujícím činitelem v jejich kvalitě, složení, intenzitě, zapojení a předání.

Na rozdíl od běžných lidí má léčitel i magneti-

zér schopnost více-méně rychlého a vydatného příjmu těchto sil, jejich plynulého toku a tedy možnost tyto síly předávat tam, kde je jejich nedostatek a kde v důsledku jejich snížené hladiny tělo trpí. Pokud takto nadaný člověk pocituje, že má nějakou léčivou sílu a tuto jen předává, říkáme mu tím nevhodným slovem - "magnetizér"-. Může to být počáteční stupeň biotronického léčitele, ale zatím v sobě zahrnuje většinu těch, kteří si říkají léčitelé. Úspěchy magnetizérů bývají často dobré, i když předávají jen základní sílu k posílení těla a k jeho oživení. Tato síla není ale tak docela u všech magnetizérů stejná. Tak, jako jsou lidé s různou charakteristikou, tak je také různě sebarvená vitální síla. Každý magnetizér ji má jinak formovanou v její základní skladbě a jinak potencovanou v jejím energetickém náboji. Její kvalita i kvantita záleží na něm samotném. Kvalita je určena jeho vývojovým stupněm, jeho postojem k životu a hlavně k ostatním tvorbám včetně člověka, čili jeho morálním a kulturním základem. Kvantita je vrozená, obvykle posílená jeho minulými životy a záleží na jeho vlastní vitalitě.

Už u průměrného magnetizéra má být jeho síla většinou pacientů pocítována evidentním pocitem. Pacienti cítí zářivé teplo z jeho rukou, někdy slabou elektřinu, slabé a ne příjemné chvění, nebo mravenčení, nebo jako energetické napětí. Tento pocit má většina pacientů, jenom asi každý desátý ji necítí. Právě tak u léčitelů. není známo proč. Jsou názory, že je to vrozená necitlivost k předávané síle, ale tomu odporuje moje zkušenost. Mnohokrát se stalo, že necitlivý pacient počal cítit předávanou sílu po několika návštěvách. Je možné, že se v tom pacientovi postupně doladilo, to co na určitém počátku nebylo k pocitu vyladěno. Vzácně pocítoval nemocný projev síly jenom na určitém místě., které nějak korespondovalo s místem choroby. Někdy se směr pocitu podobal tzv. Needovým senám, jindy akupunkturickým drahám. Ale to bylo opravdu jen ve výjimečných případech.

Toto vnímané záření se strany pacientů je magnetizérovou vizitkou. U léčitele je to samozřejmě také.

Podle tohoto se rozeznává magnetizér od podvodníků, nebo nevědomců, kteří se jenom domnívají, že nějaké síly mají, nebo od velmi slabých začátečníků. Ale pozor! Tentýž projev těchto sil může být pocítován z rukou toho, kdo právě je, nebo v nečasně době byl léčitelem nebo magnetizérem léčen. To je jenom důkaz, že mu bylo předáno mnoho síly, ale nikdy je tento léčebný nesmí předávat dále. Dříve, nebo později by na to mohl doplatit svým zdravím. Magnetizérem nebo léčitelem nemůže být každý, ale jenom ten, kdo má tuto schopnost vrozenou. Každý živý tvor, tedy i člověk má svůj základní stav vitálních sil, jinak by nemohl žít. Ten je ze normálních okolností poměrně stálý, jen s malými fyziologickými výkyvy. Je to určitá hladina, která se funkčně vybíjí, ale rovnovážně nabíjí. Jestliže tato hladina, kelkově poklesne, nebo zeslábnou některá složka vitální síly, ztrácí tělo svoji přirozenou odolnost nebo funkční rovnováhu a onemocní obyčejně takovou nemocí, ke které přirozeně inklinuje, čili nemoc nastoupí tam, kde je místo nejmenšího odporu.

Jak již bylo řečeno, magnetizéři jsou ti lidé, kteří mají základní schopnost na jejímž základě mohou předávat nemocným úhrnnou vitální sílu. V běot onickém oboru představují prvotní základní stav, ze kterého se vychází dále, k vyšším léčitelům-sanátorům.

Schopných magnetizérů je málo. Z toho málo jen málo magnetizérů je schopných jít dále, a z toho málo jen málo chce jít dál. To přeto, že cesta k sanátorství není snadná. Pro budoucí výuku platí toto:

Magnetizér, který může a chce jít dále, prochází shrube třemi bezpodmínečně nutnými způsoby poznávání:

První způsob je vědecký:

Léčitelství je převážně umění, na rozdíl od medicíny, která je vědou. Medicina se dá naučit, léčitelství se naučit nedá. Lékařem se člověk stává, ale i léčitelem se rodí. Vrozená schopnost se dá prohloubit, usměrnit a zušlechtit. Opravdový a nečasný magnetizér, který prokázal své schopnosti a odhodlal se jíti ve svém oboru dále, je nejprve učen ve hmotných poznatcích. Učí se anatomii, aby poznal lidské tělo, a v celé výuce používá stejných frází jako lékař, aby se mohl později s lékařem konsultovat a rozuměl jim. Ale se učí fyziologii, aby poznal procesy v lidském těle a uměl si je zdůvodnit. Učí se patologii anatomickou a fyziologickou, aby poznal chorobné pochody, jejich projevy a následky. V mnohém není třeba tak hlubokých poznatků, jako musí mít lékař, ale musí být takové, aby postačily léčitelskému oboru. Chce-li magnetizér poznávat více, je to jen dobré, ale určité postačující hranice tohoto poznání je nutná. Může poznat i ty lékařské vědomosti, které ve svém oboru nepotřebí (např. poznatky o léčích, psaní receptů, hodnoty biologických a chemických zkoušek, histologické a cytologické zkoušky, čtení EKG, EEG atd.) ale jen proto, aby jeho případný styk s lékařem byl přesnější, aby svoji práci a jeho mohl lépe koordinovat, aby rozuměl lékařské literatuře atd.

Mimo lékařské znalosti se také seznamuje s poznatky sanatorského oboru, které se mohou od lékařských v mnohém lišit, protože sanátor může mítna tutéž věc jiný názor než má lékař. Ten případný rozdíl přináší jen různá charakteristika oborů s různými poznatky. Mnohdy si lékař nemůže všimnout toho, co je zjevné léčiteli. "např. lékař některou chorobu nemůže léčit, a pacients před ní zachrání operací, nebo prodlužuje život tím, že zpomalí chorobný ~~základ~~ proces (např. podávání cytostatických léků při rakovině). Tak nezná uzdravení ící pochod, který v některých případech může vytvořit sanátor, a proto si nemůže všimnout, co tento pochod brzdí, nebo znemožňuje. (např. nedodržení antikancerogenní diety, která je bezpod-

mínečně nutná při léčení rakoviny a která je i senátorakým poznatkem.)

Je také dobré, jestliže magnetizéři a sanátorové sledují nové poznatky lékařů v jejich odborném tisku a konfrontují je se svými. Tak je to dobré poznávání celého zdravotnictví. pro každého poutníka je dobré rozhlédnutí se po širé krajině a nesledovat pouze svoji cestu.

Druhý způsob je hlavně a rákl: ní:

Je to poznávání správného životního názoru, jeho pochopení a ztotožnění se s ním. Magnetizér je učen v nábožensko-filosofických směrech naukách. Neviduje svůj dosavadní životní názor a usiluje o hlubší a správné filosofické poznávání. Mění sám sebe, svoji vnitřní vitalitu, svůj postoj k životu a v něm živočichům. Usíl se stát kladnou složkou v celkovém dění světa. V hlubokém poznávání si plně uvědomuje a zdůvodňuje životní zákony a aplikuje je na sebe. Pod vlivem tohoto poznávání životních pravd se stává jiným člověkem, který stojí na dokonale etické základně. Mnohé, na co si lidé postupem lidské společnosti neprávem zvykli, zanechává. Je např. samozřejmostí, že se pokud možno vrací k přirozenému životu a pod vlivem vyššího poznání přestává jíst maso. Neživí se již mrtvelami druhých tvorů, nevraždí a není příčinou jejich vraždění jen proto, aby se najedl mrtvých těl. Dokonalejším postojem se stává kultur nájsím. Odmítá alkohol, kouření a jiné jedy a narkotika. Toto vše je samozřejmě žádáno i na magnetizérech. I tam je to samozřejmostí, ale u sanátora to je přirozenou nutností. Bez toho by svoje síly nikdy nemohl zdokonalit na sanátorskou úroveň. Takový životní postoj a projev společně s jasným projevem sil, který musí většina nemocných evidentně cítit, je sanátorovou vizítkou, podle které ho lidé poznají a hodnotí.

Proč má být u léčitelů tato jejich osobní záležitost? Proč je to tak důležitá?

Léčitel přivádí léčebné síly z vlastního těla do těla pacienta. Síly, které jím procházejí se modifikují a zabarvují jeho vlastní kvalitou. Tímto způsobem nepřímě ovlivňuje podstatu těla i psychickou složku pacienta psychická forma i kvalita léčitele. Léčitel působí kladnými, konstruktivními silami na nemocné tělo, aby mu vrátil jeho silovou rovnováhu. Musí být tedy i jeho síly konstruktivní v podstatě přirozené a čisté.

Té přirozenosti docílí přirozeným životem, to je takovým, na jaký je jeho tělo stavěno a přizpůsobeno. Samozřejmě, pokud může v našich světových podmínkách přirozeně žít. Ale musí se o to, pokud možno, co nejvíce snažit. Také další složka, čistota předávaných sil, závisí na jeho vnitřním postoji k lidem, všemu živému a celému tvůrčímu dílu i podstatě.

I v medicíně se farmaceut snaží, aby lék byl čistý, bez nežádoucích příměsí. K jeho přípravě jistě použije např. čistou nebo destilovanou vodu a ne kalnou nebo hnilou. Svoji vnitřní kvalitou zabarvuje léčitel kvalitativní podstatu předávané síly a svoji životní potenci dynamisuje její proud dokonalost, tj. rozpětí silového spektra a jeho síla záleží v dokonalém nalesení se na vesmírný zdroj. Bez tohoto ladění by nebyl dobrý a plný příjem, kvalita léčebných výkonů by nebyla nijak zvláštní a dále by se nemohla rozvíjet. Toto vše dohromady je důvodem, proč léčitelství bylo vždy vyhrazeno náboženským směrům a kulturám. Ty se vždy snažily o změnu člověka k lepšímu. Ať už naivní nebo slepou vírou, nebo hlubokou náboženskou filosofií, vždy byla snaha po lepším člověku. A tak je to správné.

Třetí způsob je poznávání vlastních sil: jejich rozvíjení a uplatňování. Senátor, na rozdíl od magnetizéra není odkázán pouze na souhrnnou vitální sílu, ale jí také používá, ale mimo to rozvíjí různé prvky, které se učí poznávat, kombinovat a předávat. Učí se také, kdy a jaké síly použít a jaké jejich kombinace je v určitém sena-

torškém zákroku žádoucí. Učí se též měnit síly během zákroku. Proto se také učí sanatorskému způsobu názoru na různé choroby, který, jak již bylo psáno, není vždy docela stejný s názorem lékařů. Cesta od počátečního magnetiséře k pro recovenému sanátorovi pohlcuje celého člověka a vyžaduje, aby se jí cele oddal. Proto ne každý magnetiséř, který je schopný, je také ochoten jí nastoupit a jít. Ale i tak, zůstane-li magnetiséř u svého stupně, má mít snahu po svém vědomém a cíleném kulturním zlepšení. Pro budoucno se počítá s tím, že magnetiséři budou asistovat sanátorům. Sanátor založí u pacienta léčbu a naordinuje na kterého svého asistenta-magnetiséře, který je s ním laděn. Ten pak dále doplňuje základní síly. Sanátor se bude k tomu pacientovi periodicky vracet, doplní základní síly o nutné prvky a srovná jejich poměr. Bude to asi takový stav, jaký je mezi primářem a ošetřujícími lékaři. Zároveň může být magnetiséř školen a veden k vyšším stupňům, aby byl dokonalejším a aby případně dále vyaspoval na sanátorskou úroveň.

Sanátorský obor vzniká samostatně a bude vždy samostatný.

Vnásí do zdravotnictví nové možnosti při zdolávání některých nemocí a ve spolupráci s medicínou bude lidstvu jednou velmi prospěšný. Tak, jako léky, nebo lázeňské procedury, tak bude v budoucnu lékař indikovat také biotronické zásahy, a vhodně je kombinovat se svým postupem. Ale to je budoucnost. Zatím je pro lidstvo společnost potřebné a užitečné, aby zdravotnictví přijalo biotroniku do své působnosti, zajistilo jí léčebny, platy a právní ochranu tak, jako mají lékaři, aby léčitelé již mohli oficiálně vystoupit a plně a v klidu se své práci věnovat.

Toto je psáno v r.1974. Jaká bude situace v biotronicce až bude čtenář číst tyto řádky, nevím. Snad už bude mnohé napraveno. Mělo by být. Proč by mělo lidstvo zatracovat to, co mu slouží a co potřebuje. To přece nedělají ani nižší živočišné.

ooo

Položíme si otázku, co je to nemoc, můžeme říci,

Je to porušení rovnovážného stavu tělesného, tili homeostasy. Následek toho je ochablost nebo stráta přirozené obranyschopnosti organismu proti vnějším i vnitřním vlivům. Je to ochablost vitálních sil těla a následek je chabá, špatná nebo chaotická činnost vnitřních orgánů.

Podávám svůj názor, který vychází z poznatků mé léčitelské činnosti:

Lidský organismus má tři základní komponenty: 1) somatickou, - 2) psychickou, - 3) vitální síly.

Podle tohoto dělení můžeme také chápat lidské nemoci, le také způsoby, jak v nemocích pomáhat. Můžeme tedy onemocnět tak, že se nedostatečnost projevuje v kterékoliv ze tří uvedených složek.

ad 1): v oblasti tělesné - jsou to nemoci infekční, dále karentní, které vznikají nedostatkem některých životně důležitých látek např. vitamínů nebo bílkovin a konečně za my orgánů nebo jejich částečný sánik, vrozené malformace, úrazy, stavy po úrazech a tkánové změny apod.

ad 2): v oblasti psychické - to jsou odchylky od normálního psych. stavu, jako např. schizofrenie apod.

ad 3): v oblasti vitální - to jsou změny, které nás budou nejvíce zajímat. Rodíme sem nemoci, které jsou v základě způsobeny nepoměrem, ochablostí nebo chaosem vitálních sil, rozrušením tělesných silových center a deformací silokřivek, kterými orgány na sebe vzájemně silově působí.

Vše, co žije má svůj vlastní silový režim, odpovídající charakteristice toho kterého zoologického, nebo botanického druhu. Každý druh je jiný. Čím je vývojově nižší a jednodušší, tím t k e jednodušší je jeho silový režim. Nejjednodušší je v současné době u člověka.

nižší živočišná, jejichž chování je více instinktivní, jsou pravděpodobně schopni svůj silový režim systémem sami regulovat. Je známo, že když v terariu onemocní myška, tlačí se mezi ostatní zdravé, snaží se o ně tít a tiskne se k nim. Pravděpodobně se

Jedná o přebírání sil ze zdravých těl a tím o vlastní posilování. Toto pasivní přebírání sil je známo i u lidí. Uvádí se, že spí-li děti se starými lidmi v jedné posteli, oslabuje to děti a posiluje staré. Je to stará lidová zkušenost, dnes již pochopitelná, protože jak ukazují zkušenosti, životní síly se mohou za určitých okolností přelévat tam, kde je jich nedostatek.

Každý člověk má svůj základní silový režim a kvotu nutnou k vlastnímu životu. Ty v běžném životním projevu stále nepatrně kolísají, ale jen v rozmezí určitých fyziologických hranic. Výrazné kolísají v nemoci a v mnoha případech je jejich záporný výkyv příčinou onemocnění.

Pod pojmem silový režim vitálních sil se předpokládá celý komplex sil, které se v těle kombinují, navzájem na sebe působí, vzájemně se posilují, nebo oslabují, vyrovnávají, nebo vytvářejí chaos. Vytvářejí procesy, které v záporném případě vedou k nemoci, v kladném k ozdravení. Jejich projev není pouze v těle jakožto v celku. Svůj vlastní silový režim má každý orgán těla, a také každá buňka. Všechny tyto režimy na sebe navzájem působí a tak vzniká velmi pestrý obraz stálých tělesných procesů. Objasněním této hypotézy vznikne nový pohled na lidské tělo ve fyziologickém a patologickém stavu a odvodní se další nová možnost pomáhání člověku v jeho chorobách.

Lidské vitální síly, to je ty, které proudí tělem a zajišťují jeho životnost, jsou jenom smáčkací vesmírné vitální síly, která proudí jako vykonavatel života celým vesmírem. Celý vesmír drží v raportu. Jako celek má vitální síla stejný základní charakter, který je jen modifikován podle oblasti, kterou prochází a oživuje. Tyto oblasti jsou: Oblast energecké hmoty - oblast celkového energeckého ducha, oblast orgonické hmoty, tj. těla živých bytostí, oblast orgonického, bytostného ducha, tj. psychické složky bytostí.

On se projevuje v kterékoli z těchto oblastí, na stále stejný tvůrčí základ. Je to nám 42

známá tváří čtyřka, která tvoří vše, co je. Vitální síla sestává tedy tak, jako vše z prvků 1) dostředivého, 2) odstředivého, 3) klidového, 4) vzruchového (ahmóvého).

Bylo již řečeno, že každý magnetizér je jiný. Možnost je právě ve skladbě jeho 1) čebné síly, kde tyto čtyři prvky jsou k sobě v určitém poměru a potenci než u jiného magnetizéra.

Právě tak každý tvor má za normálních poměrů svoji vlastní skladbu této síly. Když tento tvor v našem případě člověk - z n jakých příčin tuto skladbu naruší, nebo když je narušena, třeba ne jeho vinou, disponuje tělo k chorobě, a sice takové, jaká odpovídá příslušnému zeslabenému nebo zesílenému silovému prvku. Uvažujme nyní, jak to v různých případech vypadá. Tedy např.

1) Dostředivý prvek je oslaben a tím je posílen odstředivý. V takovém případě je tělo disponováno např. k osteoporose (řidnutí kostí). Ochabnou pochody biosyntézy. Jsou oslabeny procesy koncentreačního charakteru. Zhoršuje se tvorba trombocytů. Kostní dřen může vyplavovat do krevního oběhu nezralé krvinky. Zvyšuje se možnost potratu u gravidních žen. Je narušena pružnost cév ve smyslu snížení konstriktce, cévy mají snahu dilatovat, atd.

2) Dostředivý prvek je zesílen a tím slabne odstředivý. Zde dochází k opačným projevům. Např. se zvyšuje možnost tvorby konkrementů. V cévách je zesílená konstriktce, snižuje nebo zhoršuje se vylučování, probíhá proces hojení ran a vznikají koloidy, atd.

3) Klidový prvek je oslaben a tím je zesílen projev vzruchového prvku. Benigni útvary jsou disponovány k maligním svratkám, zvyšuje se zánětlivost, zvyšuje se sekrece žláz. apod.

4) Klidový prvek je zesílen a ruší prvek vzruchový: snižuje se např. tvorba krve, disponuje k funkci anemii, zvyšuje se možnost tvorby konkrementů na podkladě snížené činnosti orgánů (žlučníku, ledvin), snižuje se činnost endokrinních žláz. apod.

senátor pak musí vyrovnávat, -posilvat oslabené a snižovat chorobně zvýšené funkce.

Ve vážnějších případech již nestačí magnetizérova souhrnná síla. Zde již musí nastoupit senátor, který má možnost tu souhrnnou sílu zesílit v tom určitém prvku silovém, který je třeba.

ooo

ZPŮSOB PRÁCE LÉČITELŮ

Léčitel biotronik, et už magnetizér nebo senátor započiná každou léčbu tzv. m n í m á n í m. O co se jedná? Kolem každého těla je neviditelný plasmatický obal, který obaluje souvisle celé tělo. Je to produkt celkového silového režimu, a je vytvářen vitálním zářením. Jeho barva, tvar a intenzita odpovídá tělesným, psychickým a vitálním poměrům. Změny těchto poměrů vytvářejí i změny v plasmatickém obalu, takže tento stále zobrazuje jejich situaci. Plasmatický obal je výsledek tvůrčí kvality. Jestliže je část odtrženého plasmatu (např. při léčení léčitelem) přenesena na jiné tělo, působí na ně vlivem své kvality.

Tento zářivý obal viděli donedávna pouze někteří jasnovidní citlivci. V poslední době se ho již daří fotografovat, dokonce i barevně, což má velký praktický smysl. Sovětští manželé Kirilisenovi zdokonalili starý způsob této fotografické metody, a tak byl dán důkaz o jeho skutečné a nevyvratitelné existenci. Možnost takového pozorování nám potvrzuje staré vědomosti, že v tomto obalu je znatelná jak kvalita a složení záření, tak i jeho intenzita. Každý člověk vyzařuje jinak. Jeho plasmatický obal (dříve se říkalo auro) je různě široký a hustý. To mluví pro kvalitu a intenzitu záření. Člověk, který má méně vitálních sil, má svůj obal kolem těla nižší. Naopak člověk silné vitality vyzařuje do větší šíře a jeho obal je i hustší. Barva tohoto záření je také různá. Vytváří ji psychická skladba a kvalita člověka. Na barevnosti

se podílejí čtyři základní vlastnosti jeho psychické složky. Barvou se projevují jeho základní povahové rysy. Mísí se zde čtyři barvy, které odpovídají čtyřem psychickým prvkům: rostředivému, egocentrickému, odstředivému-altruistickému, klidovému a vzrušivému. Základní barevný odstín, který je vyzářenou kvalitou člověka je uvnitř při těle. Konce vyzářeného obalu se měnivě zaharvují podle momentálního myšlení a emoce. Tento obal také prozrazuje projev choroby. "spadené místo vyzářuje jinak a na obalu se jeví jako tmavší skvrna v tom místě, kde se choře projevuje. Plasma je zde zkažené asi tak, jako je hnědné místo na jablku. Kvalita tohoto zkaženého plasmatu je špatná, destruktivní, kodící.

Při fotografování je potvrzena stará znalost, že toto místo zkažené plasmu je možno za určitých podmínek od těla oddělit, sejmut ho. Čelají to právě léčitelé a je to první úkon, který se dělá před každou biotronickou léčbou. "zkažená sejmutá část plasmu se může nepozorností nebo neznalostí léčitele oddělit, uniknout z jeho rukou, a spak pluje prostorem, jako lehký obláček. Může se přilepit na stěnu léčebny, ale také na jiného člověka, kterému pak ruší jeho vlastní plasmatický obal a tak mu škodí.

Léčitel upotřebí sílu svého záření a začíná vždy s celkovým snižáním. Protože plasma není pouze na povrchu, ale prostupuje celé tělo do hloubky, snímá a z hloubky vybírá zkažené plasma, zahušťuje je na svých rukách a pak je musí ničit, ruce si očistit, aby mohl přistoupit k naplňování dobrým zářením. Kdyby tak neučinil, zůstávalo by zkažené plasma na jeho rukou a v léčebném prostoru, zachycovalo by se na jiné lidi a více méně by jim škodilo. Pomalu by škodilo i léčiteli, přesto, že on svým základním vyzařováním je od sebe odpuzuje. Ale kdyby ho bylo mnoho, nebo kdyby mohlo dlouhodobě a často působit, oslbovalo by plíživě a nenápadně jeho tělesnou resistenci a za čas by vedlo k nastupu nějaké choroby, a to takové, na kterou by byl v těle nejmenší odpor.

Očištění od zkaženého plasmatu může provádět léčitel teoreticky čtyřmi způsoby, ze kterých se ale

praktikují pouze tři. Čtvrtý je nevhodný.

Očištění se děje:

1) Vodou: Léčitel se očišťuje od zkaženého plasmatické vodou, která musí téci. Musí být v pohybu, nesmí to být stojatá voda. Dá se tak pod vodovodním kohoutkem, pod pumpou, nebo si nechá lít na ruce pomalu vodu z nějaké nádoby. Voda spláchne plasma tak, jako kdybychom měli na mokré ruce písek. Spláchnutá voda nesmí být na nic použita, ale musí být vylita. Léčí-li v přírodě, může použít potůček, který teče, ale ne rytník, kde je stojatá voda.

2) alší způsob očišťování je ohněm. Je málo používán, ale je nejrychlejší a nejvýštnější. Léčitel před každým očištěním nesmí na nic sáhnout, aby zabarvené plasma někde nezanechal. Nechá si proto od druhé osoby zapálit čtvrtku jemnějšího papíru, aby oheň rychleji vzplanul a mnoho nečedil, nebo si opatrně vezme předem připravený papír a zapálí ho od hořící svíčky, či kahanu. Hořící papír položí třeba na podložku a v plamenech si krátce omyje ruce, asi tak, jako ve vodě. Při tom je soustředěn na vyzařování ze svých rukou směrem ven, čímž odpuzuje plasma a rychle je v plameni ničí.

3) Způsob se používá jen nouzově, když není po ruce ani voda ani plamen-ohn. Je pro léčitele namáhavější. Je to očištění zemí. Léčitel po sejmutí plasmy dá ruce na zem a působením odstředivé síly svádí plasma do země a tlačí ho do hloubky. Pokud provedl zákrok v místnosti, svádí plasma do zdi a opět soustředěním a vyvozením odstředivé síly ho tlačí do základu a odtud do země.

4) Způsob není vhodný. Je sice možný, ale nepoužívá se. Je to očištění vzduchem. Je možno soustředěním a upotřebením odstředivé síly srazit plasma třeba do otevřených kamen, kde je tah do komína, nebo v přírodě do v trů. Někteří magnetičtí průdčnými pohyby rukou setřepávají sebrané plasma na zem. To není správné. Celkově se tento čtvrtý způsob nepoužívá proto, že takto se sice léčitel sebraného plasmu zbaví, ale nezničí ho. Plasma

sistává, z větrů se nek e usadí a škodí svojí zka-
lanou kvalitou, ~~stává se tak, že se usadí a škodí svojí zka-~~
lanou kvalitou, ~~stává se tak, že se usadí a škodí svojí zka-~~
sistává v místnosti, je více méně paralysováno as-
sotnou přítomností léčitele, tedy jeho stálou zá-
kladní vyzařovanou kvalitou, ale vždy je to určité
minus, které v místnosti působí.

Snímání se provádí stejným směrem, jako naplňová-
ní. Od hlavy dolů, pomalými tahy, stále stejným smě-
rem. Její dobře znít směr a plasmatický obal tak
rozházet. Ten musí být jakoby učen.

Pro kvalitnější sejmání použije sanátor dostředí-
vé síly a jejím tahem vybírá plasma i z hloubky
těla. Magnetisér sejmá obyčejně jen povrchně. Ně-
který sanátor může snímat, aniž by se dotkl těla a
použil svých rukou, a to i na dálku, ať už třeba
jednoho metru, nebo tisíce kilometrů. Ve svém sou-
středění proniká silným zářením do vzdáleného pa-
ciento, vytvoří tak tlak na plasmatický obal pacien-
ta a svede zkažené plasma do země. Toho, právě tak,
jako dálkové naplňování pac. léčebnou silou, de-
káže málokterý sanátor.

V základním tělesném plasmatu procházejí plasma-
tické pochody právě tak, jako v základním tělesném
stavu (těle) procházejí tělesné pochody. Plasmatic-
ký základní stav i pochody jsou povahy vitální so-
netické.

Plasma je produkt vitálního režimu za součinnos-
ti psychické a tělesné složky. Vitální část, určuje
jeho podstatu a sílu, psychická jenom ovlivňuje .
jeho kvalitu a tělesná z něho žije, a proto ovlivnu-
je jeho tvar a rozmístění. Jeho podstata je vitál-
ní.

Zdravé tělo má neporušený plasmatický obal. Jeho
čistý povrch prozrazuje, že i uvnitř v těle je vše
v pořádku. V případě nemoci tam, kde se projevuje
důsledek chorobného procesu, rojeví se choroba na
kvalitě plasmu. Od vnitřního ohniska se zkažená
plasma difúzně rozšiřuje na povrch.

Každý nemocný člověk určitou, třeba jen nepatrnou
sírou ovlivňuje okolí lidí. Může více silněji
méně. Je to přirozený a jen částečný přeliv vitál-

ních sil, ke kterému dochází proto, že nemocné tělo podvědomě projevuje ztuhlost kakarukut. Každý člověk má svou sílu po pomoci a báře jí z okolí. Ale ne z každého stejně. Lidé, kteří jsou stále ve styku s nemocnými např. lékaři a ostatní zdravotnický personál, vy-
pěstují si svou ochranu před tímto únikem sil. Stá-
lým stykem s nemocnými roste jejich odolnost tak,
jako sílí sval stálým cvičením. Těto lidé, kteří
jsou nervově labilní a přicházejí málo do styku
s nemocnými, jsou vyčerpaní daleko více. Často po
návštěvě u nemocného cítí únavu, která právě vznik-
la poklesem jejich vitality. To je důvod, proč
lidé, kteří jsou léčeni biotronickou metodou, nema-
jí bezprostředně po léčení používat plných veřejných
dopravních prostředků, chodit mezi větší společností
lidí a nemají chodit do nemocnic na návštěvu nemoc-
ných.

Síla předaná léčitelem se potřebuje v léčeném těle jakoby zabýdlet. Potřebuje se misit a doladit vlastní silou léčeného člověka. A než se tak stane, lehko se ztrácí.

Vitální síly jsou v každém živém těle automaticky doplňovány, ale ne vždy žádoucí mírou. Vestilže je někdo v některých případech více odčerpává, než dovoluje jeho životní norma, nebo s ní plýtvá, pak se v těle projevuje jejich pokles. Vestilže je velký, nebo dlouhotrvající, tělo je oslabeno a propouká nemoc. Nemusí to být vždy nadměrné odčerpávání. Jindy se jedná o zhoršení příjmu, nebo vzdálení se hlavních zdrojů. Oslabení příjmového zdroje, nebo příjmových odvětví je často všeobecná, obvyklejší způsobem života, celkovou životní nepřízní. Obvyklejší to je tehdy, když je člověk nadlouho vzdálen od přírody, když musí žít ve velkých celcích-městech, nebo když oslabení je výsledkem nepřirozeného životního rytmu, tempa, nebo narušením přirozeného životního rytmu.

V průběhu roční doby jsou dvě rytmické fáze. Konstrukční, která je na jaře a v létě a destrukční na podzim a v zimě. V konstrukční je hodnota vnitřních sil rostla, v destrukční se snížila.

vitálních sil vyšší, v destrukční je nižší. Tedy i podvědomý lidský příjem je na jaře a v létě vyšší a na podzim a v zimě nižší.

Lze je nutno vědět, že v konstrukční fázi je ve vitální síle zastoupen více prvek vzruchový a dostředivý a v destrukční fázi více prvek klidový a odstředivý. Tento fakt je dán projevem života v přírodě, jeho dělovým děním a zákonným životním rytmem.

Věnujme si, že člověk na podzim a v zimě více podléhá nemocem. Tehdy je snížena intenzita silového prouku zdroje. Nejsilším kritickým bodem jsou přelomy mezi konstrukční a destrukční dobou (podzim a rané jaro), kdy se tělo přeorientovává na jinou silovou kvalitu a intenzitu.

Kvalita a napětí vitálních sil je jedním z rozhodujících faktorů pro tělesné pochody a děje a zřejmě velkým činitelem při vnitřních proměnách bílkovin. Jejich nadměrné snížení nebo zvýšení ovlivňuje metabolismus v orgánech, tkáních i buňkách. Snižuje nebo zvyšuje autoimunitu, tělesné reakce a ze zvláštních okolností může i vytvářet syntézu velkých bílkovinných molekul a vlastní seperátní životní možnosti a jejich sluk do životních útvarů a možností duplicity, tedy dalšího primitivně bytostného množení. Tak může být vytvořen endogenní virus jehož druh a vlastní bytostná kvalita je dána kvalitou a intenzitou síly. Působí tedy kvalita a kvantita, která je ještě přímo nebo nepřímo ovlivněna ročním rytmem. A nejen jím.

Protože vitální tělesná oblast je propojená s psychickou, působí na její kvalitu jednak stálá lidská psychická forma, jednak její výkyvy. Je známo, že psychické otřesy nebo výkyvy mohou způsobit nemoci, které zdánlivě a psychickým stavem nesouvisí. Např. nestastně zamilovaný chlapec nebo děvče onemocní tuberkulózou. Co se stalo? Psychické utrpení snížilo tělesnou imunitu a bakterie, která je všudypřítomná dostala možnost života. Je též známo, že např. lidé závistiví disponují k onemocnění ledvin, a lidé kteří se rádi a často vlní a

nemocem žlučníku. Nespak lidé, kteří mají dokonalejší etický punkt, základ, lepší poměr k životu a lásku k ostatním tvorům mají také lepší zdraví, zdravý smysl vzhled a delší život. Jedná se vždy o výchozí psychický vliv, který svojí kvalitou ovlivňuje vitální síly, které potom svým působením dávají vznik buď nemoci, nebo ozdravují.

Při biotronické práci je léčitel ohrožen jednak samotným vlivem pacienta, dále vlastním promítáním se do nemocného těla (např. při rakovinách) a zejména zkaženým plazmatem. Sice jen částečně, protože jeho trvale vyzařovaná kvokta vitální síly jej dobře chrání. Ale nemusí to být vždy. Při velkém vyčerpání, přepřacování, může ochrana selhat. Jak také potvrdila Kirilienova fotografie, odejmuté zkažené plasmu se drolí, a jeho částičky plují místností. Osazují se na stěnách, hromadí se v prostoru a odtud každý zesílí, mohou oslabovat léčitele. Proto je nutné, aby léčitel svým vlivem zkažené vlivy paralysoval a léčebnou místnost vyčistil a vyladil. Proto je dobré, vlastně nutné, aby léčitel neléčil tam, kde bydlí, spí a žije, tedy ve svém bytě. Léčitel má mít léčebnu. Sam jsem odkázán na léčení ve svém bytě, protože jinou možnost nemám, a tak nejlépe vím, jak je to pro mé zdraví nebezpečné, a co dá práce a síly vždy po léčení vyčistit prostředí. Pokud magnetizují a léčitelé mohou, ať se vyvarují toho, čeho já jsem se vyvarovat nemohl.

Jak se dějí léčebné zásahy:

1) Působení na tělesný biomagnetický režim: Základní konstrukce hmoty je silová. Makrokosmos i mikrokosmos sestávají z nepatrných částíček hmoty, které mají mezi sebou poměrně úžasně velké vzdálenosti. Vládne zde silový režim - můžeme mu říkat magnetický - který jak hmotu, tak vesmír drží v určitém daném pořádku. V atomech hmoty známe jádra a oběžnice, a právě takový obraz vidíme na hvězdném poli. I zde jsou jádra-slunce a oběžnice-planety. Vše zde žije svým stálým řádem a je drženo v reportu silovým

režimem. Silový režim vládne vším. Režimem hmotou a vesmírem, ale všemi oblastmi života. Vládne v těle jako celku, dále v jednotlivých orgánech a buňkách. Jejich život je jím podmíněn, a protože se jedná o život a jeho pochody, budeme o něm mluvit jako o vitální síle. Ta se v jejich řadách projevuje právě tak, jako ve vesmíru, atomu a všude jinde. Její konstrukce je v ude stejná. Vytváří silová centra, která na sebe navzájem působí a mezi nimi se tvoří silokřivky, které se dle působení silových center stále mění. Vitální síla je zde celkovým, silovým, biomagnetickým režimem, který zprostředkuje celkově život a jeho pochody. V těle jako v celku se biomagnetický režim projevuje tělesnými silovými centry. Hlavní centra jsou v oblastech:

1. Velkého mozku, 2. Malého mozku, 3. ganglia stelata, 4. plexus solaria, 5. křížové krajin, 6. pohlavních orgánů, 7. plošek chodidel, 8. dlaní rukou.

Tato centra na sebe navzájem působí, vytvářejí mezi sebou silokřivky, které se pod vlivem silového napětí mění, navzájem se dle okolností přetlačují a ve svém vzhledu se deformují. Oslabení některého z nich působí rušivě na sousední a vytváří chaos. Tělo si samo udržuje silovou rovnováhu. Po oslabení centra se pomalu snaží převádět sílu z okolí. Pokud není oslabení velké, převod se po nějaké době podaří. Sousední centra se jakoby brání dát svoji sílu, kterou sami potřebují, proto se takový automatický převod děje velmi pomalu a více síly z okolí jde tehdy, když oslabené centrum je podrážděné. Zvlnění vibrací, které v silovém poli vzniká při podráždění zesiluje tak k odběru okolní síly. A tento poznatek je postavena akupunktura, kdežto drážděním vpichem nebo pálením je působeno na přeliv vitální síly v akupunkturické zóně.

Porušení silových poměrů některého z tělesných center vede tedy k celkovému i místnímu oslabení a chaosu, a při delším trvání nebo oslabení disponuje k chorobě. Ta se může projevit

bad nedostatečností, nebo oslabením nějaké orgánové činnosti nebo snížením tělesné resistance vůči okolní a mikrobům. Celkově řečeno, vychýlí se homeostáza člověka se všemi následky.

Právě takový silový režim, jaký byl popsán u těla jako celku, „má“ zvlášť každý tělesný orgán a mimo to i každá bunka. Jen počet center a poměr sil je jiný. Bunka se svým silovým režimem stojí v souvztáhnosti ke svému orgánu, a tento zase k tělu. Je to dokonale propojený systém s harmonickou spoluprací (rozumí se samozřejmě ve zdravém těle). Je to tak zařízení, jako např. ve vesmíru. Planeta má svůj silový (geomagnetický) režim, který je souvztáhný k režimu sluneční soustavy, ten pak k režimu galaxie a takto k celkovému režimu vesmíru. Pochopíme-li vesmír jako částčku nějaké hmoty, ve které je naše galaxie molekula, pak můžeme jít ve výkladu souvztáhností dále.

Jestliže nastane popsané porušení některého silového režimu, působí magnetizér, nebo léčitel na celkové doplnění vitální síly, za předpokladu, že tělo si je převodem srovná tak, jak potřebuje. Dále působí na celkový silový pořádek. Obrazně tak, jak se česou vlasy, rovnají se silové pozéry, aby se rovnaly silokřivky mezi centry do normálního stavu. U magnetizérů je to pasivním předáváním základní síly, u léčitelů cílevědomým činěním. Dále je působeno lokálně na určitý orgán nebo selektivně na určitou skupinu buněk, ale to už spojuje léčitel s dalšími léčitelskými v kory, jak bude popsáno dále. Při těchto výkonech se jedná jen o doplnění sil a vytváření jejich pořádku.

2) Působení čtyřmi silovými složkami:

Tak jako v e v tvrdém díle, i vitální síla sestává ze čtyř základních principů. Je to princip dostředivý, odstředivý, vzruchový a klidový. Z těchto principů je sestavena vitální síla právě tak, jako hmota, nebo psychická složka. Proto jsou k sobě tyto lidské oblasti v souvztáhnosti a analogii. Oslabení nebo zesílení některé této složky v tělesné,

vitální nebo v psychické oblasti působí na vitální oblast a naopak.

Léčitel se učí poznávat vitální sílu v jejích složkách a praxí si toto dělení zdůvodní. Potom při léčebném zásahu zesiluje celkovou vitální sílu o tu složku, které je pro povahu choroby nutné a obvykle během léčebného zásahu mění seskupení silových složek.

Např., jak již bylo uvedeno při řídnutí kostí (osteoporose): zřejmě po sejmutí chorobného plasmatu, obvykle z celého těla, naplňuje celkově aby vyrovnal plasmatickou rovnováhu a posílil endokrinní systém (systém žláz s vnitřní sekrecí). Následuje posilování příštinných tělísek, jejichž hormon podporuje metabolismus vápníku. Základní sílu zesílí o dostředivý princip. Potom musí tato tělíska dráždit, aby získal pružnost jejich funkce. K tomu používá zesílení dostředivého a odstředivého principu... Ale ne najednou. si po jedné vteřině je střídá v prudkém sledu. Pacientovi omezí maso a doporučí mléko, tvaroh, sýry.

To je jenom příklad na vysvětlení práce se čtyřmi složkami (principy) vitální síly. Učeno je jen stručně (vždyt toto není učebnice), ale pro léčitele není malým úkolem, aby těmto základním složkám správně porozuměl a naučil se je ovládat a správně apli ovat při různých případech.

3) Působení na morfologické centrum:

Někde ve velkém mozku je centrum, které drží v reportu tvar těla, orgánů, buněk a dobře ho klidá. Někde mu morfologické centrum. V něm jedet ilní plán tělesné formy a uspořádání všeho v těle. Toto centrum jakoby promítalo fyziologický pořádek, chránilo ho a bránilo nežádoucím morfologickým změnám. Při některých chorobách a nedostatečnostech, kde se jedná o změny tělesné formy, orgánů, nebo tkání, je v některé své části morfologické centrum oslabeno. Naopak, je-li v pořádku, vypořádává se snadno a beze zbytku s tělesným poškozením a přivádí ho víceméně dle povahy a okolností, opět do žádoucí formy." např.

při řezné ráně na povrchu těla: je-li morfologické centrum v pořádku a normálně silné, hojí se rána dobře a rychle. Je-li oslabeno v té své oblasti, která má ve své správě dotyčný okrasek kůže, rána se hojí špatně a pomalu. Je-li podrážděno, nebo má v příslušném tělesném plánu chybu, nebo celkový chaos, hojí se rána keloidem (deformace hojící rány, která se ahojí trvalým, jakoby naběhnutím rány a vytrváří vystupující jizvu). V takovém případě probíhá hojivý proces a pokračuje množení buněk i tehdy, kdy už měl být uzavírací proces ukončen. Promítnutí plánu je vadné nebo pořádková brzdicí síla je ochablá.

V jiných případech se nedostatečnost, nebo oslabení morf. centra projevuje tvorbou novotvarů, jako např. polypů, bradavic, nebo jiných benigních, nezhoubných nádorů. Jestliže je novotvar vytvořen, těžko ho již může léčitel svým způsobem likvidovat. Jen v některých případech, kde to okolnosti dovolují, může posílit tělo tak, aby se ho samo lysování (rozpuštěním) nebo zaschnutím zbavilo. Jinak je to práce pro chirurga. Může ale brzdit, nebo zastavit postupující proces a dát sílu k obnovení pořádku v morfologickém centru. V tom případě je nejlépe působit před případnou operací a ihned po ní. Pak je úspěch. Zvláště v kombinovaných případech, kde je spojena neoplazie s malignitou, tj. při rakovině má léčitel zasahovat před operací a ihned po ní. Jakýždámprůměr Léčitel působí na li-vi-vá-cí malignit; (zhoubnosti)! a v témže zá-ahu, ale až na druhém místě působí na proces neoplazie. Pak má teprve zasahovat chirurg, a to i v tom případě, když provádí probatorní excizi pro histologickou zkoušku. Takovým zásahem se pak snižuje možnost metastasování (=rozštěpení se chorobného procesu různými cestami na různá místa-určité druhy rakovinových nádorů mívaly své charakteristické cesty a místa, kam se přenášejí.)

Dle schopnosti léčitele se v čerstvých případech tato možnost i ruší, nádor zastavuje růst a případně se zmenší o poslední nevyzrálé bunky a pak ho může chirurg bez obav vyjmout.

To ovšem za předpokladu, že pacient neporuší danou dietu.

Protože není známo přesné místo morfologického centra v mozku, je nutné, aby léčitel při svém působení obušl širokou oblast a to nejen velkého, ale i malého mozku. Je možné, že malý mozek se podílí na funkci a kvalitě signálů sestupných i vzestupných drah. Ined nám tento poznatek časem upřesní neurofysiologové. Do té doby je nutné široké působení léčitele které je, bohužel, na škodu kvality.

4) Působení celkovým vlivem léčitele:

Každý z nás je najsouk osobní kvalitou, specifickou psychickou formou, která je dána souhrnem, kvalitou a ležením psychických prvků mezi sebou. Nejsou na světě dva lidé, kteří by byli psychicky stejní. V jejich četných vlastnostech a jejich kombinacích panuje děsná pestrost.

Protože biotronická léčba je bližší psychickým vlivům než medicína, záleží u ní více na psychicky vlivovém působení. I medicína počítá s kladným psychickým vlivem. Víme, že je nutná důvěra v lékaře a léky. Lékařiznají působení placebo, a v záporném případě je známá iatrogenie. Tím spíše se musí s psychickými vlivy počítat v biotronicce.

Bylo již řečeno, že léčitel musí mít vyšší morální kvality. Jsou nutné právě z toho důvodu, že ovlivňují a zabírají léčitelovy vitální síly. Zkvalitňují je, rozšiřují jejich léčebné spektrum a do velké míry rozhodují o jejich úspěšnosti.

Když stojí léčitel před pacientem, musí předpokládat jeho oddání se léčbě. Proto se nikdy nesmí léčitel se svojí pomocí nabízet, ale má být o ni požádán tím, kdo mu věří. Tím se již částečně otevírá k léčitelově působení. Ale rozetřít se co nejvíce, to každý pacient neochotně. Léčitel se sám musí snažit pacienta dále uvolnit a vytvořit optimální podmínky k jeho příjmu. Dokonalější léčitel tak činí svým vlivem ještě dříve, než na nemocného vloží ruce. U dokonalého léčitele už středně senzitivní pacient pociťuje vliv léčitele, jakmile se ten to protáhnou postaví, a mnohdy ho

cítí již v čekárně, kde čeká na přijetí.

Vliv takového léčitele, který je alespoň na střední úrovni, je silný, a často již předem rozhoduje o budoucím průběhu léčby. Platí pravidlo, že nikdy nesmí být hypnotické povahy. Více léčeného musí být nedotčeno, i kdyby se třeba jen z nevědomosti stavěl proti léčbě a znemožňoval ji. V tom případě je neúspěch přidán na konto pacienta, léčitel pro klid svého svědomí dokončí zásah a odstoupí. Proto jsou časté neúspěchy u těch, kteří přicházejí k léčiteli jen ze zvědavosti, nebo aby ho zkoušeli, nebo u těch, kteří chtějí nějakým způsobem škodit léčiteli.

Mimo vlivovou snahu po uvolnění a přípravě k vydatnému příjmu, musíme si uvědomit i záporné vlivy, které by mohl léčitel vysílat.

Léčitel musí mít kladný vztah k pacientovi! a to ze každých okolností. I kdyby věděl, že pacient přichází ze špatných důvodů, se špatnými úmysly, nebo kdyby přímo léčiteli ublížil (fyzicky, morálně, pomluvou, myšlenkou apod.) nesmí nechat se léčitel vyprovokovat k vysílání záporných vlivů. Musí vědět, že vzhledem k povaze jeho práce a silovým poměrům, které jsou jiné než u běžných lidí, těžko mu může někdo trvale uškodit. Pod vlivem tohoto poznání si myslí na každého dobře, nebo at ho rychle vypustí ze své myslí. Jinak by mu uškodil, a sám by se stával zápornou složkou tvůrčího díla.

At se nikdy nestará o zlo ze strachu zlých lidí. To se od něho odráží a vrací se zpět na toho, kdo ho vysílá. Říkáme, že dobrý léčitel má velkou ochranu. Ta je vytvářena právě jeho vývojovou vyspálostí, kvalitou a silou. A není jenom u léčitele. Má ji každý vývojově vyspělý člověk, a tato ochranná síla stoupá s jeho dalším vyspíváním a s jeho kvalitou. Je to vždy síla vyzrálého vlivu, která slabý, nebo špatný vliv nepřipustí a odráží ho.

Mimo toto vše působí vliv léčitele i na spojení s pacientem během léčebné kúry, a to po celou její dobu, tj. i v ten čas, kdy nestojí proti pacientovi.

Většinou trvá vliv léčitele ještě kratší čas po skončení kúry, ~~xxxxxx~~ když již nemocný léčitele opustí. Někdy je tato protrežovaná léčba na dálku s léčitelem domluvena.

Dalším důležitým vlivovým činitelem je ovlivnění prostředí, ve kterém léčitel léčí. . Léčitel si musí ve svém léčebném prostoru vytvořit trvalé, dobré vlivové prostředí. Ze místnosti podružují vlivy, je již známo. Člověk nemusí být ani příliš citlivý a vnímavý, aby od sebe odlišil např. vlivy chránu a jatek. Proto léčitel, dokáže-li to, at udržuje ve svém pracovišti trvale dobré vlivové podmínky.

5) Působení pomocí komplementů:

Léčitel, který již ovládá práci se silovými složkami, může si často napomoci použitím tzv. komplementů (doplňků). Aby docílil vydatnější zesílení určitých silových složek a zároveň je vhodně biologicky ladil, může použít materiál, který je typický pro ty určité žádané složky a přes něho prozařovat.

U komplementů vycházím z názoru, že vitální síla svým složením odpovídá jeho charakteristice. I v tom případě, že se jedná o anorganický komplement proud vitální síly, kterým ho léčitel prozařuje, modifikuje se dle jeho charakteristiky a po jeho projití vchází do těla pacienta už vhodně laděný. Praxe ukázala, že komplement může být v některých případech dobrým pomocníkem. Než jsem začal různé, organické i anorganické komplementy zkoušet, všiml jsem si faktu, že když jsem prozařoval složenou, a lékařem fixovanou kost v sadře, bylo hojení rychlejší. Tak jsem přišel na myšlenku zajímat se o komplementy. Komplementem nemůže být každý materiál. Jen málo se jich ~~xxxxxx~~ hodí k léčení. Pro lepší vysvětlení uvádím jeden příklad: Pro zesílení ohnové dostředivého ladění může léčitel použít čistou síru - přes ní pak prozařuje svojí základní silou bez ovlivnění jinou složkou. Tím docílí rychlého a vydatného proudu specificky laděného.

Komplementy nemáme používat každý léčitel. Kdo je chce používat, musí vědět, jaký komplement je v určitém případě vhodný. Dalším předpokladem úspěchu je, aby nemocný i přes komplement cítil léčitelovo vyzrávání tak, ne-li více, jako při klasickém prozařování přímo z rukou. To již předpokládá určitou léčitelovu vyspělost. Jinak vitální síla by byla slabá, přes komplement by nepronikla a léčba se málo účinkem.

6) Působení dálkovou léčbou:

Léčit biotronicky je možno i dálkově, bez přímého osobního styku léčitele s pacientem. Tento způsob umožňuje přenos vitální síly na neomezenou vzdálenost. Hlavním problémem přitom je, jak uskutečnit komunikaci mezi léčitelem a nemocným. Jsou různé způsoby a různé názory. Vždyt se jedná o problém komunikace nově poznávaných a dosud málo známých energií. Vyskytují se také xxxxx nové, překvapující a těžko materialistům uvěřitelné poznatky. Např. jenom to, že dálkově přenášená vitální síla, energie zeslábné s růstem vzdálenosti. Nebo to, že její přenosová rychlost jeví se zatím jako absolutní (K přesnému určení bych musel provést pokus s přenosem na jinou, hodně vzdálenou planetu, což zatím není možné, ale v budoucnu se určitě uskuteční). Zatím jsem dělal pokusy na vzdálenější místa naší planety s neprostým úspěchem. Právě nyní, co tyto řádky píši, skončil jsem s úspěchem dálkové léčení z Prahy do Kalifornie.

Poslední dobou studují vědci jak na východě, tak i na západě telepatii. To je přenos psychických sil na dálku a slouží k přenosu myšlenkových informací. Velmi podobný je přenos vitálních sil za účelem léčení. Tak, jako při telepatii, tak i zde záleží na kvalitě a síle vysílajícího a na uvolnění a příjmu vě k příjmu přijímajícího. Jestliže je jako vysílá kvalitní a silný léčitel a přijímač citlivý, uvolněný a léčbě oddaný nemocný, je léčebná hodnota stejná, jako kdyby léčitel a pacient byli v přímém osobním léčebném styku, čili jako při klasické

léčbě rukama. I když je ze takovýchto optimálních podmínek vzdálenost sebevětší, má pacient stejný pocit prozařování, jako v případě styku s rukou léčitele a léčebný praktický výsledek je stejný. V praxi to ovšem nevypadá tak lehce.

Ze své jen málokterý léčitel dokáže přenést dálkově plnou silovou hodnotu, a ze druhé, a to hlavně, málokterý nemocný se dokáže tak dobře rozevřít a spojit s léčitelem k příjmu síly, aby přijímal plně a nebrzdil, nebo neoslaboval příjem. Ze třetí je to otázka přesného času, tzn., aby vysílání a příjem bylo přesně synchronisováno a konečně ze čtvrté si musí lidé uvědomit vysokou hodnotu a náročnost takového příjmu výkonu. Ten může léčitel uskutečňovat jen ve velmi vyjimečných případech. Dálková léčba je totiž velmi náročný výkon pro léčitele. Velmi vyčerpává, a proto je nutno a její aplikaci velmi šetřit. Ze své praxe vím, že by ji žádaly stovky lidí, ale já ji mohu poskytnout pouze dvěma, nebo třem lidem denně.

Rozhodně v takovéto popisované formě není poskytována při chronických, nebo zastaralých případech, kdy by muselo být dálkových zásahů příliš mnoho. Takový nemocný by zblblekoval běžnou pomocí lidem. Také není poskytována osobám neznámým, nebo pouze zvědavým. A to je příliš cenná. V budoucnu počítám s tím, že bude možno uskutečnit davovou léčbu, tj. osobám shromážděným ve velkém sále všem najednou. To je možné. Já jsem ji mnohokrát davovou léčbu prováděl. Ale je možno uskutečnit tutéž davovou léčbu i na velkou vzdálenost. To ovšem má své podmínky a vyžaduje to určitou přípravu.

A nyní se rozebereme praktickou stránku dálkové léčby:

„Jak již bylo řečeno, nejdůležitější je osobní vývojová vyspělost a morální kvalita léčitele, které jej předurčují k silnému a kvalitnímu výkonu. Ale musí léčitel umět uskutečnit co možná nejdokonalejší zapojení na vzdáleného pacienta. Jeho síla schopnost správně se zapojit pak participují na zdárném výsledku.

Před dálkovou léčbou vytváří léčitel to, čemu se říká "psychický most". Je to vytvoření komunikační dráhy, po které bude přecházet vitální síla. Úloha psychického mostu je obrazně taková, jako drátu při telegrafii. Tento most má rovné zakončení u léčitele, a ten musí hledat druhý zakončný bod, tj. pacienta. Člověka, jeho vnitřní hodnotu a skladbu zobrazuje jeho podoba. A je výsledkem jeho celého lidského komplexu. Nejsou dva lidé ani stejní. Mohou si být k nerozeznání podobní, ale úplně stejní nikdy nejsou. Většinou se ani nenacházejí na stejném místě. Léčitel může pacienta osobně znát, to je nejvýhodnější. Potom, když je na něho léčitel silně soustředěn, vytváří zapojení pro převod léčebné síly. Pak už stačí znát jenom chorobu, a tím je umožněno selektivní laďení síly. Tím je připraven přenos, který má poloviční hodnotu. Aby bylo spojení plné, takové, které by umožnilo plný přenos, je ještě třeba, aby se také léčebný plně zapojil na léčitele. On má být v klidu, uvolněn tělesně i psychicky, a si představit léčitele před sebou tak, jak ho zná z léčebné praxe a plně se oddat jeho léčení. Pak je teprve příprava úplná a přenos síly na dálku může začít.

Na malé zapojení stačí i fotografie člověka, se kterým se nikdy předtím nesešel a kterého nezná. Jestliže ani pacient nezná léčitele, vzniká jen malé spojení a slabý příjem sil při stejně veliké výdeji. To je nehospodárné. Jestliže nemocný zná léčitele alespoň dle jeho fotografie, třeba z tisku zlepšit se spojení a tím i přenesení síly. Zapojení tedy může být z obou stran dokonalé, nebo nedokonalé. Může být v přesném čase, což je nejlepší, nebo pouze dle vůle léčitele, což je poloviční. A to vše participuje na množství a kvalitě přenesené síly, při stejném výdeji léčitele.

Při dálkové léčbě nezáleží na vzdálenosti. Já jsem léčil se stejným výsledkem úspěchem jak na 1 metr, tak na tisíc kilometrů. Bylo řečeno, že při oboustranném zapojení je důležitý přesný čas. Může být předem domluven, nebo vykorespondován. Když se

jedná o poměrně kratší vzdálenost, např. 100 km, je snad výhodnější použít telefon. Znejí-li se mezi sebou léčitel a pacientem, je léčení jednoduché. Léčitel do telefonu žádá, aby se pacient uvolnil a představil si ho před sebou. Pak se na něj sám soustředí a počne předávat. Asi po 1 minutě si dotazem skontroluje, zda pacient pocituje prozařování, znovu se zapojí a ještě asi 2-3 minuty léčí. Pak léčbu skončí, zeptá se, zda se stav ihned zlepšil, rozloučí se a položí sluchátko.

Tak to dělám já. Nevím, zda to podobně dělají i jiní léčitelé, ale mně se tento způsob osvědčuje, a proto jsem ho popsal. Působení při telefonické domluvě považují z dálkové léčby za nejlepší a na vydávanou sílu nejúspěšnější. Většinou ho používám u těch pacientů, které jsem již léčil při osobním styku a u kterých došlo k nějaké náhlé, vážné zdravotní příhodě a jejich stav je takový, že nemohou být ani přivezeni k osobní léčbě. Pro vzácnou možnost této léčby nikdy ji neužívám z malicherných důvodů.

Další možnost dálkové léčby je skupinová léčba. Pro ni navrhuji toto:

Lidé z velkých dálek, obyčejně ze vzdálených, nebo cizích zemí pošlou léčiteli svoji fotografii a údajům jména, data narození, adresy, diagnózy. Léčitel jim dopisem oznámí, že je bere do dálkového léčení, které pro ně začne určeného dne a hodiny. (přepočtené na jejich čas). Sdělí, že léčení potrvá 10 minut, v určený den a hodinu, celkem 10 x. Pak si pacient ještě dva týdny počká a dopisem oznámí výsledek. Léčitel v tu určenou dobu shromáždí před sebe fotografie léčených a zapojí se na přenos pro všechny najednou. Obdobou této dálkové léčby je skupinová léčba osobní, kdy léčitel stojí před celým sálem lidí a léčí všechny najednou. Když jsem tento způsob demonstroval, mělo pocit prozařování 80-85% přítomných. Při popisu různých způsobů dálkové léčby říkám jenom své poznatky a zkušenosti. Jistě, že jiní léčitelé mají zase svoje osvědčené způsoby a poznatky. Já mohu čtenáře seznákovat jenom s tím, co znám.

Možné chyby léčitele a pacientů:

Síla, kterou léčitel při léčení vydává, je ovlivněna, zabarvena a formována dle psychického-mentálního složení léčitele. Krimo svoji vlastní specifickou povahu má ještě zvláštní osobní léčitelovu charakteristiku. Tím se liší od síly druhého léčitele. Když léčitel pacienta léčí, přizpůsobuje se nemouné této charakteristice léčitelovy síly a to alespon v hlavních rysech. Z toho důvodu nemá nikdy do léčby zasahovat jiný léčitel, nebo magnetizér pokud není s původním léčitelem v základních rysech stejně laděný. Ani tehdy ne, kdyby byl dokonce lepší a silnější, než původní léčitel. Once-li nemoun, změnit léčitele, a je-li to možné, má mezi v, a nou udělat v léčení dostatečnou pauzu. Alespon tak dlouho, než odeznějí reakce na předchozí léčbu (po ud, jsou). Ale každopádně musí při nástupu k novému léčiteli ještě před zahájením léčby hlásit, že byl biotronicky léčen.

Nový léčitel pak toto vezme v úvahu a zařídí si dle toho základní snímání a působí na přeladění. Jinak může nastat více-méně chaos ve vitálním systému, který může nějaký čas rušit zdar léčby. Toto nepřichází v úvahu u těch léčitelů a magnetizérů, kteří jsou v základě stejně ladění. To je tehdy, když jsou stejnou léčitelskou a hlavně filozofickou cestou- když jsou záky stejné léčitelské školy- když v zásadě stejně ladění magnetizéri asistují primární-léčiteli, zkrátka, když jsou to lidé stejného myšlenkového směru. Ale i tak platí zásada že změnu léčitele musí pacient hlásit novému léčiteli, a ten pak o dalším rozhodne sam.

Sazprostředně po léčení nemá pacient chodit mezi více lidí. Síla se ještě dostatečně nevstřebala a nesladila a lehkou je pak odčerpávaná. Je dobře se trochu projít v přírodě, kde není mnoho lidí a odpočívat.

Ten den, kdy byl pacient léčitelem léčen, nemá se koupat ani sprchovat. Voda by předanou sílu lehce odplavovala. Koupat se může třeba třetí

před léčením nebo až druhý den. Ale nikdy po léčení.

Rokud možno, ať se pacient po dobu léčebné kúry a alespoň dva týdny po ní nestýká s nemocnými. Ať je nenavštěvuje doma, a hlavně ať nechází do nemocnice.

Magnetizér, ale hlavně léčitel si musí uvědomit, že neomezené síly vydávat neomezeně. Jestliže se příliš vyčerpává, mohou se po čase u něho dostavit neurovegetativní potíže. Tak je nutno vysadit a pořádně odpočívat. Tak je dobré odejít od lidí a zdržovat se převážně v přírodě. Nejlepší je pro něho je prostředí mezi stromy, te y v lese, a blíže tekoucí vody. Je lepší potok, nebo řeka, než rybník. Lesy jsou lepší staré s mohutnými stromy, než mladé. Tak je možno nabírat síly nejrychleji. K nabírání sil je lepší roční doba konstruktivní, tedy jaro a léto. Ovšem, je-li nutné, musí léčitel přerušit práci a odpočívat kdekoli.

Požadovaná etická kvalita léčitele už samozřejmě nese poznání, že léčitel je zde proto, aby sloužil a ne, aby pro sebe těžil. To musí být jeho pevné stanovisko. Proto nepodléhá mamonu. Samozřejmě, že musí být z našeho živ a platit režii, kterou má s léčitelstvím. Ale nikdy nemá léčit proto, aby hromadil majetek. Ani tehdy, provádí-li léčebnou činnost jako hlavní povolání, nemá být odměna na prvním místě jeho zájmu. Myslím, že v takovém případě je pro něho nejlepší a nejpoctivější takové řešení: kdo z nemocných chce a může přispět na jeho režii, ať tak učiní skrytě. Tak, aby léčitel nevěděl, kdo, co dal. Tak ten, kdo dát nemůže, nebude se cítit zaháňben, a léčitel nebude mít hmotnou odměnu jako střed svého zájmu. Toto je míněno jako dočasné provizorium. Pro budoucnost se počítá s financováním léčitelů státem tak, jako jsou financováni lékaři.

Jak již bylo naznačeno, chyby dálejší i pacientů během léčby. Například tím, že se nevěnují k léčebnému procesu správně postavit a léčbu přijmout. Pacient, který je dokonce skeptický, sám se působení uzavírá, takže výsledky jsou u něho malé. Protože léčebná síla je velmi cenná, pro její zvláštnost a

pro nedostatek léčitelů, je jistě škoda ta, která je z větší části promrhána na léčbu skeptika.

Chybí také i věřící, který se dostatečně lábě nepoddá a místo uvolnění a odpoutání se od nežádoucího bábu myšlenek intenzivně soustředěně pozoruje práci léčitele.

O možné přenosu zkušeného plasma na léčitele jsem už psal, a jenom tuto možnost připomínám.

Chybí, které mohou čelit léčitelé i pacienti může být ještě daleko více. Popsal jsem jenom ty základy ní a časté. Stále poznáváme, a rozhodně nynější stav poznání není konečný. Spíše připomíná dobu prvního poznávání a používání rentgenového a radiového záření. Tehdy si lékaři také neuvědomovali jeho škodlivost, nechránili se s ošklivě na ně doplác-li svým zdravím. V ichní postupem praxe poznáváme více.

Vše má svůj čas. I biotronika. Její čas nedchází. Lidé se o ni zajímají. Vědci kontrolují výsledky-existence vitální síly je potvrzena a hledá jí se způsoby, jak u jednotlivých magnetizérů a léčitelů měřit jejich kvantitu. A kteří léčitelé se snaží své poznatky ucelit do systému, tento dále propocovávat tak, aby se biotronika stala léčebným oborem s pevnými zásadami a základy. V západních státech, např. v Anglii jsou již ustanoveny organizace magnetizérů a léčitelů a vznikají školy, kde se magnetizéři školí a připravují dle své schopnosti k veřejnému léčení.

Nikdo snad nemůže pochybovat o tom, že biotronika je pro lidstvo zásadním oborem. A proč by ne. Vždyt přichází pomáhat lidem a její pomoc je prokazatelně velmi účinná. Je samozřejmé, že bude ještě nutno řešit mnoho problémů, jak společenských tak ve vlastních řadách, a velmi mnoho odborných.

Bude nutno vyřešit spolupráci s lékaři. Bude nutné vybudovat vhodné léčebny, které by měly též lůžková oddělení v návaznosti na nemocnici. Bude

pak léčebny, které by měly charakter lázeňské léčby. To je takové, kde by mohli pacienti prodlívat celou léčebnou kúru, za kterou by do takového léčebného střediska přijeli tak, jako se jezdí do lázní. Kdyby dnes takové středisko v naší krásné krajině bylo, nepochybují o tom, že by byla hojně vyhledávána i cizinci a přinášela by státu právě takový užitek, ne-li větší, jako přinášejí lázně. Zetím je to jen obraz budoucnosti, který se určitě vyplní. Věnom času mohou lidé ke své škodě oddalovat.

Problemem pro biotronický obor je diagnostika. Většinou přisloví říká, že výkonem není lze sloužit. V biotronice je to přisloví zvlášť na místě. Lidé se dívají na léčitele jako na člověka se zvláštními schopnostmi. To je skutečně pravda, jenomže si mnohdy neuvědomují rozsah a kvalitativní spektrum těchto schopností. U léčitele je mnohdy žádána detailní jasnovidná diagnosa a kdo ji neposkytne, ztrácí v očích lidí na prestiži. A zde je chyba. Jasnovidec je citlivce, ladný na příjem, kdežto léčitel je velmi aktivní vysílač. Dva rozdílné podstaty, z nichž každá nese svoje zvláštní schopnosti. Dobří jasnovídci, kteří dělají pomocí svých schopností jasnovidné diagnosy, nemívají schopnost dobrého léčitele a naopak. Jedno vylučuje druhé. Proto je běžné, že diagnostický jasnovidec, který chce využít svoji schopnost, snaží se spojit svou diagnostiku také s nějakým možným léčením, které se dá naučit. Obvykle je to bylinářství.

Také lidé, kteří jiným zvláštním způsobem diagnostikují, např. pomocí pendlu (kyvedelka), proutku, spirály, určování diagnosy dle očí duhovky apod. také obvykle mají svoji schopnost doplnují bylinářstvím.

Čím je biotronický léčitel ve svých schopnostech kvalitnější, tím více bývá vzáhlén těchto, jistě dobrých diagnostických schopností. Nemí ani dobré, aby o ně usiloval, nebo jejich nedostatku litoval. Nemí proč, vlastně má schopnost, které patří do vyšší oblasti než je oblast citová, se kterou tyto citové schopnosti přechází.

Je pravdou, že ideál vnitřní bytosti i vnějšího

dení je rovnováha. Nehlí dejme ale rovnováhu mezi citovým příjmem jasnovidece a aktivitou léčitele. To je jiné. Citlivý jasnovidec, který se zapojuje na - obrazně řečeno - abstraktní realitu, má svůj protipól ve hmotné realitě tohoto světa, kde momentálně žije jako člověk. Léčitel, který je aktivním vysílačem vitálních sil musí udržovat rovnováhu podstatně jednoty vědomým nabíráním těchto sil. Diagnostika a terapie jsou u biotronického léčení dvěma samostatnými obory, v provádění na sobě nezávislými, ale s službou vzáje sebe stojícími.

Biotronický léčitel nepotřebuje tak přesnou diagnózu jako lékař, protože svojí silou nemůže ublížit, ale může jenom přivádět do rovnováhy, což je pro zdraví ideálem. Stačí, když vyslechne pacientovy stesky, seznámí se s anamnézou, posoudí způsob jeho života a pak svými znalostmi se orientuje. Během léčby si upřesní zdravotní situaci dle toho, jak pacient cítí a jak na který prvek léčby reaguje. Jindy se může společně na předchozí diagnózu lékaře a jeho výsledcích vyšetření. Pro větší upřesnění může také použít vitální diagnostiky. Soustředí-li svůj přenos na roztažení cév, může si vytvořit schopnost, která mu umožní, aby tam, kde se choroba projevuje, místo ztuhlne zčervenalo. Tato diagnostiku někteří léčitelé s úspěchem používají. Sam jsem ji kdysi, když jsem začínal léčit, také používal. Později jsem ji zanechal jako ne plně vyhovující, protože ukazovala pouze místo projevu choroby, nebo následné patologické změny. A protože léčitel ovlivňuje procesy, které vedou k patologickým změnám, mám ji za nedostatečnou. Protože jsem ji nepoužíval a zanedbával, tak jsem slabší.

Pro budoucnost počítám s tím, že se léčitel nebude zabývat diagnostikou, na kterou by musel dávat síly, kterými může léčit, ale že by diagnózy dělali diagnostikové. Léčitelů dlouho nebude tolik, aby své síly mohli dávat na něco jiného, než na léčení. Pak se také uplatní zvláštní schopnosti diagnostiků, kteří se svojí schopností budou moci plně věnovat v léčeb-

nách a budou moci tak tyto své schopnosti bez jiného rušení dále rozvíjet k větší dokonalosti.

Ale zatím to jsou ^{jen} úvahy. Diagnostické problémy nepatří do biotroniky, ale do psychotroniky, jako další zvláštní lidské schopnosti.

Každému léčiteli se lépe také léčí určité choroby než jiné. To je stará zkušenost. Je to dáno různým základním laděním vitální oblasti léčitele. Někomu se lépe léčí kosti a klouby, jinému nervy, jiný je laděný na endokrinní choroby, další na dětské choroby, atd. S. možřejmě, že léčí i ostatní choroby, ale v některých, jak se říká, je doma. To je správné a vítané a pro budoucnost to slibuje kořnou specializaci. Právě tak to je u magnetisérů. Buď-li v budoucnu mít léčitel ke své pomoci magnetiséry, bude počítat s jejich specializací a bude do jejich péče převážně svěřovat pro ně vhodné případy. Pro budoucnost také předpokládám výchovu bioveterinářů. To je těch, kteří budou laděni na pomoc jiným tvorům. Nebylo by pěkné a užitečné, když lidé by nebylo ani vlastní, kdyby zapomínali na svoje vývojové mladší bratry.

Na konec připomínám to, co jsem řekl na začátku kapitoly o léčitelství: Ito vše, co píší jsou jenom moje názory a moje poznatky. Jiní léčitelé mají snad jiné. Protože jsem se s nimi nesešel, jejich názory neznám. Čtenáře seznámí s biotronickým oborem tak, jak ho znám. Vše, co je zde napsáno, je jen informativní a ne úřední. Z toho důvodu vynechávám návody. Nepíši o způsobu praxe, o způsobech nabírání sil, o jejich rozvíjení a zdokonalování, ani o jiných praktikách a návodech.

Melo by se ještě mnoho psát a mnoho i diskutovat nad i to jednou bude.

pozn.red.: Text byl použit bez vědomí jeho autora, takže neuvádím ani jméno

DESÁTERO PRO SILNÉ JEDINCE

XX

- 1) Dokáží udržet své myšlení čisté vůči všem lidem a vůči všemu dění kolem.
- 2) Nebudu vzpomínat nedobrych prožití, ale jen těch krásných.
- 3) Dokáží odpustit všem, kdož mi jakýmkoli způsobem ublížili, aby i mně bylo odpuštěno.
- 4) Nebudu nikoho a nic odsuzovat, kritizovat a pomlouvat.
- 5) Budu se snažit mít pro každého jen lásku, porozumění a odpuštění.
- 6) V každém člověku je dobro a zlo, proto budu o každém hovořit jen to dobré, tím v něm posílím dobré vlastnosti.
- 7) Stanu se pánem nad svými slabostmi, nebudu se hněvat, zlobit, závidět, či dokonce rozčilovat.
- 8) Jsem předem se vším smířen, ať přijde jakákoliv bolest či utrpení, je to moje sklizen.
- 9) Každý den budu kolem sebe šířit lásku a radost úsměvem, službou, slovem, radou.
- 10) Dokáží a každým člověkem žít v harmonii. Při disharmonii budu hledat chybu u sebe.

KAJIMOTENAFIE - j a p o n s k á m e t o d a
s e b e z d o k o n a l o -
v á n í

XX

